

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК

ЧЕРНИ РОЗИ

Превод от английски: Стоянка Сербезова, 1995

chitanka.info

На съученичките ми от академията „Вила Марая“ в тази специална година с много обич!

И най-вече на: Джоун Ламот Най, Джун Лангрин Крабтрий, Марджъри Лаши Куинлан, Джоун Молой Хофман.

И в памет на Доротея Байбъл Дейвис, от която са ми останали само весели спомени.

*Недей на хълма ѝ надгробен
слага
любимата ѝ черна роза ти.
Защо да я тревожим, тя не
вижда
как розата ухае и цъфти.*

*Една
Сейнт
Винсънт
Милей,
„Епитафия“*

Всячески се мъчеше да прогони Сузан от съзнанието си. По някой път успяваше да намери покой за час-два и дори да поспи нощем. Само чрез забрава можеше да оцелее и да се справи с ежедневието.

Дали все още я обича, или вече само я мрази? Не можеше да прецени със сигурност. Беше толкова красива с блестящите си иронични очи, с буйната си смолиста коса, с устните, които се смееха тъй подкупващо и се цупеха по най-дребен повод, сякаш бе дете, на което не му дават желаното бонбонче.

Тя непрестанно присъстваше в мислите му, така както изглеждаше в последния миг от живота си — примами го, а после му обърна гръб.

А сега, след близо единайсет години, тази Кери Макграт се ровеше в миналото и не искаше да остави Сузан на мира. Въпроси, безброй въпроси! Непоносимо. Трябва да я накара да спре веднъж завинаги.

Остави мъртвите да погребат своите мъртъвци. Така гласи една библейска мъдрост, която важи и днес. Ще я принуди да се откаже от любопитството си, на всяка цена.

СРЯДА, 11 ОКТОМВРИ

1.

Кери приглади полата на тъмнозеления си костюм, оправя тънката златна верижка на шията и прокара пръсти през пепеляворусата коса, опираща в яката на сакото ѝ. Цял следобед препуска като луда. Излезе от съда в два и половина, взе Робин от училище, включи се в натовареното движение по шосе 17 и шосе 4, прекоси Уошингтън Бридж, стигна до Манхатън и паркира пред болницата. Точно в четири часа бяха пред кабинета на лекаря. За тогава бе определен прегледът на Робин.

Сега, след цялото това напрежение, не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи и да чака. Искаше да е до Робин, когато ѝ свалят конците, но сестрата остана непреклонна.

— Когато работи, доктор Смит не допуска никого до пациента, освен сестрата.

— Но дъщеря ми е само на десет години! — възнегодува Кери.

После изведнъж млъкна и си каза, че би следвало да е благодарна, задето след катастрофата повикаха именно д-р Смит. Сестрите в болницата „Сейнт Люк Рузвелт“ я увериха, че е чудесен пластичен хирург. А лекарят в спешния кабинет го нарече направо чудотворец.

Мислейки си за онзи ден преди седмица, Кери осъзна, че още не се е съвзела от шока при телефонното обаждане. Остана до късно в съда в Хакънсак, защото подготвяше делото за убийство, на което щеше да бъде обвинител. Можеше да си го позволи, защото бащата на Робин, бившият ѝ съпруг Боб Кинълен, най-неочаквано покани дъщеря им да разгледат нюйоркския Биг Апъл Съркъс, а после да вечерят заедно.

В шест и половина телефонът иззвъня. Обаждаше се Боб. Катастрофирал. Когато излизал от гаража, в ягуара му се блъснала товарна кола. Лицето на Робин било нарязано от разхвърчалите се стъкла. Откарали я начаса в болницата „Сейнт Люк Рузвелт“, за да ѝ направят пластична операция. Била добре, но в момента все пак я преглеждали за вътрешни травми.

Когато си спомни за тази ужасна вечер, Кери поклати глава. Докато летеше към Ню Йорк с колата, се мъчеше да изтласка болката от съзнанието си. Ридания разтърсваха тялото ѝ, но очите ѝ оставаха сухи. Устните ѝ шепнеха само две думи, „моля те“, а мислите ѝ препускаха, докато редеше молитвата наум: „Моля те, Господи, запази я жива! Тя е всичко, което имам. Моля те, детенце е още... Не ми я отнемай!“

Робин беше в операционната, когато Кери влетя в болницата. Седна до Боб в чакалнята, но само телом беше до него. Той имаше жена и две деца от втория си брак. И сега Кери усещаше чувството на облекчение, което я споходи при появата на д-р Смит. Най-сетне той излезе и със студен и странно снизходителен тон заяви:

— За щастие порезните рани не са засегнали дълбоко кожата. Няма да останат белези. Робин трябва да дойде на преглед при мен след една седмица.

Оказа се, че това са единствените наранявания, и Робин се отърва само с два дни отсъствие от училище. Тя сякаш се гордееше с превръзката. Едва днес, докато пътуваха към Ню Йорк, гласът ѝ прозвуча уплашено, когато попита:

— Всичко ще бъде наред, нали, мамо? Искам да кажа, че лицето ми няма да е обезобразено.

Робин беше красиво дете, с големи сини очи, овално лице, високо чело и изваяни черти — копие на баща си. Кери я успокои, като се надяваше, че казва истината. А сега, за да се разсее, огледа чакалнята. Беше обзаведена с вкус — няколко канапета и кресла, тапицирани с дамаска на цветчета. Светлината беше мека, килимите — луксозни.

Една четирийсет и няколко годишна жена с превръзка на носа чакаше да я извикат. Друга, която беше леко притеснена, сподели с красивата си придружителка:

— Сега съм доволна, че те послушах. Изглеждаш великолепно.

Така е, помисли си Кери, и смутено бръкна в чантата си за пудриерата. Отвори я и се взря в огледалото. В момента ѝ личеше, че е на трийсет и шест. Много хора я намираха привлекателна, но тя непрекъснато имаше съмнения. Напудри носа си, за да скрие омразните лунички, вгледа се в очите си и реши, че когато е уморена, светлокафявият им цвят помътнява. Пъхна зад ухото си кичура коса,

въздъхна, затвори пудриерата и приглади назад бретона, който се нуждаеше от подстригване.

Впери тревожно поглед във вратата на кабинета. Недоумяваше защо свалянето на конците отнема толкова много време. Дали няма усложнения?

След миг вратата се отвори. Кери вдигна очи в очакване. Но вместо Робин от кабинета излезе млада жена на около дваисет и пет години. Облак от черна коса заобикаляше намръщеното ѝ красиво лице.

Интересно дали винаги е била такава, помисли си Кери, докато изучаваше издадените скули, правилния нос, изящно оформените нацупени устни, блестящите очи, извитите вежди.

Навярно усещайки втрещения ѝ поглед, младата жена озадачено се взря в Кери, докато я подминаваше.

Нещо стегна Кери за гърлото. Познавам те, каза си тя. Но откъде? Преглътна, понеже устата ѝ изведнъж пресъхна. Виждала съм това лице.

След като жената излезе от чакалнята, Кери отиде на регистратурата. Обясни, че е срещала някъде жената, която току-що е излязла от кабинета. Коя е тя?

Името Барбара Томпкинс не ѝ говореше нищо. Сигурно грешеше. И все пак, когато отново седна, гложещото чувство, че вече я е виждала, не я напускаше. Ефектът беше толкова смразяващ, че тя потрепери.

2.

Кейт Карпентър изглежда пациентите в чакалнята с неприязън. От четири години работеше като операционна сестра на д-р Смит и го смяташе за гений.

Никога не се бе изкушавала да провери умението му върху самата себе си. Петдесетгодишна, със здраво телосложение, приятно лице и посивяваща коса, тя казваше на приятелките си, че е против пластичната хирургия, понеже човек трябвало да си остане такъв, какъвто се е родил.

Кейт Карпентър изпитваше симпатия към пациентите с истински проблеми, но ненавиждаше мъжете и жените, които идваха да се подлагат на безброй операции и манипулации в безмилостно търсене на физическо съвършенство. Но всъщност, както обичаше да споделя със съпруга си, именно тези хора изкарваха заплатата ѝ.

Понякога тя се чудеше защо продължава да работи при д-р Смит. Беше толкова рязък с всички — както с пациентите, така и с персонала, — че на моменти изглеждаше ужасно груб. Рядко хвалеше някого, но не пропускаше да изтъкне саркастично и най-малката грешка. И все пак възнаграждението ѝ беше много добро, а да наблюдава операциите му за нея бе истинско удоволствие.

Напоследък обаче забелязваше, че хирургът все по-често става раздражителен. Бъдещите пациенти, насочени към него заради отличната му репутация, се обиждаха от обноските му и понякога се отказваха от операциите. Държеше се ласкаво единствено с онези, които очакваха да получат специалната „външност“. Това беше още нещо, което притесняваше Карпентър.

Освен сприяхавото му държане през последните месеци сестрата беше забелязала и че д-р Смит проявява безразличие и склонност към усамотяване. Понякога, докато говореше с нея, погледът му беше празен, сякаш умът му бе на друго място.

Кейт Карпентър стрелна с очи часовника си. Както очакваше, след като приключи с прегледа на Барбара Томпкинс, последната

пациентка със специалната „външност“, лекарят влезе в кабинета си и затвори вратата.

Чудеше се какво прави там. Сигурно му беше ясно, че закъснява. Онова малко момиченце, Робин, беше в манипулационната вече половин час, а имаше и други пациенти. Сестрата обаче бе забелязала, че след преглед на някоя от специалните си пациентки той винаги се усамотяваше.

— Мисис Карпентър... — Сестрата се стресна и вдигна очи от бюрото. Д-р Смит се взираше в нея. — Мисля, че накарахме Робин Кинълен да ни чака прекалено дълго — продължи с упрек лекарят, а зад очилата очите му бяха леденостудени.

3.

— Не ми харесва д-р Смит — отсече Робин, докато Кери изкарваше колата от гаража на Девета улица, близо до Пето Авеню.

Кери я погледна учудено.

— Защо?

— Страшен е. Когато ходя при доктор Уилсън, той винаги се шегува с мен. А доктор Смит дори не се усмихна. Държеше се така, сякаш го е яд на мен. Каза, че на някои хора им е дадена красотата, докато други трябва да я придобият, но и в двата случая тя не бивало да се унищожава.

Робин беше наследила удивителната външност на баща си и наистина беше една малка красавица. Някой ден това действително можеше да се окаже бремене за нея. Но Кери се чудеше защо докторът е трябвало да говори такива странни неща на едно дете.

— Не биваше да му казвам, че бях без предпазния колан, когато стана катастрофата — добави Робин, — защото доктор Смит започна да ми се кара.

Кери погледна дъщеря си. Робин винаги си слагаше колана. Навярно Боб беше тръгнал рязко, преди тя да успее да го закопчее. Стараейки се гласът ѝ да не прозвучи гневно, тя каза:

— Татко ти сигурно е излязъл от гаража бързо.

— Просто не забеляза, че не успях да закопчея колана — оправда се Робин, долавяйки напрегнатия тон на майка си.

На Кери ѝ дожаля за нея. Боб Кинълен ги напусна, когато Робин беше още бебе. Сега бе женен за дъщерята на шефа си и имаше петгодишно момиченце и тригодишно момченце. Робин умираше за баща си и когато се виждаха, той много ѝ угаждаше. Но често я разочароваше, като се обаждаше в последната минута, за да отложи вече уговорена среща. Втората му жена не желаше да ѝ се напомня, че мъжът ѝ има и друго дете, и Боб никога не канеше Робин в дома си. Ето защо момичето почти не се познаваше с брат си и сестра си.

В редките случаи, когато наистина спази обещанието си и я изведе, ето какво се случва, помисли си Кери. Постара се обаче да

прикрие гнева си и реши повече да не обсъжда въпроса.

— Защо не се опиташ да подремнеш, докато стигнем до чичо Джонатан и леля Грейс?

— Добре — каза Робин и затвори очи. — Обзалагам се, че са ми приготвили подарък.

4.

Докато чакаха Кери и Робин за вечеря, Джонатан и Грейс Хувър си пиеха обичайното за късния следобед мартини във всекидневната на дома си в Олд Тапан, която гледаше към езерото Тапан. Залязващото слънце хвърляше полегати сенки върху спокойните води. Дърветата, подрязани грижливо, за да не пречат на гледката към езерото, бяха отрупани с разкошни лъскави листа, които скоро щяха да окапят.

Джонатан беше запалил първия огън за сезона, а Грейс отбеляза, че по радиото са съобщили за сланата, която се очаквало да падне през нощта. Бяха хубава двойка, наскоро прехвърлили шейсетте, женени от близо четирийсет години. Свързваше ги не само обичта и навикът. С времето сякаш бяха започнали да си приличат — и двамата имаха аристократични черти и гъста коса. Неговата беше бяла и чуплива, а нейната — къса и къдрава, все още само прошарена.

Телата им обаче видимо се различаваха. Джонатан седеше изправен на креслото, а Грейс се беше облегнала на канапето срещу него. Безжизнените ѝ крака бяха покрити с плетен вълнен шал, свитите ѝ пръсти — отпуснати на скута ѝ. Наблизо стоеше инвалидна количка. Тя от години страдеше от ревматоиден артрит и ставаше все по-неподвижна.

Джонатан бе проявявал преданост към нея през всичкото време. Шеф на голяма адвокатска кантора в Ню Джърси, която се занимаваше със заплетени граждански дела, от двайсетина години той беше и сенатор на щата и няколко пъти бе отхвърлял възможността да се кандидатира за губернатор. „Мога да направя достатъчно добро или зло и в сената — често казваше той. — Пък и едва ли ще спечеля изборите.“

Всички, които го познаваха, не вярваха на думите му. Беше им ясно, че Грейс е причината да избягва губернаторския пост, и се чудеха дали не се ядосва, че състоянието ѝ го е принудило да пропусне този шанс. Но дори и да бе така, той никога не го показваше.

Грейс отпи от мартинито си и въздъхна:

— Това е любимият ми сезон. Толкова е красиво, нали? Подобни дни ме карат да си спомням как вземахме влака за Принстън от Бринмор, да гледаме мачовете, и вечеряхме в „Насо Ин“...

— И отсядахме в къщата на леля ти. А тя изчакваше, за да се увери, че ти си заспала, преди да се прибере в спалнята си — изсмя се Джонатан. Молах се поне веднъж този стар прилеп да си легне рано, но тя никога не нарушаваше принципите си.

Грейс се усмихна.

— Още щом колата ти спираше пред къщата, лампата на верандата светваше — спомни си тя и тревожно погледна часовника върху камината. — Не ти ли се струва, че Кери и Робин закъсняват? Настръхвам, като си помисля колко е натоварено движението сега. Особено след случката от миналата седмица.

— Кери е добър шофьор — успокои я Джонатан. — Не се притеснявай. Всеки момент ще пристигнат.

— Знам. Просто...

Не беше нужно Грейс да довършва изречението, понеже Джонатан я разбираше напълно. Откакто двайсет и една годишната Кери, която тъкмо започваше да учи право, беше дошла у тях да работи като помощничка в домакинството, двамата я приеха като своя дъщеря. Това беше преди петнайсет години и оттогава Джонатан често насърчаваше Кери в кариерата ѝ. Неотдавна използва влиянието си, за да бъде включено името ѝ в списъка на кандидатите за съдии.

След десет минути се чу дългоочакваното позвъняване на вратата, известяващо за пристигането на Кери и Робин. Както и очакваше момиченцето, за него наистина имаше подарък — книга и компютърна игра. След вечеря то се сгуши с книгата на едно кресло в библиотеката, докато възрастните си пиеха спокойно кафето.

Когато се увери, че Робин няма да я чуе, Грейс попита тихо:

— Нали няма да ѝ останат белези по лицето?

— И аз зададох същия въпрос на доктор Смит. Той ме увери, че всичко ще е наред, и сякаш се засегна от тревогата ми. Трябва да ви кажа, че този човек е страшно самолюбив. А и миналата седмица в спешния кабинет дежурният лекар твърдеше, че доктор Смит е добър пластичен хирург. Всъщност го нарече чудотворец.

Кери отпи от кафето и се сети за жената, която бе видяла пред кабинета на д-р Смит. Погледна към Джонатан и Грейс.

— Докато чаках Робин, се случи нещо необичайно. При доктор Смит имаше някаква пациентка, която ми се стори позната. Дори попитах на регистратурата за името ѝ. Сигурна съм, че досега не съм срещала жена с това име. И въпреки това не мога да се освободя от чувството, че я познавам отнякъде. Цялата настръхнах при вида ѝ. Не е ли странно?

— Как изглеждаше? — поинтересува се Грейс.

— Невероятно красива и съблазнителна по някакъв чувствен и предизвикателен начин — отвърна замислено Кери. — Според мен устните ѝ създаваха това усещане. Бяха пълнички и нацупени. Навярно е някоя от бившите приятелки на Боб и аз просто не мога да се отърся от спомена. — Сви рамене и добави: — Едва ли ще се успокоя, докато не се сетя коя е.

5.

„Вие променихте живота ми, доктор Смит.“ Ето какво каза Барбара Томпкинс, преди да напусне кабинета му днес. И той знаеше, че говори истината. Беше променил външността ѝ, а заедно с това и живота ѝ. От обикновена, почти невзрачна жена, която изглеждаше направо възрастна за двайсет и шестте си години, д-р Смит я беше превърнал в млада красавица. Всъщност в нещо повече от красавица. Сега тя имаше дух. Вече не беше онази несигурна жена, която дойде при него преди една година.

Тогава Барбара Томпкинс работеше в някаква малка рекламна фирма в Олбъни. Когато за първи път влезе в кабинета му, тя каза: „Видях какво сте постигнали с една от пациентките си. Току-що наследих известна сума пари от сестрата на баба ми. Можете ли да ме направите хубава?“

Той беше отишъл по-далеч — просто я бе преобразил. Барбара се превърна в истинска красавица. Сега работеше в голяма, авторитетна рекламна агенция. Беше умна и след като стана красива, животът ѝ действително се промени.

Д-р Смит привърши с последната за деня пациентка в шест и половина. После измина пеша трите пресечки до старата си къща на Уошингтън Мюз.

Беше си изградил навика всеки ден да се прибира у дома, да се отпуска с чаша бърбън и сода, докато гледа новините по телевизията, а после да реши къде да отиде за вечеря. Живееше сам и почти винаги се хранеше навън.

Тази вечер го обзе необичайна нервност. От всички жени Барбара Томпкинс най-много приличаше на нея. Външността ѝ му действаше емоционално, почти пречистващо. Случайно чу Барбара да казва на мисис Карпентър, че ще води някакъв клиент на вечеря в Дъбовата зала на хотел „Плаза“.

Изправи се с неохота. Това, което щеше да стане, беше неизбежно. Д-р Смит щеше да отиде в Дъбовата зала и да потърси малка маса, от която да наблюдава Барбара, докато вечеря. Ако му

провървеше, тя нямаше да разбере, че е бил там. Но дори и да го видеше, той просто щеше да й махне с ръка. Нямаше причини да си помисли, че я преследва.

6.

След като се прибраха от вечерята у Джонатан и Грейс и Робин заспа, Кери продължи да работи. Беше се разположила в кабинета на къщата, в която се преместиха, след като Боб ги напусна. Успя да я купи изгодно, понеже цените на недвижимите имоти бяха спаднали. Харесваше я и бе много доволна. Къщата беше строена преди петдесетина години, типична за Кейп Код просторна сграда с двойни еркерни прозорци и с голям двор, в който растяха много дървета. Единственият сезон, когато не я обичаше, бе след като листата започваха да капят — с тонове листа. Наближава и този момент, помисли си тя и въздъхна.

На следващия ден ѝ предстоеше да разпита обвиняемия в делото за убийство, което водеше. Мъжът беше добър артист. Докато даваше показания, неговата версия изглеждаше съвсем правдоподобна. Твърдеше, че шефката му непрекъснато го подценявала. Един ден просто не издържал и я ликвидирал. Адвокатът му пледираше за непредумишлено убийство.

Задачата на Кери бе да го опровергае, да докаже, че деянието му е било отдавна замислено и умело извършено от мъщение срещу шефката, която напълно основателно не го бе повишила. Това ѝ бе коствало живота. Сега той трябва да плати, помисли си Кери.

Чак в един след полунощ приключи с въпросите, които възнамеряваше да му зададе, за да изясни някои основни моменти. Уморено изкачи стъпалата до втория етаж. Надникна в стаята на Робин, която спеше дълбоко, зави я и прекоси вестибюла, за да влезе в стаята си.

Пет минути по-късно, измита и облечена в любимата си пижама, тя се сгуши в единичното месингово легло, с което се бе сдобила от една разпродажба, след като Боб ги напусна. Тогава смени всички мебели в голямата спалня. Не беше в състояние да живее със старите вещи, да гледа тоалетната му масичка, нощното му шкафче, празната възглавница до себе си.

Щорите бяха наполовина спуснати и на слабата светлина, струяща от лампата пред къщата, тя видя, че вали.

Е, хубавото време не може да продължава вечно, каза си Кери, довольна, че прогнозата за настъпващото застудяване не се е сбъднала и дъждът няма да се превърне в суграшица. Затвори очи с надеждата, че мислите ѝ ще престанат да препускат. Чудеше се защо изпитва такова безпокойство.

Събуди се в пет и успя да дремне още малко до шест. Точно тогава за първи път сънува този сън.

Беше в чакалнята пред кабинета на д-р Смит. На пода лежеше жена, чиито големи очи гледаха оцъклено в празното пространство. Смръщеното ѝ красиво лице беше заобиколено от облак черна коса. Около шията ѝ бе омотано въже.

Докато Кери я наблюдаваше, жената стана, свали въжето от шията си и се отправи към регистратурата, за да си запише час за следващия преглед.

7.

Тази вечер на Робърт Кинълен му мина през ум да се обади, за да разбере какво е станало с Робин, но мисълта изхвърча от главата му и той така и не позвъни. Тъстът му Антъни Бартлет, който беше шеф на адвокатската кантора, се появи най-неочаквано след вечеря, за да обсъди с него тактиката на предстоящия процес срещу Джеймс Форест Уийкс — най-важния и бъдещ най-противоречиви чувства клиент, — обвинен в укриване на доходи.

За последните три десетилетия Уийкс, строителен предприемач и мултимиллионер, се беше прочул като личност в Ню Йорк и Ню Джърси. Ревностен поддръжник на политическите кампании и активен участник в множество благотворителни акции, той беше станал обект на несекващи клюки за тайни сделки и стремеж към печелене на влияние, които не изключваха връзки с известни мафиоти.

От години федералният прокурор се опитваше да го хване в някакво нарушение. Бартлет и Кинълен го представляваха по време на всички разследвания и получаваха добро възнаграждение за това. Досега агентите на ФБР не бяха открили достатъчно доказателства, за да му отправят сериозно обвинение.

— Този път Джими здраво е закъсал — напомни Антъни Бартлет на зет си, докато отпиваше от брендите си. Двамата седяха един срещу друг в кабинета на къщата, намираща се в Енгълуд Клифс. — Кое то означава, че и ние не сме по-добре.

През десетте години, откакто Боб работеше в кантората, тя едва ли не се бе превърнала във филиал на фирмата „Уийкс“ — толкова тясно бяха свързани помежду си. Всъщност без огромната бизнес империя на Джими щяха да бъдат с малцина клиенти и съвсем не с толкова помещения — нищо и никаква кантора. И на двамата им беше известно, че ако Джими получи присъда, ще настъпи краят на „Бартлет и Кинълен“ като жизнеспособна адвокатска фирма.

— Страх ме е най-вече от Барни — отвърна Боб.

Барни Хаскъл беше главният счетоводител на Уийкс и също подсъдим в настоящото дело. Знаеха, че върху него се упражнява

силен натиск да стане свидетел на обвинението, като му беше обещана по-лека присъда.

Антъни Бартлет кимна.

— И мен.

— По ред причини — продължи Боб. — Казах ли ти за катастрофата в Ню Йорк и за това, че Робин беше оперирана от пластичен хирург?

— Да. Как е тя?

— При нея всичко е наред, слава богу. Но не съм ти съобщил кой е лекарят ѝ. Чарлс Смит.

— Чарлс Смит — смръщи чело Антъни Бартлет, докато размишляваше над името. После вдигна вежди и изправи гръб на стола. — Не онзи, който...

— Същият — заяви Боб. — А бившата ми съпруга, прокурорката, води дъщеря ни редовно на преглед при него. Тъй като добре познавам Кери, няма да мине много време, преди да направи връзката.

— Боже мой! — възкликна отчаяно Бартлет.

ЧЕТВЪРТЪК, 12 ОКТОМВРИ

8.

Прокуратурата на окръг Бъргън се намираше на втория етаж в западното крило на съда. Тя се състоеше от трийсет и пет прокурори, седемдесет следователи и двама и пет секретарки начело с Франклин Грийн, окръжния прокурор.

Независимо от постоянното натоварване и сериозното, често мрачно естество на повечето дела, в прокуратурата цареше дружелюбна и ведра атмосфера. Кери си обичаше работата. Непрекъснато получаваше съблазнителни предложения от адвокатски кантори, но въпреки финансовите изкушения, реши да остане там и вече беше старши прокурор. Нещо повече, междувременно си бе изградила репутация на интелигентен, непреклонен и съвестен служител.

Двама съдии, краят на чийто мандат съвпаднаше с възрастта за пенсиониране, току-що се бяха оттеглили от кариерата. В качеството си на сенатор от този щат Джонатан Хувър беше предложил Кери за едното от двете свободни места. Тя не смееше да признае дори пред себе си колко силно ѝ се иска да я назначат. В големите адвокатски кантори се печелеха много повече пари. Но съдийството бе престижен пост, пред който материалните облаги бледнееха.

Сутринта, докато набираше кода, за да отвори входната врата, Кери си мислеше за възможността да бъде одобрена. Влезе, помахна на телефонистката и се отправи забързано към кабинета, предназначен за старши прокурора.

В сравнение с тесните кабинки на току-що постъпилите колеги нейната стая беше с много прилични размери. Бюрото ѝ бе отрупано с папки и ожуленият му плот почти не се виждаше. Столовете с прави облегалки не подхождаха на обстановката, но бяха удобни. Най-горното чекмедже на кантонерката заяждаше и се налагаше да го дърпа рязко, за да го отвори, но Кери му бе свикнала и не се дразнеше толкова.

Прозорците осигуряваха и светлина, и чист въздух. Бе освежила кабинета с разкошна зеленина по первазите. На стените висяха

снимки, направени от Робин. Беше уютно и Кери се чувстваше добре тук.

Утрото я посрещна с първата есенна слана, което я накара да си облече палтото, преди да излезе от къщи. Сега го свали и внимателно го сложи на закачалката. Беше го купила на една разпродажба и възнамеряваше да го носи дълго.

Седна на бюрото и се помъчи да прогони кошмара от предишната нощ. Поредното заседание на процеса започваше след час.

Убитата жена имаше две момчета, които бе отгледала сама. Сега кой щеше да се грижи за тях? Какво ще стане с Робин, ако нещо се случи с мен, помисли си Кери. При кого ще отиде? Във всеки случай, не при баща си. В новото му семейство детето й нямаше да се чувства щастливо, тъй като бе нежелано. Кери не можеше да си представи как майка й и вторият й баща, които бяха прехвърлили седемдесетте и живееха в Колорадо, биха се справили с десетгодишната й дъщеря. Дай боже да съм жива, поне докато порасне, помисли си Кери и се вгледа в папките пред себе си.

В девет без десет телефонът иззвъня. Обаждаше се Франк Грийн, окръжният прокурор.

— Кери, знам, че тръгваш на заседание, но моля те, отбий се за миг при мен.

— Добре.

Наистина само за миг, каза си тя. На Франк му беше известно, че съдията Кафка изпада в нервна криза, ако някой закъснее.

Франк Грийн седеше зад бюрото си. С остри, груби черти и проницателни очи, на петдесет и две години той си бе запазил фигурата, която го бе превърнала във футболна звезда, докато учеше в колежа. Усмивката му беше топла, но на Кери й се стори някак неестествена. Дали някой стоматолог не се бе погрижил за това? В такъв случай Франк бе постъпил хитро. Зъбите му бяха хубави и щяха да изглеждат добре на снимките през юни, когато щяха да го предложат за губернатор.

Грийн несъмнено вече се подготвяше за кампанията. В пресата се изказваше единодушното мнение, че кандидатурата му ще бъде издигната, а вниманието, което отделяше на гардероба си, бе очевидно за всички. В една уводна статия пишеше, че тъй като сегашният

губернатор е изкарал успешно два мандата, а Грийн е посочен лично от него, най-вероятно прокурорът ще застане начело на щата.

След като се появи тази статия, подчинените на Грийн започнаха да го наричат помежду си „нашия лидер“.

Кери се възхищаваше на професионализма и на опита му. Справяше се блестящо с работата си. Единствените й резерви към него през тези десет години бяха породени от единичните случаи, когато уволни няколко начинаещи колеги само защото допуснаха несъзнателни грешки. Грийн беше лоялен преди всичко към себе си.

Кери знаеше, че препоръката за назначението ѝ на съдийското място я е издигнала в очите му. „Изглежда, и на двамата ни предстои да се захванем с нещо по-голямо“ — каза ѝ той в един от редките си моменти на весело настроение. А сега рече:

— Влез, Кери. Искях само да чуя лично от теб как е Робин. Вчера се притесних, като разбрах, че си помолила съдията да отложи заседанието.

Тя му разказа накратко за контролния преглед и го увери, че всичко е наред.

— Робин е била с баща си по време на катастрофата, нали?

— Да, Боб е шофирал.

— Напоследък на бившия ти съпруг като че ли не му върви. Този път едва ли ще успее да измъкне Уийкс. Говори се, че най-после ще го осъдят. Надявам се така да стане. Той е негодник и от него може да се очаква всичко. — Грийн направи жест, с който ѝ даде да разбере, че въпросът е приключен. — Радвам се, че Робин се чувства добре. При теб нещата вървят както трябва, сигурен съм в това. Днес ще разпитваш обвиняемия, нали?

— Да.

— Като знам каква си, направо ми е жал за него. Е, успех!

ПОНЕДЕЛНИК, 23 ОКТОМВРИ

9.

От този разговор бяха изминали близо две седмици. Кери все още се радваше на успешно приключилия процес. Беше съумяла да извоюва присъда за предумишлено убийство. Поне синовете на покойницата щяха да растат без страх, че след пет-шест години мъжът, причинил смъртта на майка им, ще се разхожда на свобода. Подобен изход би бил възможен, ако съдебните заседатели се бяха застъпили за него, приемайки версията за непредумишлено убийство. А сега го чакаха трийсет години затвор без право на освобождаване под гаранция.

Кери седеше в чакалнята пред кабинета на д-р Смит. Отвори куфарчето, което бе станало неразделна част от нея, и извади вестник. За втори път водеше Робин на контролен преглед и не очакваше да чуе нищо обезпокоително, ето защо можеше да се отпусне. Освен това нямаше търпение да прочете последните вести за делото на Джими Уийкс.

Според общото мнение, съвпадащо с предсказанието на Франк Грийн, този път нямаше да му се размине. Предишните обвинения в подкупи, тайни сделки и пране на пари бяха отпаднали поради липса на достатъчно доказателства. Но се твърдеше, че сега федералният прокурор възнамерява да се захване здраво с делото. Естествено, ако се стигнеше до дело. От няколко седмици правеха подбор на съдебните заседатели и, изглежда, съставът им скоро нямаше да бъде определен. Протакането, помисли си Кери, несъмнено радва Бартлет и Кинълен, понеже от него падат пари.

Боб я беше запознал с Джими Уийкс, когато Кери най-неочаквано се натъкна на тях в един ресторант. Сега тя разглеждаше снимката му — двамата с бившия ѝ съпруг седяха в единия край на залата. Ако сваля ушития по поръчка костюм и фалшивата си изтънченост, единственото, което остава от него, е мафиотът, каза си тя.

На снимката Боб покровителствено бе сложил ръка върху облегалката на Уийкс и бе приближил глава до неговата. Кери си спомни, че Боб обича този жест.

Прегледа статията и прибра вестника в куфарчето си. Поклати глава, сещайки се колко бе отвратена, когато наскоро след раждането на Робин, Боб ѝ заяви, че постъпва на работа при Бартлет. Тогава Кери възнегодува:

— Всичките им клиенти са с единия крак в затвора. Макар че би трябвало да са и с двата.

— Но си плащат сметките навреме — отвърна Боб. — Кери, щом искаш, можеш да останеш в прокуратурата. Аз имам други планове.

Година по-късно ѝ съобщи, че плановите му включват брак с Алис Бартлет.

Стара история, помисли си Кери и обгърна с очи чакалнята. Освен нея в помещението имаше едно момче със здраво телосложение и превръзка на носа и някаква жена, чиято сбръчкана кожа говореше красноречиво за причината да потърси услугите на пластичния хирург.

Кери си погледна часовника. Миналата седмица Робин ѝ обясни, че е стояла в кабинета половин час, преди лекарят да ѝ обърне внимание. Съжаляваше, че не си е взела нещо за четене. Този път си носеше книга.

За бога, д-р Смит би трябвало да спазва графика, помисли си раздразнено Кери и се взря във вратата на кабинета, която в следващия миг се отвори.

Изведнъж Кери застина и ококори очи. Младата жена, която се появи, беше с красиво лице, заобиколено от облак черна коса, правилен нос, нацупени устни, големи очи и извити вежди. Кери почувства, че гърлото ѝ се свива. Не беше същата жена, която видя миналия път, но много приличаше на нея. Дали нямаха роднинска връзка? Ако са най-обикновени пациентки, едва ли д-р Смит се е опитал да ги направи с еднаква външност, помисли си тя.

И защо това лице толкова ѝ напомняше за някого, че сънува онзи кошмар? Поклати глава, неспособна да намери отговор.

Отново се озърна. Момчето очевидно си беше счупило носа при катастрофа. Но дали жената бе тук за най-обикновена пластична операция, или се надяваше да я преобразят изцяло?

Как би се почувствал човек, ако застане пред огледалото и види в него съвсем непознато лице, чудеше се Кери. Дали можеш да си избереш как да изглеждаш? Нима е толкова просто?

— Мисис Макграт!

Кери се обърна и видя, че мисис Карпентър, сестрата, ѝ махаше да влезе в кабинета. Последва я забързано. Миналия път попита служителката на регистратурата за онази пациентка и разбра, че името ѝ е Барбара Томпкинс. Сега щеше да направи същото със сестрата.

— Струва ми се, че познавам младата жена, която току-що си тръгна. Как се казва?

— Памела Уърт — отвърна спокойно мисис Карпентър. После добави: — Ето ни и нас.

Робин седеше на стола срещу бюрото на лекаря със скръстени на скута ръце, неестествено изправена. Кери забеляза как на лицето на детето ѝ се изписа облекчение, когато то се обърна и очите им се срещнаха.

Д-р Смит ѝ кимна и посочи стола до Робин.

— Обясних на дъщеря ви какви предпазни мерки трябва да вземе, за да заздравеят раните по-бързо. Тя настоява да продължи с тренировките по футбол. В такъв случай е наложително да носи маска до края на сезона. Иначе някой от шевовете може да се отвори. Надявам се, че след шест месеца белезите няма да личат. — Изражението му стана напрегнато. — Вече споменах пред Робин, че много пациентки идват при мен, за да постигнат красотата, която на нея ѝ е дадена по рождение. Длъжна е да я опази. Разбрах от картоната ѝ, че сте разведена. Робин ми каза, че баща ѝ карал колата по време на катастрофата. Настоявам да го предупредите, че би следвало да се грижи по-добре за дъщеря си. Тя е безценна.

Когато си тръгнаха, Робин помоли Кери да вечерят във „Валентино“ в Парк Ридж.

— Харесва ми как приготвят скаридите — обясни ѝ тя. Но когато седнаха, се огледа и добави замечтано: — Веднъж татко ме доведе тук. Твърди, че е най-добрият ресторант.

Ето защо го избра, помисли си Кери. След катастрофата Боб се беше обадил само веднъж, докато Робин бе на училище. Съобщението на телефонния секретар гласеше, че щом не пропуска занятия, значи всичко е наред. Не споменаваеше, че иска да я чуе. Не съм справедлива, упрекна се Кери. Та нали ми позвъни в службата и аз го уверих, че

според д-р Смит Робин ще се оправи бързо. Но това беше преди две седмици. Оттогава — мълчание.

Сервитьорът дойде, за да вземе поръчката им. Когато отново останаха сами, Робин заяви:

— Мамо, не искам повече да ходя при доктор Смит. Противен ми е.

Сърцето на Кери се сви. И тя си мислеше същото. После ѝ мина през ум, че не може да бъде сигурна дали червените линии по лицето на Робин ще изчезнат, независимо от гаранциите на лекаря. Реши, че трябва да се консултира и с друг специалист. Опита се гласът ѝ да прозвучи делово:

— О, според мен доктор Смит е добър човек, макар и да прилича на преварена юфка. — Робин ѝ се усмихна. — Но дори и да е така, той ще те прегледа чак след един месец, а после навярно няма да се налага да го посещаваме. Ето защо не бива да се тревожиш. Не е виновен, че се е родил без чар.

Робин се засмя.

— Изобщо не става дума за чар. Той е противен.

Когато им сервираха, всяка опита от ястието на другата. По време на вечерята си побъбриха. Робин се увличаше по фотографията и ходеше на курс. Бяха ѝ поставили задача да снима есенните листа, докато променят цвета си.

— Показах ти чудесните снимки, точно когато листата бяха започнали да пожълтяват, мамо. Смятам, че тези, които направих през седмицата, са жестоки.

— Сигурно са неповторими — измърмори Кери.

— Да. Нямам търпение листата да изсъхнат и бурята да ги обрули. Нали ще бъде прекрасно?

— Няма нищо по-прекрасно от бурята, която обрулва всичко — съгласи се Кери.

Решиха да не си поръчват десерт. Сервитьорът тъкмо беше върнал кредитната карта на Кери, когато Робин отвори удивено уста.

— Какво има, Роб?

— Татко е тук. Видя ни — викна Робин и скочи от стола.

— Чакай, Роб, нека той да дойде при теб — тихо отбеляза Кери.

Обърна се и видя, че Боб върви след салонния управител заедно с някакъв мъж. Очите ѝ се разшириха от учудване. Другият мъж беше

Джими Уийкс.

Както обикновено, Боб изглеждаше великолепно. Дори дългият ден, прекаран в съда, не бе оставил и следа от умора върху красивото му лице. Никога нямаш нито бръчки, нито гънки, каза си Кери и си даде сметка, че в присъствието му винаги изпитва нужда да провери дали гримът ѝ не се е размазал, да приглади косата си, да си оправи сакото.

Робин беше изпаднала във възторг. Сгуши се доволно в прегръдките на баща си.

— Съжалявам, че не бях вкъщи, когато си се обадил, татко.

Горката Робин, помисли си Кери. После осъзна, че Джими Уийкс я наблюдава.

— Срегнахме се тук миналата година — заяви той. — Вечеряхте с двама съдии. Радвам се да ви видя пак, мисис Кинълен.

— Отдавна смених името си. Отново съм Макграт. Но паметта ви е добра, мистър Уийкс. — Тонът на Кери беше официален, понеже не възнамеряваше да любезничи.

— Да, действително е добра. — От усмивката на Уийкс забележката заприлича на шега. — Помага ми да не забравям хубавите жени.

Можеше и без това, помисли си Кери, засмя се притеснено и се обърна към Боб, който току-що бе пуснал Робин.

— Каква приятна изненада, Кери! — Той ѝ подаде ръка.

— Наистина е изненада, когато те виждаме, Боб.

— Мамо! — изрече умолително Робин.

Кери прехапа устни. Ненавиждаше се, когато се заяждаше с Боб пред дъщеря им. Опита да се усмихне.

— Тъкмо си тръгнахме.

След като седнаха и поръчаха напитките, Джими Уийкс отбеляза:

— Бившата ти жена май вече не те харесва, Боби.

Кинълен сви рамене.

— Кери би трябвало да гледа по-лежерно на живота. Приема всичко прекалено сериозно. Оженихме се твърде млади. Разделихме се. Подобно нещо се случва всеки ден. Искане ми се да срещне някой друг мъж.

— Какво е станало с лицето на детето ти?

— Нарязаха я хвърчащите стъкла, когато една кола се блъсна в моята. Ще се оправи.

— Сигурен ли си, че е попаднала на добър пластичен хирург?

— Да, много е известен. Какво предпочиташ за вечеря, Джими?

— Как се казва лекарят? Вероятно е същият, при когото ходи жена ми.

Боб Кинълен кипеше от яд. Проклинаше скапания си късмет. Как можа да срещне Кери и Робин, докато беше с Джими! Иначе клиентът му едва ли щеше да разбере за катастрофата.

— Чарлс Смит — изрече най-последен.

— Чарлс Смит? — сепнато повтори Уийкс. — Навярно се шегуваш.

— Ни най-малко.

— Чух, че щял да се пенсионира. Имал сериозни проблеми със здравето.

— Откъде знаеш? — попита учудено Кинълен.

Джими Уийкс го изгледа студено.

— Наблюдавам го. Ясно ти е защо. Дано скоро се откаже да оперира.

10.

През нощта Кери пак сънува кошмара. Отново стоеше пред кабинета на лекаря. На пода лежеше млада жена. На шията ѝ беше омотано въже, облак от черна коса заобикаляше лицето ѝ. Задъхваше се, сякаш не ѝ достигаше въздух. Устата ѝ бе отворена и се виждаше върхът на розовия ѝ език.

Кери се опита да изпищи, но от устните ѝ се отрони само стон. След миг Робин я раздруса и я събуди.

— Мамо, съвземи се. Какво става?

Кери отвори очи.

— Боже мой, какъв отвратителен кошмар! Благодаря ти, Роб.

Когато Робин се прибра в стаята си, Кери остана будна, размишлявайки над съня. Какво беше различно този път?

Сега върху тялото на жената бяха разпръснати рози. Черни рози.

Изправи се рязко в леглото. Ето какво било! Точно това се мъчеше да се сети! Вече знаеше защо ѝ изглеждат познати и за кого ѝ напомнят двете жени в кабинета на д-р Смит, които толкова много си приличаха.

Сузан Риърдън, жертвата от „убийството с черните рози“. Бяха изминали почти единайсет години, откакто съпругът ѝ я удуши. Историята бе отразена с най-големи подробности в пресата — престъпление, предизвикано от страст, с черни рози, разпръснати върху трупа на красивата жертва.

В деня, когато постъпих на работа в прокуратурата, съдебните заседатели потвърдиха вината на съпруга, помисли си Кери. Вестниците бяха пълни със снимки на Сузан. Сигурна съм, че не бъркам, каза си тя. Присъствах в залата, когато произнесоха присъдата. Толкова бях потресена. Но защо, за бога, две от пациентките на д-р Смит са копия на жената, станала жертва на убийство?

11.

Памела Уърт беше грешка. Тази мисъл не позволи на д-р Чарлс Смит да заспи през цялата нощ. Красотата на изваяното ѝ лице не бе в състояние да компенсира тремавата ѝ фигура, силния ѝ, груб глас.

Трябваше веднага да го разбере, помисли си той. Всъщност го беше разбрал, но не успя да се въздържа. Структурата на костите ѝ позволяваше много лесно да бъде извършено подобно преобразяване. И това, което изпитваше, докато го правеше, му помогна да се освободи донякъде от вълнението, обзело го първия път.

Чудеше се какво ще стане с него, когато повече няма да може да оперира. Този момент скоро щеше да настъпи. Лекото треперене на ръцете, което сега само го дразнеше, щеше да се засили. Раздразнението щеше да доведе до неспособност да работи.

Запали лампата, не нощната, а онази, която осветяваше портрета на стената срещу него. Съзерцаваше я всяка нощ, преди да заспи. Беше толкова красива. Но сега, докато се взираше в нея без очила, лицето ѝ му се стори изкривено, както в нощта на смъртта ѝ.

— Сузан — прошепна той.

Болката от ужасното преживяване го връхлетя и Смит покри очи с ръка, за да изличи гледката. Не беше по силите му да понесе спомена за вида ѝ от онази нощ — лишена от красотата си, с изпъкнали очи, а върхът на розовия ѝ език се подаваше над отпуснатата долна устна и увисналата челюст...

ВТОРНИК, 24 ОКТОМВРИ

12.

Когато отиде на работа във вторник сутринта, Кери най-напред се обади на Джонатан Хувър.

Както винаги гласът му ѝ подейства успокоително. Започна направо:

— Джонатан, вчера водих Робин на контролен преглед в Ню Йорк. Всичко е наред, но бих се чувствала по-спокойна, ако още един пластичен хирург потвърди мнението на доктор Смит, че по лицето ѝ няма да останат белези. Познаваш ли някой добър специалист?

Гласът на Джонатан прозвуча закачливо:

— Не от личен опит.

— На теб просто не ти е нужно да прибягваш до услугите му.

— Благодаря ти, Кери. Нека да поразпитам малко. Двамата с Грейс си мислехме, че наистина е необходимо да се консултираш с още един пластичен хирург, но не искахме да ти се месим. Да не би вчера да се е случило нещо, което да те е подтикнало към подобно решение?

— И да, и не. В момента не съм сама. Ще ти разкажа, когато се видим.

— Следобед ще съм готов с името на лекаря.

— Благодаря ти, Джонатан.

— Няма защо, ваша светлост.

— Джонатан, не говори така. Ще ме урочасаш.

Докато затваряше телефона, го чу как се изсмя.

Първата ѝ среща беше с Корин Банкс, младши прокурор, на която тя бе възложила дело за смъртен случай при автомобилна катастрофа. Процесът започваше следващия понеделник и Корин искаше да обсъдят заедно някои моменти от обвинението, което възнамеряваше да отправи.

Корин, тази чернокожа двацет и седем годишна жена, има дарба за първокласен адвокат, помисли си Кери. На вратата се почука и Корин влезе с голяма папка под мишница. На лицето ѝ цъфна усмивка.

— Познай какво изрови Джо! — възкликна радостно тя.

Джо Пълмбо беше един от най-добрите им следователи.

Кери се усмихна.

— Умирам от любопитство.

— Нашият „невинен“ подсъдим, който твърди, че досега не е бил замесен в катастрофи, наистина е закъсал. Използвал е подправена шофьорска книжка, в която са отбелязани няколко сериозни нарушения. Преди петнайсет години дори е причинил смъртта на още един човек. Нямам търпение да го притиснем, а вече съм уверена, че ще успеем. — Остави папката на бюрото и я отвори. — Както и да е, ето за какво съм дошла да поговорим...

Двайсет минути по-късно, след като Корин излезе от стаята, Кери посегна към телефона. Споменавайки за Джо Пълмбо, жената й даде идея.

Джо Пълмбо вдигна слушалката и изрече обичайното:

— Да?

— Джо, какви са ти планове за обедната почивка? — попита го тя.

— Никакви, Кери. Да не би да искаш да ме заведеш на обяд в „Солари“?

Кери се засмя.

— С удоволствие, но имам нещо друго предвид. Откога работиш тук?

— От двайсет години.

— Правил ли си разследване по делото „Риърдън“ преди около десетина години? Споменаваше се в пресата като „убийството с черните рози“.

— Голям шум се вдигна. Не, не съм се занимавал със случая, но си спомням, че беше доста елементарен. Нашият лидер се прочу с него.

Кери знаеше, че Пълмбо не обича Франк Грийн.

— Не го ли обжалваха няколко пъти? — попита тя.

— О, да. Непрекъснато излизаха с нови хипотези. Имам чувството, че историята продължи безкрайно дълго.

— Струва ми се, че последното обжалване беше само преди две години. Неотдавна обаче изникна нещо, което събуди любопитството ми. Както и да е, всъщност бих искала да те помоля да прелистиш папките с вестникарските изрезки и да извадиш всичко, което са писали по делото.

Кери си представи как Джо добродушно се опулва.

— За теб съм способен на всичко, Кери. Но защо? Случаят отдавна е приключен.

— Ще ти обясня по-късно.

На обяд Кери хапна сандвич и пи кафе на бюрото си. В един и половина Джо се появи с дебел плик и заяви:

— Молбата ти е удовлетворена.

Кери го погледна мило. Нисък, посивял, с десетина килограма наднормено тегло и винаги готов да се усмихне, Джо действаше съвсем обезоръжаващо и с нищо не загатваше, че инстинктивно обръща внимание на привидно незначителни подробности. Кери беше работила с него по някои от най-важните си дела.

— Страшно съм ти задължена.

— Няма защо. Признавам обаче, че съм любопитен. Защо се интересуваш от случая „Риърдън“, Кери?

Тя се поколеба. Струваше й се, че в момента не би било добре да споменава за това, което вършеше д-р Смит.

Пълмбо забеляза нежеланието й да говори по въпроса.

— Не се притеснявай. Ще ме осведомиш, когато можеш. Довиждане.

Кери възнамеряваше да вземе материалите вкъщи и да започне да ги чете след вечеря; не устоя обаче, и извади първата изрезка. Правилно съм запомнила, помисли си тя. Последното обжалване е било преди две години.

Беше кратко съобщение на трийсет и втора страница на юридическото издание „Рекърд“, в което се споменава, че петата поред молба на Скин Риърдън за преразглеждане на делото е отхвърлена от Върховния съд на Ню Джърси. Адвокатът му Джефри Дорсо се бе зарекъл, че ще намери достатъчно причини пак да обжалва присъдата.

Цитираха го: „Няма да се откажа, докато Скин Риърдън не излезе от затвора с оправдателна присъда.“

Разбира се, помисли си Кери. Всички адвокати го казват.

13.

Втора поредна вечер Боб Кинълен се хранеше в ресторант с клиента си Джими Уийкс. Денят в съда премина зле. Подборът на съдебните заседатели все още се влачеше. Осем души си бяха направили отвод. Но колкото и да внимаваха, беше очевидно, че федералният прокурор се е подготвил добре. Вече бяха почти сигурни, че Хаскъл ще стане свидетел на обвинението, понеже му беше обещано да получи по-лека присъда.

И двамата бяха мрачни.

— Дори и Хаскъл да свидетелства, мисля, че ще успея да го сразя — увери той Джими.

— Мислиш, че можеш да го сразиш. Това не е достатъчно.

— Ще видим.

Уийкс се усмихна тъжно.

— Започвам да се тревожа за теб, Боб. Време е да подготвиш резервен вариант.

Боб Кинълен не обърна внимание на забележката му. Отвори листа с менюто.

— Имам среща с Алис в дома на Арнът. Ти ще ходиш ли?

— Не, по дяволите. Трябва да знаеш, че вече не е нужно да ме представя на никого. Достатъчно ми навредиха познанствата, които завързах там.

14.

Кери и Робин седяха във всекидневната и безмълвно се наслаждаваха на спокойната вечер. Беше студено и те решиха да запалят първия огън за тази есен, което в случая означаваше да включат газта, а после да натиснат бутона, обгръщащ в пламъци изкуствените цепеници.

Кери често обясняваше на гостите: „Алергична съм към дима. Тази камина изглежда съвсем като истинска и топли много. Толкова заблуждава, че жената, която чисти, изсмука с прахосмукачката фалшивата пепел, та трябваше да купувам нова.“

Робин нареди на масичката снимките с разноцветните багри на есента.

— Каква страхотна нощ! — възкликна доволно тя. — Студена и ветровита. Скоро трябва да направя и останалите снимки. Голи дървета и купища окапали листа.

Кери се беше разположила в любимото си кресло, а краката ѝ бяха качени на столче с възглавничка. Вдигна очи.

— Не ми напомняй за листопада. Става ми неприятно.

— Защо не купиш машина за събиране на листата?

— Ще ти подаря една за Коледа.

— Чудесно! Какво четеш, мамо?

— Ела, Роб. — Кери държеше изрезка от вестник със снимка на Сузан Риърдън. — Виждала ли си тази жена?

— Вчера беше в кабинета на доктор Смит.

— Имаш набито око, но това не е същата жена.

Кери току-що беше започнала да изучава фактите около убийството на Сузан Риърдън. Тялото ѝ било открито в полунощ от нейния съпруг, Скип Риърдън, преуспяващ предприемач, натрупал сам милионите си. Намерил я удушена на пода във вестибюла на луксозната им къща в Алпайн. Върху тялото ѝ били разпръснати черни рози.

Навремето трябва да съм чела за случая, разсъждаваше Кери. Сигурно ми е направил впечатление, щом сънувам подобни кошмари.

Двайсет минути по-късно друга изрезка я накара да зяпне от почуда. Скип Риърдън бил осъден за убийството, след като тъстът му, д-р Чарлс Смит, разказал в полицията, че дъщеря му живеела в непрекъснат страх от налудничавите съпружески пристъпи на ревност.

Доктор Смит е бащата на Сузан Риърдън! Боже мой, помисли си Кери, затова ли извайва лицето ѝ, когато оперира други жени? Странно! С колко от пациентките си го е сторил? Дали по тази причина ни изнесе лекция за съхранението на красотата?

— Какво има, мамо? Изглеждаш ми една такава...

— Нищо. Просто съм се зачала в интересно дело. — Кери вдигна очи към часовника върху камината. — Девет часът е, Роб. Време е да си лягаш. След малко ще дойда да ти кажа лека нощ.

Робин започна да събира снимките, а Кери отпусна в скута си листовите, които държеше. Беше чувала за случаи, когато родителите не могат да се съвземат след смъртта на детето си и оставят стаята му непокътната, с дрехите в гардероба, така както то си ги е било подредило приживе. Но да я „претворява“ многократно? Това определено е нещо повече от скръб.

Изправи се бавно и последва Робин, която се беше качила на горния етаж. След като я целуна, Кери си облече пижамата и халата, слезе отново долу, свари си какао и продължи да чете.

Делото срещу Скип Риърдън наистина изглеждаше елементарно. Признал, че се карали със Сузан по време на закуската в деня на смъртта ѝ. Всъщност казал, че предните дни непрекъснато се разправяли. Вечерта се прибрал в шест часа и я заварил да подрежда рози в една ваза. Когато я попитал откъде са, тя отвърнала, че не е негова работа кой ѝ ги е изпратил. Скип ѝ заявил, че може да прави каквото иска, понеже той самият се канел да излиза. Твърдял, че после отишъл в офиса си, пийнал, заспал на канапетото, върнал се у дома в полунощ и открил трупа.

Нямало обаче никой, който да потвърди думите му. В папката се съдържаше част от протокола на процеса, включително и показанията на Скип. Прокурорът го беше обсипвал с въпроси, докато мъжът се бе объркал и бе започнал да си противоречи. Никак не звучеше убедително.

Сигурно на адвоката съвсем не му е било лесно да подготви клиента си, мислеше си Кери. При косвените улики, с които

прокурорът е разполагал, Риърдън е трябвало да застане на свидетелското място и да отрече, че е убил Сузан. Но явно опустошителният разпит на Франк Грийн го беше извадил от равновесие и той сам си бе изкопал гроба.

Присъдата бе произнесена шест седмици след приключването на процеса. Всъщност Кери присъстваше в залата. Изведнъж си спомни този ден. Риърдън се бе запечатал в съзнанието ѝ като едър червенокос красавец, който явно не се чувстваше добре в облеклото на ситни райета. Когато съдията го попита дали желае да каже нещо, преди да чуе присъдата, Риърдън отново заяви, че е невинен.

Джеф Дорсо беше в залата като помощник на защитника му. Кери го познаваше бегло. През последвалите десетина години си бе изградил солидна репутация на адвокат, но тя самата не бе заставала като обвинител срещу него.

Стигна до изрезката, описваща произнасянето на присъдата. Тя съдържаше цитат от Скип Риърдън: „Не съм виновен за смъртта на съпругата си. Никога не съм я наранявал с нищо. Баща ѝ, доктор Чарлс Смит, е лъжец. Заклевам се пред Бога и пред съда, че е лъжец.“

Макар че от камината лъхаше топлина, Кери потрепери.

15.

Всички знаеха, че Джейсън Арнът е получил солидно наследство. Или поне така си мислеха. Живееше в Алпайн от петнайсет години, след като купи старото имение на семейство Холидей — огромна къща с двайсет стаи, кацнала на един хребет с изглед към красивия парк.

Джейсън наскоро бе прехвърлил петдесетте; бе среден на ръст, с оредяла кестенява коса, безцветни очи и стегната фигура. Пътуваше много, намекваше за инвестиции в Ориента и обичаше красивите неща. Домът му беше радост за окото с пъстрите персийски килими, старинните мебели, скъпите картини и изящните творения на изкуството. Превъзходен домакин, Джейсън забавляваше щедро гостите си и получаваше покани от светските лъвове, от техните приближени и от онези, които се опитваха да блеснат — всъщност от богатите.

Ерудиран и духовит, Джейсън твърдеше, че има връзка с фамилията Астор от Англия. Но повечето хора смятаха, че това е плод на въображението му. Знаеха, че е колоритен, малко загадъчен и страшно очарователен.

Не им беше известно обаче, че Джейсън е крадец. Никой не схващаше, че буквално всички къщи, които посещаваше, след известно време биваха ограбвани от някой, владеещ безотказен метод да се справя с алармени инсталации. Единственият принцип на Джейсън бе да може да пренесе безпроблемно плячката си. Предпочиташе картини, скулптури, бижута и гоблени. Само няколко пъти в дългата си кариера беше опразвал изцяло жилищата. В подобни случаи използваше сложна система за прикритие и съмнителни личности, които товареха камиона, потулен в гаража на къщата скривалище в едно затънтено кътче на планината Катскил.

Там той беше съвсем друг човек и съседите му, живеещи на мили от него, го приемаха като отшелник. Никой друг, освен чистачката и от време на време някой техник не беше прекрачвал прага на планинското му убежище, а и те не си даваха сметка за стойността на вещите в него.

Ако къщата му в Алпайн беше изящна, вилата в Катскил бе смайваща, защото там Джейсън пазеше онези крадени неща, с които не можеше да се раздели. Всяка мебел, всяка вещ бе истинско съкровище. На стената в столовата висеше Фредерик Ремингтън — точно над бюфета в стил „Шератон“, върху който блестеше старинна ваза с глазура в прасковен цвят.

Всичко в Алпайн беше купено с парите, получени от Джейсън след продажбата на крадените предмети. Там нямаше нищо, което би привлякло вниманието на човек с добра зрителна памет. Джейсън с лекота и увереност заявяваше: „Да, доста е хубава, нали? Миналата година я купих на един търг в Сотби.“ Или: „Ходих в окръг Бъкс, когато се разпродаваше имението на Паркърови.“

Единствената си грешка Джейсън направи преди десет години. Тогава жената, която идваше да чисти в петък къщата в Алпайн, си разсипа портмонето. Събра си парите и другите дреболии, но пропусна листа с кодовете на четири жилища в квартала. Джейсън ги преписа и сложи листа на мястото му, преди жената да си тръгне. После не устоя на изкушението и ги ограби всичките — семействата Елът, Аштън, Донателис. И Риърдън. Джейсън още трепереше при спомена за онази ужасна нощ, в която се отърва на косъм.

Но това беше преди години. Скип Риърдън бе в затвора и всички възможности за обжалване на присъдата бяха изчерпани. Тази нощ веселбата бе в разгара си. Джейсън приемаше с усмивка възторжените комплименти на Алис Бартлет Кинълен.

— Надявам се, че Боб ще успее да дойде — каза ѝ той.

— О, да. Дано не ме разочарова.

Алис беше красива блондинка от типа на Грейс Кели. За съжаление, не притежаваше очарованието и топлотата на покойната принцеса. Алис е студена като лед, скучна и властна, помисли си Джейсън. Как ли я понася Кинълен?

— Вечеря с Джими Уийкс — повери му Алис, докато отпиваше от шампанското си. — Писна ми от този процес.

— Е, дано и Джими да е с него — искрено отвърна Джейсън. — Допада ми този човек.

Но той знаеше, че Джими няма да дойде. От години не му идваше на гости. Всъщност след убийството на Сузан Риърдън

странеше от него. Преди единайсет години Джими Уийкс се беше запознал със Сузан на прием в дома на Джейсън Арнът.

СРЯДА, 25 ОКТОМВРИ

16.

Беше съвсем очевидно, че Франк Грийн е нервен. Усмивката, която с готовност се появяваше на лицето му, за да разкрие новите му зъби, този път липсваше, докато гледаше през бюрото си към Кери.

Реакцията, която очаквах, помисли си тя. Трябваше да се сетя, че Франк не би желал точно сега, когато всички го спрягат за губернатор, някой да се рови в делото, с което се е прочул.

След като изчете вестникарските изрезки, в които се споменаваха за „убийството с черните рози“, Кери си легна и се размисли как да постъпи с д-р Смит. Дали да не се срещне с него, да го попита за дъщеря му и да потърси обяснение защо пресъздава лицето ѝ?

Съществуваше опасност д-р Смит да отрече всичко и да я изхвърли от кабинета си. Скип Риърдън обвиняваше лекаря, че е излъгал в показанията за дъщеря си. Ако тогава го е направил, Смит не би признал нищо пред Кери след всичките тези години. А дори и да е излъгал, най-големият въпрос бе защо.

На заспиване Кери сметна, че е най-добре да започне с Франк Грийн, който бе обвинител по делото. Сега, след като му обясни причината, поради която се интересува от случая Риърдън, очевидно не очакваше да ѝ бъде полезен или дори да отговори приятелски на въпроса:

— Смяташ ли, че е възможно доктор Смит да е излъгал в показанията си срещу Скип Риърдън?

— Кери — отвърна Грийн, — Скип Риърдън уби съпругата си. Знаеше, че му изневерява. В деня на смъртта ѝ се обади на счетоводителя си, за да разбере колко ще му струва разводът, и пощурял, когато чул сумата. Беше богат и Сузан се отказа от доходната кариера на модел, за да се превърне в истинска съпруга. Щеше да му излезе през носа. Ето защо да се поставя под съмнение честността на доктор Смит би било чиста загуба на време и пилеене на парите на данъкоплатците.

— Но нещо не е наред с доктор Смит — бавно изрече Кери. — Франк, не се опитвам да създавам излишни неприятности и никой повече от мен не иска да види един убиец зад решетките, но ти се заклевам, че Смит не е просто покрусен от скръб баща. Според мен не е съвсем нормален. Трябваше да видиш изражението му, когато обясняваше на мен и на Робин, че красотата би следвало да се съхранява и че на някои хора им е дадена по рождение, докато на други им се налага да я придобиват.

Грийн си погледна часовника.

— Кери, ти току-що приключи едно голямо дело. Предстои ти да се захванеш с друго. Предложена си за съдийско място. Жалко, че Робин бе оперирана от бащата на Сузан Риърдън. Ако не друго, то поне мога да твърдя, че той бе идеален свидетел. Докато говореше за дъщеря си, не изрази по никакъв начин чувствата си. Държа се толкова студено и неестествено, че се чудя как въобще му повярваха съдебните заседатели. Най-добре би било да забравиш всичко това.

Беше ясно, че срещата е приключила. Кери се изправи и каза:

— Възнамерявам да заведа Робин при друг пластичен хирург, който Джонатан ми препоръча, за да проверя дали доктор Смит си е свършил работата.

Когато се върна в кабинета си, Кери помоли секретарката да не я свързва по телефона и дълго време седя втренчена в празното пространство. Разбираше тревогата на Франк Грийн от факта, че тя се опитва да постави под съмнение показанията на главния му свидетел по делото за „убийството с черните рози“. Всеки намек за съдебна грешка със сигурност би настроил обществеността срещу Франк и би намалил шансовете му за губернаторското място.

Вероятно д-р Смит е обезумял от скръб баща, който използва уменията си, за да възкресява своята дъщеря, помисли си тя, а Скип Риърдън сигурно е един от безбройните убийци, които казват: „Не съм го извършил.“

Дори и да бе така, Кери знаеше, че няма да се откаже да търси истината. В събота, когато заведе Робин при пластичния хирург, препоръчан ѝ от Джонатан, възнамеряваше да го попита дали негов

колеги при операция биха дали съзнателно едно и също лице на няколко жени.

17.

Към шест и половина вечерта Джеф Дорсо стрелна неохотно с очи купчината съобщения, натрупала се, докато беше в съда. После се обърна с гръб към бюрото си. От прозорците на кантората му в Нюарк се откриваше великолепна гледка към небосклона над Ню Йорк, която дори и след безкрайните часове на процеса все още му действаше успокояващо.

Джеф беше градско момче. Роден в Манхатън и живял там до единайсетгодишна възраст, когато семейството му се премести в Ню Джърси, той имаше усещането, че е стъпил от двете страни на Хъдсън, и това му харесваше.

Трийсет и осем годишен, Джеф беше висок и слаб. Въобще не му личеше, че обича сладкишите. Черната му коса и матовата кожа издаваха италианското му потекло. Сините очи беше наследил от баба си, която бе ирландка.

Трудно можеше да скрие, че все още е ерген. Вратовръзките му не се съчетаваха с дрехите, които винаги бяха поизмачкани. Но купчината от съобщения показваше, че се радва на отлична репутация на адвокат по наказателни дела и на уважение, което бе извоювал в средите си.

Докато преглеждаше съобщенията, той отделяше по-важните и изхвърляше другите. Изведнъж вдигна вежди. Попадна на бележка, в която Кери Макграт го молеше да ѝ позвъни. Беше оставила два телефонни номера — служебен и домашен. Джеф се чудеше какво би могла да иска от него. Нямаше предстоящи дела в Окръжния съд на Бъргън, където работеше тя.

Беше срещал Кери на вечери, организирани от адвокатската колегия, и знаеше, че вероятно ще се кандидатира за съдия, но всъщност не я познаваше отблизо. Обаждането ѝ го заинтригува. Беше прекалено късно, за да я открие в службата. Реши да я потърси вкъщи.

— Аз ще се обадя — заяви Робин, когато телефонът иззвъня.

Вероятно, така или иначе, е за теб, каза си Кери, докато опитваше спагетите. Не предполагах, че ще станеш телефонистка още на тази възраст. Но Робин ѝ извика да вдигне слушалката.

Прекося забързано кухнята и стигна до апарата, закачен на стената. Непознат глас изрече:

— Кери?

— Да.

— Аз съм Джеф Дорсо.

Потърси го съвсем импулсивно. После се притесни, че го е направила. Ако разбереше, че се е свързала с адвоката на Скип Риърдън, Франк едва ли щеше да се отнася мило с нея отсега нататък. Но вече беше твърде късно да съжалява за постъпката си.

— Джеф, навярно не е особено уместно, но... — Гласът ѝ секна. Изплюй камъчето, каза си тя. — Джеф, неотдавна дъщеря ми претърпя катастрофа. Оперира я доктор Чарлс Смит...

— Чарлс Смит — прекъсна я Дорсо, — бащата на Сузан Риърдън!

— Да, затова ти се обадих. С него става нещо странно. — Вече не се чувстваше толкова неловко. Разказа му за двете жени, които приличаха на Сузан.

— Имаш предвид, че Смит е пресъздал лицето ѝ, когато ги е оперирал? — възкликна Дорсо. — Защо, по дяволите?!

— Ето кое ме тревожи. В събота ще водя Робин на друг специалист. Възнамерявам да го попитам какво влага пластичният хирург, когато претворява едно лице. Ще се помъча да поговоря и с доктор Смит, но смятам, че няма да е зле да прочета целия протокол от процеса, за да го притисна по-здраво. Бих могла да изровя копието от нашия архив, но ще ми отнеме време, пък и не ми се иска колегите да разберат, че проявявам интерес към него.

— Утре ще го получиш — отвърна Дорсо. — Ще ти го изпратя в службата.

— По-добре ми го изпрати вкъщи. Ще ти дам адреса.

— Предпочитам да ти го донеса и да си поговорим. Удобно ли е утре вечер към шест и половина? Обещавам, че няма да се заседявам повече от половин час.

— Чудесно.

— В такъв случай довиждане. Благодаря ти, Кери.

Телефонът изцрака. Кери се взря в слушалката.

Чудеше се защо се забърква в тази история. Забеляза възбудата в гласа на Дорсо. Не трябваше да използвам думата „странно“, помисли си тя. Започнах нещо, което може би няма да успея да довърша.

Шумът откъм печката я накара да се обърне рязко. Врящата вода преливаше от тенджерата и се стичаше към газовите струйки. Без да погледне, Кери разбра, че спагетите са се превърнали в лепкава каша.

18.

В сряда следобед д-р Чарлс Смит нямаше приемни часове. По това време обикновено правеше операции или проследяваше състоянието на пациентите, на които беше извършил някаква манипулация. Днес обаче не остана в болницата. Докато караше по Източна шейсет и осма улица към облицованата с червеникави плочи сграда, където се помещаваше рекламната агенция на Барбара Томпкинс, очите му се разшириха от учудване. Не можеше да повярва на късмета си. На паркинга имаше свободно място точно срещу входа на зданието. Щеше да я изчака да излезе от работа.

Когато тя най-после се появи на вратата, д-р Смит неволно се усмихна. Наистина беше прекрасна. Косата ѝ падаше свободно около лицето. Той самият каза на Барбара Томпкинс, че тази прическа е най-подходяща за новите ѝ черти. Носеше елегантно червено сако, черна пола до прасците и модни обувки. Отдалече имаше вид на елегантна и преуспяваща дама. А д-р Смит знаеше с най-малки подробности как изглежда отблизо.

Барбара Томпкинс махна на едно такси. Докато се качваше в него, Смит запали дванайсетгодишния си черен мерцедес и потегли. Макар, че по Парк Авеню колите се движеха плътно една след друга — нещо обичайно в този претоварен час на деня, — за д-р Смит не беше проблем да следва таксито.

Отправиха се на юг и след известно време колата спря пред „Четири сезона“ на Източна петдесет и втора улица. Сигурно има среща с някого, помисли си той. Барът ще е пълен и няма да му е трудно да се вмъкне вътре незабелязано.

Поклати глава и реши да се прибере вкъщи. Стигаше му, че зърна главата ѝ. Дори му дойде прекалено много. За миг действително повярва, че тя е Сузан. А сега искаше да остане сам. В гърлото му се надигна стон. Докато караше бавно към центъра на града, непрекъснато повтаряше:

— Извинявай, Сузан. Извинявай, Сузан.

ЧЕТВЪРТЪК, 26 ОКТОМВРИ

19.

Когато ходеше в Хакънсак, Джонатан Хувър обикновено се опитваше да убеди Кери да обядват набързо заедно. Питаше я закачливо: „Колко купички евтина супа е в състояние да поеме едно човешко същество?“

Днес, докато ядяха хамбургери в „Солари“, ресторанта, който се намираше съвсем близо до съда, Кери му разказа за двойничките на Сузан Риърдън и за разговора си с Джеф Дорсо. Спомена му и за не съвсем благосклонната реакция на шефа ѝ, когато разбра, че възнамерява да прегледа старото дело за убийство.

Джонатан я слушаше внимателно.

— Кери, забравил съм подробностите, но ми се струва, че вината на съпруга изобщо не беше поставена под съмнение. Според мен не бива да се бъркаш, особено като се има предвид колко усилия положи Франк Грийн. Тогава всички коментираха този факт — убиецът да получи заслужена присъда. Ето как стоят нещата сега. Губернаторът Маршъл все още е млад човек. Изкара два последователни мандата и няма право на трети, но обича работата си. Исква Франк Грийн да заеме поста. Между нас казано, двамата са сключили сделка. Грийн ще бъде губернатор четири години, а после ще се кандидатира за сената с подкрепата на Маршъл.

— А Маршъл ще се върне в Дръмтуокит.

— Точно така. Обича да живее в резиденцията на губернатора. За момента въпросът е решен — Грийн ще бъде предложен за мястото. Изглежда добре, говори добре, направил е солидна кариера, като делото „Риърдън“ е важна част от нея. А по щастливо съвпадение е и умен. Възнамерява да продължи да управлява щата в стила на Маршъл. Но ако някой му обърка плановете, може да загуби в предизборната кампания. Има и други кандидати.

— Джонатан, аз просто бих желала да се уверя дали главният свидетел по едно дело за убийство няма сериозен проблем, който да е повлиял на показанията му. Бащите тъгуват, когато дъщерите им починат, но доктор Смит е попрекалил.

— Кери, Франк Грийн си създаде име като обвинител в този процес. Точно той му осигури журналистическото внимание, което му беше нужно. Когато Дукакис се кандидатира за президент, основна причина за неуспеха му бе съобщението, че пусна на свобода убиец, който продължи да върши престъпления. Представяш ли си как ще реагира пресата дори и на най-дребния намек, че Грийн е изпратил в затвора невинен човек?

— Джонатан, ти отиде твърде далеч. Нямам предвид това. Просто чувствам, че доктор Смит е загубил здравия си разум и равновесие и този факт навярно е повлиял на показанията му. Той е бил главният свидетел на обвинението и ако е излъгал, става доста съмнително дали Риърдън наистина е виновен.

Сервитърът се беше надвесил над тях с каничката.

— Желаете ли още кафе, сенаторе?

Джонатан кимна, а Кери махна с ръка:

— Не, благодаря.

Изведнъж Джонатан се усмихна.

— Кери, спомняш ли си, че навремето, когато ни помагаше в домакинството, се съмняваше дали озеленителят е наредил на хората си да насадят толкова храсти, колкото бяха предвидени в плана?

Тя се смути.

— Да, спомням си.

— Тогава ти ги преброи, реши, че си права и го притисна до стената пред работниците му. Така ли беше?

Кери погледна в чашата си.

— Да.

— А сега ти ще доразкажеш какво се случи.

— Човекът не хареса някои от храстите, обади се на теб и на Грейс във Флорида, а после ги замени.

— И какво още?

— Беше съпруг на братовчедката на Грейс.

— Ясно ли ти е какво имам предвид? — В очите му проблеснаха закачливи пламъчета. След това стана сериозен. — Кери, ако притесниш Франк Грийн и изложиш на риск кандидатурата му, най-вероятно ще се простиш със съдийското място. Името ти ще бъде заровено в някоя от папките върху бюрото на губернатора Маршъл, а мен най-спокойно ще ме помоят да предложи някой друг вместо теб.

— Той замълча и хвана ръката на Кери. — Помисли си добре, преди да предприемеш каквото и да било. Сигурен съм, че ще вземеш правилно решение.

20.

Точно в шест и половина вечерта входният звънец накара Робин да се затича, за да посрещне Джеф Дорсо. Кери я бе предупредила за посещението му. Обясни ѝ, че ще обсъждат някакво дело в продължение на около половин час. Робин обеща да вечеря рано и да довърши домашното си в своята стая, докато Кери е заета. В замяна на това ѝ бе разрешено да остане по-дълго пред телевизора.

Изглежда Дорсо благосклонно и го въведе във всекидневната.

— Мама ей сега ще дойде, а аз съм Робин.

— Аз пък съм Джеф Дорсо. Представям си как изглежда той, с който си се била — рече Джеф и посочи към белезите на лицето ѝ.

Робин се усмихна.

— Смлях го. Всъщност удариха колата, в която се возех, и хвърчащите стъкла ме нарязаха.

— Струва ми се, че следите скоро ще изчезнат.

— И доктор Смит, пластичният хирург, твърди същото. Мама ми спомена, че го познавате. На мен ми е противен.

— Робин! — извика Кери, която току-що беше слязла от горния етаж.

— Какви думи от устата на едно дете! — засмя се Дорсо. — Кери, радвам се, че те виждам.

— И аз, Джеф — отвърна Кери. Надявам се да е за хубаво, помисли си тя и се втренчи в издутото куфарче под мишницата му. — Робин...

— Знам, време е да се заловя с домашното — рече весело момиченцето. — Не съм от най-прилежните — обясни то на Дорсо. — В бележника ми пише, че трябва да се старая повече.

— И също да не говориш в час — напомни ѝ Кери.

— Да, защото, когато с приятелката ми свършим някоя задача по-рано от останалите, започваме да си бърбим. Както и да е. — Робин махна с ръка и се отправи към стълбището.

Джеф Дорсо се усмихна.

— Много е сладка, Кери, истинска красавица. След пет-шест години ще ти се налага да барикадираш вратата.

— Не особено приятна перспектива. Какво предпочиташ, Джеф — кафе, сок или чаша вино?

— Благодаря, нищо. Обещах да не ти отнемам много време. — Сложи куфарчето на масата. Искаш ли да погледнеш какво съм донесъл?

— Разбира се.

Кери седна до него на канапето, а Джеф извади два големи подвързани тома.

— Протоколите от делото. Хиляда страници. Ако искаш да разбереш какво точно стана, предлагам да ги изчетеш внимателно. Ще си призная, че се срамувам от защитата, която изградихме. Знам, че Скип трябваше да даде показания, но не беше подготвен както трябва. Свидетелите на обвинението не бяха разпитани обстойно. А ние осигурихме само двама свидетели вместо двацет.

— Защо се получи така?

— Бях най-младият адвокат, започнал неотдавна във „Фаръл и Строс“. Преди години Фаръл несъмнено беше добър защитник. Но когато Скип Риърдън го нае, славата му беше вече отминала и бе доста изчерпан. Просто не му се занимаваше с убийства. Според мен Скип щеше да се чувства доста по-сигурен с адвокат без такъв опит, но с повече смелост.

— А ти не можа ли да помогнеш?

— Не. Току-що бях завършил и много неща не ми бяха ясни. Почти не участвах в процеса. Фаръл ме ползваше като момче за всичко. Макар и без практика, ми стана ясно, че делото се води неправилно.

— И Франк Грийн направи Риърдън на пух и прах по време на разпита, така ли?

— Докато четеш, ще видиш, че накара Скип да признае за скандала си със Сузан същата сутрин, за разговора със счетоводителя относно последствията от развода, за повторния скандал в шест часа вечерта, когато се прибрал вкъщи. Съдебният лекар определи, че смъртта е настъпила между шест и осем часа. Ето защо от признанията на Скип излезе, че спокойно е могъл да убие жена си.

— Според написаното във вестника Скип твърди, че се върнал в офиса, пийнал си и заспал. Доста е неубедително — изкоментира Кери.

— Неубедително, но вярно. Скип е бил преуспяващ строителен предприемач предимно на скъпи жилища, макар че по онова време вече се занимавал и с търговски обекти. Прекарваше голяма част от деня си в службата, за да не изпуска от око сделките си, но обичал понякога да облича работни дрехи и да ходи по строежите. Точно това бил направил, преди да се върне в офиса си. Бил уморен. — Джеф отвори първия том. — Проучил съм показанията и на Смит, и на Скип. Основният проблем е, че някой друг е бил замесен, и то мъж. Всъщност Скип е бил убеден, че Сузан има връзки с различни мъже. Причината за втория скандал била, че я заварил да подрежда букет от рози — в пресата мисля ги нарекоха „черни рози за любимата“. Прокурорът твърдеше, че изпаднал в ярост, удушил я и разпръснал розите върху трупа ѝ. Той, естествено, се закле, че не е вярно. Когато излизал от къщата, Сузан продължавала весело да се суети около цветята.

— Някой провери ли в цветарските магазини кой ги е поръчал? След като Скип не ги е занесъл, значи е бил някой друг.

— Фаръл се погрижи поне за това. Разпитаха всички собственици на цветарски магазини в окръг Бъргън. Нищо.

— Ясно.

Джеф се изправи.

— Кери, знам, че искам прекалено много от теб, но бих те помолил да прочетеш протоколите и да обърнеш особено внимание на показанията на доктор Смит. Помисли си дали не предпочиташ да съм с теб, когато го питаш защо пресъздава лицето на дъщеря си.

Кери изпрати Джеф и му обеща:

— Ще ти се обадя след няколко дни.

На вратата той се спря и се обърна към нея:

— Бих желал да направиш още нещо. Ела с мен в затвора в Трентън. Разговаряй със Скип. Кълна се, че когато нещастният мъж ти разкаже всичко, ще разбереш каква е истината.

21.

Скип Риърдън лежеше в килията си в щатския затвор в Трентън и гледаше новините в шест и половина. Вечерята, състояща се от еднообразно меню, беше минала. Днес бе нервен и раздразнителен, както все по-често напоследък. След десетгодишен престой тук вече успяваше да се владее през по-голямата част от времето. В началото го обземаше безумна надежда, когато адвокатът му подаваше молба за преразглеждане на делото, която се превръщаше в съкрушително отчаяние, след като биваше отхвърлена.

Сега обичайното му състояние беше примирение, предизвикано от отегчение. Знаеше, че Джеф Дорсо няма да се откаже да търси причини да обжалва присъдата, но ситуацията в страната се променяше. В новините непрекъснато се критикуваше фактът, че многократните обжалвания от осъдени престъпници пречат на работата на съдебните състави, и се настояваше да се сложи край на тази практика. Ако Джеф Дорсо не съумееше да уреди преразглеждане на делото и да му върне свободата, Скип щеше да остане в затвора още двайсет години.

В най-тежките моменти на отчаяние Скип си позволяваше да се връща назад към годините преди убийството. Двамата с Бет бяха сгодени. По нейно настояване той отиде на един прием, организиран от сестра ѝ и от нейния съпруг, който беше хирург. Точно преди да тръгнат, Бет се разболя от грип, но не искаше Скип да пропусне веселбата.

Да, наистина беше забавно, помисли си Скип, когато се сети за онази нощ. Сузан беше там с баща си. Още помнеше как изглеждаше тя първия път, когато я видя. Веднага разбра, че с такава красавица човек ще си навлече неприятности, но въпреки това като последния глупак хлътна по нея.

Скип стана рязко от леглото, изключи телевизора и стрелна с очи протоколите от делото, които лежаха на лавицата над тоалетната. Имаше усещането, че ги знае наизуст. Там им е мястото, над тоалетната, каза си с горчивина той. Бяха толкова безполезни, че

просто не му оставаше нищо друго, освен да ги накъса, да ги хвърли и да пусне водата.

Протегна се. Поддържаше си формата, като работеше до капване и играеше редовно упражнения. Сега всяка вечер усърдно правеше лицеви опори и коремни преси. Когато се погледнеше в малкото огледало, окачено на стената, виждаше, че в червеникавата му коса се появяват все повече бели кичури, а лицето му, което преди беше румено от работата на открито, е станало бледо от престоя в затвора.

Все още си представяше, че по някакво чудо е на свобода и отново се занимава със строеж на къщи. Потискащата атмосфера и постоянният шум в затвора го караха да си мисли за скъпи жилища, достатъчно изолирани от околните, за да осигуряват усамотение на обитателите, но с много прозорци, които да им създават усещането за простор. Беше напълнил няколко бележника със скици.

Когато Бет му идваше на свиждане — напоследък Скип се мъчеше да я убеди, че няма смисъл да го прави, ѝ показваше най-новите. Двамата ги обсъждаха така, сякаш някой ден наистина щеше да се върне към работата, която обичаше, — строежа на къщи.

Но сега можеше само да се чуди как ли би изглеждал светът и в какво ще живеят хората, когато най-после излезеше от това ужасно място.

22.

Кери предчувстваше, че и тази нощ ще будува до късно. Зачете протоколите веднага след като Джеф си тръгна, и продължи, когато Робин си легна.

В девет и половина ѝ позвъни Грейс.

— Джонатан е на събрание, а аз съм се подпряла на възглавниците в леглото и ми се иска да си побъбря с някого. Удобно ли е?

— За теб винаги е удобно — искрено отвърна Кери.

През петнайсетте години, откакто познаваше Грейс, Кери бе станала свидетел на постепенното опустошително въздействие на болестта върху физическото ѝ състояние. От бастуна премина към патериците и накрая — към инвалидната количка. Участваше активно във всякакви обществени занимания, докато накрая беше принудена да се затвори вкъщи. Продължи да кани приятели у дома, като ползваше услугите на службите, които организираха тържества, но сподели с Кери: „Излизането ми вече е свързано с твърде много усилия.“

Кери никога не я бе чувала да се оплаква. Когато ѝ каза, че се възхищава на смелостта ѝ, Грейс отвърна: „Просто нямам избор.“

След като си побъбриха известно време, стана ясно, че тази вечер Грейс не се обажда случайно.

— Кери, днес сте обядвали с Джонатан. Ще бъда съвсем откровена — той е притеснен.

Кери я изслуша, докато ѝ обясняваше причините за тревогата на Джонатан. Грейс завърши с думите: Кери, след двайсет години, прекарани в сената, Джонатан има голяма власт, но тя не е достатъчна, за да убеди губернатора да те назначи на съдийското място, ако поставиш в неудобно положение приемника, който сам е избрал. — Сякаш между другото Грейс добави: — Не съм споменала пред Джонатан, че се каня да ти позвъня.

Сигурно си е изпуснал нервите пред Грейс, помисли си Кери. Чудя се как би се почувствала, ако види с какво се занимавам в момента. Макар и през цялото време да усещаше, че говори

уклончиво, направи всичко възможно да увери Грейс, че няма намерение, нито желание да възбужда духовете.

— Грейс, може да се окаже, че доктор Смит е дал лъжливи показания. Тогава според мен Франк Грийн ще си спечели възхищението и уважението на хората, ако препоръча делото „Риърдън“ да бъде преразгледано. Едва ли някой би го упрекнал, че добросъвестно е разчитал на главния си свидетел. Не е имало причини да се съмнява в него. Всъщност аз не твърдя — добави тя, — че Скин Риърдън е осъден несправедливо. Просто случайно се натъкнах на факт, който ме смущава, и няма да се успокоя, докато не разбера какво се крие зад него.

След като разговорът приключи, Кери продължи да чете протоколите. Когато най-накрая реши да спре, беше изписала няколко страници с бележки и въпроси.

Черни рози за любимата. Излъгал ли е Скин Риърдън, че не ги е изпратил той? Ако е казал истината, тогава от кого са били?

Доли Боулс, детегледачката, която в нощта на убийството била наета в отсрещната къща, твърдеше, че в девет часа видяла пред дома на семейство Риърдън някаква кола. Но съседите имали гости и на улицата били паркирани много коли. Доли е била доста неубедителен свидетел. Франк Грийн споменава факта, че до момента само за тази година тя се е обаждала шест пъти, за да съобщи за „подозрителни личности“ в околността. При проверката се установявало, че човекът е най-обикновен доставчик. Ето защо никой не повярвал на думите ѝ. Кери беше сигурна, че съдебните заседатели не са обърнали внимание на показанията ѝ.

Скин Риърдън никога не се бе забърквал в нещо, което да му създаде неприятности със закона. Всички го смятали за сериозен мъж. Въпреки това били призовани само двама души, които да свидетелстват в негова полза. Защо?

В периода преди и след смъртта на Сузан Риърдън в Алпайн били извършени няколко обира. Скин Риърдън твърдеше, че един от накитите на Сузан липсвал, а голямата спалня била претърсена. Но на тоалетната масичка на съпругата му имало кутия, пълна с ценни бижута, и призованата от обвинението домашна прислужница на семейство Риърдън обяснила, че Сузан винаги оставяла стаята в пълен безпорядък: „Обличаше по три-четири рокли и ако не се харесаше в

тях, ги пускаше на пода. Непрекъснато разсипваше пудра на тоалетната масичка, навсякъде се търкаляха хавлиени кърпи. Често ми идваше да напусна.“

Докато си сваляше дрехите, за да си легне, Кери обмисляше прочетеното. Реши да направи две неща: да си запише час при д-р Смит, за да разговаря с него, и да посети Скип Риърдън в затвора в Трентън.

ПЕТЪК, 27 ОКТОМВРИ

23.

През деветте години, откакто се разведе, Кери се запознаваше от време на време с някой мъж, но връзката никога не беше сериозна. Най-близката ѝ приятелка бе Маргарет Ман, бивша съквартирантка от университета в Бостън. Маргарет беше дребна блондинка и докато следваха, състудентите им непрекъснато ги бъркаха. Сега тя работеше в една инвестиционна банка, живееше в собствен апартамент на Западна осемдесет и шеста улица и бе станала за Кери човекът, на когото винаги можеше да се довери. Понякога в петък Кери наемаше жена, която да стои при Робин, и ходеше в Манхатън. Вечеряха с Маргарет, после гледаха някакво шоу на Бродуей или филм или просто с часове си ядяха десерта и си говореха.

В петък вечер, след като Джеф Дорсо ѝ остави протоколите от делото, Кери пристигна в апартамента на Маргарет и с удоволствие се отпусна на канапето пред чиния със сирене и грозде. Маргарет ѝ подаде чаша вино.

— Да пием до дъно! Страхотна си.

Кери беше облечена в нов масленозелен костюм с дълго сако и пола до прасците. Погледна се и сви рамене.

— Благодаря ти. Най-после и аз успях да си купя нова дреха и цяла седмица се докарвам с нея.

Маргарет се изсмя.

— Помниш ли как майка ти си слагаше червило и казваше: „Човек никога не знае къде ще срещне голямата си любов.“ Права е била, нали?

— Да, струва ми се. Двамата със Сам са женени от петнайсет години и когато дойдат тук или аз и Робин им отидем на гости в Колорадо, винаги си държат ръцете.

— Де и ние да имаме този късмет! — усмихна се Маргарет. После стана сериозна: — Как е Робин? Надявам се, че раните на лицето ѝ заздравяват.

— Мисля, че е добре. Утре ще я водя на друг пластичен хирург. Просто за консултация.

Маргарет се поколеба, преди да продължи:

— Опитвах се да намеря начин да те накарам да го направиш. Споделих в работата за катастрофата и споменах за доктор Смит. Един колега от търговския отдел, Стюарт Грант, веднага се сети за него. Каза, че жена му искала да ѝ премахне торбичките под очите, но след като отишла на преглед, се отказала от операцията. Решила, че лекарят не е съвсем наред.

Кери изправи гръб.

— Какво е имала предвид?

— Името ѝ е Сюзан, но той непрекъснато я наричал Сузан. Обяснил ѝ, че ще коригира кожата под очите, но му се щяло да направи нещо и за цялото ѝ лице, понеже у нея била заложена невероятна красота и тя си пропилявала живота, като не се възползвала от нея.

— Кога се е случило това?

— Преди три-четири години, струва ми се. О, и още нещо. Смит явно ѝ е говорил, че човек би следвало да се отнася с отговорност към красотата. Някои хора обаче я приемали несериозно и предизвиквали ревност и насилие. — Замълча, а после попита: — Кери, какво става? Изглеждаш странно.

— Маргарет, много е важно да се изразиш точно. Наистина ли доктор Смит е споменал, че жените предизвикват ревност и насилие?

— Така каза Стюарт.

— Имаш ли номера на домашния му телефон? Искам да говоря със съпругата му.

— Да, но ми е в работата. Знам, че живеят в Гринич, но телефонът им не е включен в указателя, ето защо ще почакаш до понеделник. За какво е всичко това?

— Ще ти обясня по време на вечерята — разсеяно ѝ отвърна Кери.

Струваше ѝ се, че протоколите са записани на магнетофонна лента в ума ѝ. Д-р Смит се беше заклел, че животът на дъщеря му е бил застрашен от неоснователната ревност на Скип Риърдън. Дали е излъгал? Дали Сузан е дала повод на Скип да я ревнува? И ако е било така, от кого?

СЪБОТА, 28 ОКТОМВРИ

24.

В събота в осем часа сутринта Джеф Дорсо се обади на Кери.

— Отбих се в кантората си и намерих съобщението ти — започна той. — Следобед ще ходя при Скип в затвора в Трентън. Можеш ли да дойдеш?

Обясни й, че за да получат разрешение за свиждане в три часа, би следвало да са в затвора най-късно в два без петнайсет.

Кери отговори почти импулсивно:

— Сигурна съм, че ще успея. Трябва само да уредя някой да стои при Робин. Ще се срещнем там.

Два часа по-късно Кери и Робин, която беше страшно неспокойна, пристигнаха в Ливингстън, Ню Джърси, и вече чакаха пред кабинета на д-р Бен Рот, известен пластичен хирург.

— Ще изпусна футболната среща — ядосваше се Робин.

— Само малко ще закъснееш — успокои я Кери. — Не се тревожи.

— Ще закъснея много — възрази й Робин. — Не можеше ли да дойдем след срещата?

— Ако беше изпратила на лекаря програмата си, той вероятно щеше да се съобрази с нея — пошегува се Кери.

— О, мамо!

— Заповядайте с Робин в кабинета, мисис Макграт — покани ги сестрата.

Доктор Рот, на около трийсет и пет години, внимателен и сърдечен, се различаваше коренно от д-р Смит.

— Нараняванията навярно са изглеждали доста зле след катастрофата, но всъщност са повърхностни. Не са засегнали дълбоко кожата. Скоро всичко ще е наред.

Видимо облекчена, Робин отвърна:

— Чудесно. Благодаря ви, докторе. Хайде да си ходим, мамо.

— Изчакай ме навън, Робин. Ще дойда след малко. Искам да поговоря с лекаря.

В гласа на Кери се долавяха нотки, които Робин наричаше „тонът“. Това означаваше: „Не желая да ми възразяваш.“

— Добре — заяви детето, въздъхна и излезе.

— Знам, че пациентите ви чакат, докторе, ето защо няма да ви задържам дълго. Налага се обаче да ви попитам нещо.

— Разполагам с достатъчно време. За какво става дума, мисис Макграт?

С няколко кратки изречения Кери описа какво е видяла в кабинета на д-р Смит.

— Имам два въпроса — заключи тя. — Възможно ли е всяко лице да се преобрази така, че да прилича на нечие друго, или трябва да съществува някакво задължително условие, например подобна структура на костите? И ако пластичният хирург е наясно, че е в състояние да го извърши, често ли се изкушава да го стори?

След дваайсет минути Кери напусна кабинета на лекаря и подкара бързо към футболното игрище. За разлика от Кери на Робин спортът не ѝ се отдаваше и двете дълго тренираха, понеже момиченцето много държеше да стане добра играчка. Докато гледаше как дъщеря ѝ уверено рита топката към голлинията, Кери разсъждаваше над думите на д-р Рот: „Някои хирурзи наистина променят формата на носа, на брадичката или на очите по определен модел, но ми се струва изключително странно на някого да му хрумне да претвори изцяло нечие лице, и то многократно.“

В единайсет и половина Кери махна за довиждане на Робин. Дъщеря ѝ щеше да се прибере с най-добрата си приятелка Каси и да прекара следобеда у тях.

Няколко минути по-късно Кери вече беше на шосето за Трентън.

Беше ходила в щатския затвор няколко пъти и мрачните телени мрежи и кулите на охраната ѝ действаха потискащо. Не изгаряше от нетърпение да влезе отново там.

25.

Джеф чакаше Кери в залата, където записваха имената на посетителите.

— Радвам се, че успя — заяви той.

Поговориха малко, докато стана време за свиждането. Навярно Джеф разбра, че не иска от него да я подготви за срещата, понеже не ѝ съобщи никакви допълнителни сведения.

Точно в три часа до тях се приближи надзирател и им каза да го последват.

Кери се чудеше как изглежда Скип Риърдън сега. Бяха изминали десет години, откакто присъства на произнасянето на присъдата. Спомняше си го като висок, красив, широкоплещест млад мъж с огненочервена коса. Но всъщност не външният му вид, а изявлението му се бе запечатало в съзнанието ѝ: „Доктор Чарлс Смит е лъжец. Заклевам се пред Бога и пред съда, че е лъжец.“

— Какво каза за мен на Скип Риърдън? — попита тя Джеф, докато чакаха затворника да бъде доведен в залата за свиждания.

— Обясних му, че проявяваш личен интерес към случая и искаш да се срещнеш с него. Кери, аз наистина употребих думите „личен интерес“.

— Добре. Вярвам ти.

Скип Риърдън се появи, облечен в затворнически дрехи от груб памучен плат — панталон и риза с разкопчана яка. Червената му коса бе леко прошарена, но като се изключат бръчките около очите, почти не се беше променил. Когато Джеф го запозна с Кери, на лицето му грейна усмивка.

Усмивка, породена от надежда, помисли си Кери. Сърцето ѝ се сви. Чудеше се дали не трябваше да прояви по-голяма предпазливост, да се запознае с повече подробности по делото, вместо да се съгласява веднага да ходи при него.

Джеф започна направо:

— Скип, споменах ти, че мисис Макграт иска да ти зададе няколко въпроса.

— Разбирам. Ще ѝ отговоря, каквито и да са те — отвърна искрено той, макар в гласа му да се долавяше известно примирение. — Както се казва, нямам какво да крия.

Кери се засмя, после попита за онова, което бе главната причина за посещението ѝ:

— В показанията си доктор Смит твърди, че дъщеря му, която ви е била съпруга, се е страхувала от вас, понеже сте я заплашвали. Вие заявявате, че той лъже. Каква цел би могъл да преследва, изопачавайки истината?

Ръцете на Риърдън със склучени пръсти лежаха на масата.

— Мисис Макграт, ако разполагах с обяснения за действията на доктор Смит, навярно сега нямаше да съм тук. Дватама със Сузан бяхме женени четири години. През този период рядко го виждах. Понякога тя вечеряше с него в Ню Йорк или пък той идваше у дома, но обикновено когато бях в командировка. Тогава бизнесът ми процъфтяваше. Имах строежи из целия щат и купувах земя в Пенсилвания, което беше свързано с бъдещи проекти. Редовно пътувах за по ден-два. Ако се случеше да се срещнем, доктор Смит почти не ми говореше, но не показваше, че не ме харесва. Нито пък даваше да се разбере, че се бои за живота на дъщеря си.

— Когато бяхте тримата, как се отнасяше той със Сузан?

Риърдън погледна към Дорсо.

— Ти умееш да се изразяваш образно, приятелю. Как бих могъл да го формулирам? Чакайте малко, ще ви обясня. Когато ходех в църковното училище, монахините се ядосаха, че не пазим тишина по време на службата. Непрекъснато ни повтаряха, че трябва да благоговеем пред свещените места и предмети. Ето така се отнасяше той с нея. Благоговееше пред Сузан.

Колко странна дума за поведението на един баща към дъщеря му, помисли си Кери.

— Освен това се държеше покровителствено с нея — добави Риърдън. — Веднъж отивахме с колата да вечеряме заедно и той забеляза, че Сузан не си е сложила предпазния колан. Веднага ѝ изнесе лекция за необходимостта да носи отговорност за себе си. Всъщност доста се ядоса.

Също както поучаваше Робин и мен, каза си Кери. Неохотно призна пред себе си, че Скип Риърдън наистина прави впечатление на

прямо и искрено човек.

— А тя как се отнасяше с него?

— Почти винаги с уважение. Макар че накрая — преди смъртта ѝ — последните няколко пъти, когато бях с тях, Сузан като че ли се дразнеше от него.

Кери реши да промени темата. Припомни му, че според неговите показания точно преди убийството е забелязал Сузан със скъпи бижута, които той не ѝ бил подарил.

— Мисис Макграт, по този въпрос трябва да се обърнете към майка ми. Тя би могла да ви бъде полезна. Има изрезка от вестник със снимката на Сузан, направена по време на някаква благотворителна акция. На ревера на сакото ѝ е закачена старинна брошка с диаманти. Снимана е няколко седмици преди смъртта ѝ. Кълна ви се, че онази сутрин брошката и още няколко накита бяха в кутията ѝ за бижута. Спомням си, понеже станаха една от причините за скандала. На следващия ден ги нямаше.

— Искате да кажете, че някой ги е откраднал?

Риърдън сякаш се притесни.

— Не знам дали някой ги е откраднал, или тя просто ги е върнала на човека, който ѝ ги е дал. Само съм сигурен, че на следващата сутрин липсваха. Помъчих се да обясня на полицаите, за да обърнат внимание на този факт, но от самото начало беше ясно, че не ми вярват. Според тях се опитвах да изкарам нещата така, че да приличат на грабеж и убийство.

Мъжът замълча, а после продължи:

— И още нещо. Баща ми е участвал във Втората световна война и е живял в Германия две години след края ѝ. Донесъл оттам миниатюрна рамка за снимки и я поднесъл на майка ми, когато се сгодили. На сватбата ни тя я подари на Сузан. Сузан сложи в нея снимката си, която ми беше любима, и я държеше на нощното си шкафче в спалнята ни. Когато двамата с майка ми подреждахме вещите на Сузан, преди да ме арестуват, тя забеляза, че рамката я няма. Предишната сутрин обаче си беше на мястото.

— Искате да кажете, че през нощта, когато е била убита Сузан, някой е влязъл у вас и е откраднал няколко бижута и рамката със снимката ѝ?

— Казвам само, че тези неща липсваха. Не знам къде са отишли, нито пък дали са свързани с убийството на Сузан. Просто изведнъж изчезнаха, а полицията не обърна внимание.

Кери вдигна глава от бележките си и се взря в очите на мъжа, който седеше срещу нея.

— Скип, какви бяха взаимоотношенията ви с вашата съпруга?

Риърдън въздъхна.

— Когато се запознах с нея, се почувствах невероятно силен. Тя беше великолепна. Интелигентна, весела, жена, която създава у мъжа усещането, че е висок три метра. След като се оженихме... — Той замълча. — Беше изпълнена със страст, но не притежаваше никаква топлина, мисис Макграт. Аз обаче бях възпитан така, че държах на брака. За мен разводът бе нещо, към което човек прибегва само ако е крайно наложително. Разбира се, имаше и хубави моменти. Дали съм бил доволен и щастлив? Не. Но бях толкова погълнат от мисълта за успеха на компанията си, че работех все по-усърдно и съумявах да се абстрахирам от семейните проблеми. Що се отнася до Сузан, тя получаваше всичко, което пожелае. Парите се сипеха. Построих ѝ къщата, за която твърдеше, че винаги си е мечтала. Всеки ден ходеше в клуба, за да играе тенис или голф. Прекара две години с един дизайнер, докато домът ни бе обзаведен по неин вкус. Има един мъж в Алпайн, Джейсън Арнът, който разбира от антични предмети. Водеше я по разпродажби и ѝ казваше какво да купува. Започна да се увлича по модните тоалети. Беше като дете, което иска всеки ден да е Коледа. Тъй като непрекъснато бях зает, Сузан можеше да прави каквото ѝ хрумне. Обичаше да ходи на приемите, за които журналистите пишеха, за да се появява снимката ѝ във вестниците. Дълго време си мислех, че е щастлива. Но сега, като се връщам назад, съм сигурен, че е живяла с мен, понеже не е намерила по-подходяща среда.

— Докато... — подсказа му Джеф.

— Докато не се запозна с някой, който стана важен за нея — продължи Риърдън. — Тогава забелязах бижутата. Някои от тях бяха старинни, други съвременни. Казваше, че са от баща ѝ, но лъжеше. Сега те са у него заедно с подаръците, които аз ѝ бях правил.

Когато надзирателят посочи, че времето им е изтекло, Риърдън се изправи и погледна Кери в очите.

— Мисис Макграт, аз не би следвало да съм тук. Някой, който е убил Сузан, се разхожда на свобода. Не е възможно да няма начин да се докаже.

Джеф и Кери тръгнаха заедно към паркинга.

— Обзалагам се, че не си намерила време да обядваш. Защо не хапнем набързо някъде?

— Не мога, Джеф, трябва да се връщам. Държа да ти кажа, че от това, което току-що чух, не виждам нито една причина доктор Смит да е излъгал за Скип Риърдън. Според Риърдън двамата са били в съвсем нормални взаимоотношения. Той самият заяви, че не е вярвал на обясненията ѝ за бижутата. Ако е започнал да я ревнува... — Кери не довърши изречението.

НЕДЕЛЯ, 29 ОКТОМВРИ

26.

В неделя Робин участваше в утринната църковна служба. Докато я наблюдаваше как излиза от вестиария и пристъпва по пътеката в общата процесия, Кери си спомни как навремето много ѝ се искаше да се включи в церемонията, но ѝ обясниха, че е позволено само за момчета.

Нещата се променят, разсъждаваше тя. Никога не съм си мислила, че ще видя дъщеря си пред олтара, че ще се разведе, че ще стана съдия. Че може би ще стана съдия, коригира се тя. Знаеше, че Джонатан е прав. Ако злепостави Франк Грийн, това означава да обърка планове на губернатора, което ще бъде фатално за назначението ѝ. Нищо чудно вчерашното ѝ посещение при Скип Риърдън в затвора да се окаже сериозна грешка. Защо отново да си обърква живота? Веднъж вече го бе сторила.

С Боб Кинълен ѝ се наложи да изпита всевъзможни емоции. Първо го обичаше, после, когато я напусна, сърцето ѝ бе разбито, а най-накрая почувства яд към него и презрение към себе си, понеже не бе разбрала още в началото, че е безотговорен човек. Сега се отнасяше с безразличие към Боб, освен в случаите, когато ставаше дума за Робин. Но дори и при това положение двойките в църквата, независимо дали бяха на нейната възраст, по-млади или по-стари, я караха да чувства болка и тъга. Ех, ако Боб беше такъв, за какъвто го смятах, помисли си тя. Ако беше такъв, за какъвто самият той се смята. Сега вече щяха да са женени цели единайсет години. Със сигурност щеше да роди още деца. Винаги е искала да има три деца.

Докато наблюдаваше Робин, която носеше към олтара каната с вода и купата за измиване на ръцете, подготвяйки се за ритуала, дъщеря ѝ вдигна глава и очите им се срещнаха. От беглата ѝ усмивка сърцето на Кери трепна. Няма какво да се оплаквам, каза си тя. Каквото и да се случи, имам Робин. А що се отнася до брака, моят не беше идеален, но поне от него се получи нещо добро. Никой друг, освен нас двамата с Боб Кинълен не би могъл да даде живот точно на това прекрасно дете, продължи разсъжденията си Кери.

Мислите ѝ се насочиха към д-р Смит и Сузан. Сузан е била резултат от комбинацията между гените на лекаря и на бившата му жена. В показанията си д-р Смит обясняваше, че след развода съпругата му заминала за Калифорния и отново се омъжила, а той дал съгласието си Сузан да бъде осиновена от втория ѝ мъж, смятайки, че така ще е по-добре за детето.

— Но след смъртта на майка си тя се върна при мен — бе казал той. — Имаше нужда от баща.

Скип Риърдън ѝ спомена, че отношението на д-р Смит към дъщеря му граничело с благоговение. Когато чу това, в ума ѝ изникна въпрос, от който дъхът ѝ секна. Д-р Смит беше преобразил лицата на други жени, така че да приличат на Сузан. Но никой не се беше поинтересувал дали не е оперирал и нея самата.

Кери и Робин тъкмо се бяха наобядвали, когато Боб позвъни по телефона и покани дъщеря си на вечеря. Обясни, че Алис е завела децата във Флорида за една седмица, а той щял да ходи до планината Катскил, за да разгледа вилата, която възнамерявали да купят. Попита дали Робин не би искала да го придружи.

— Ще вечеряме и ще я върна към девет.

Робин с радост се съгласи и след час Боб мина да я вземе.

Тъй като най-неочаквано следобедът ѝ се освободи, Кери реши да отдели повече време на протоколите от делото „Риърдън“. Докато четеше показанията на свидетелите, добиваше известна представа за развоя на процеса. Даваше си обаче сметка, че съществува огромна разлика между писмения текст и преките наблюдения. Не виждаше лицата им, не чуваше гласовете им, не наблюдаваше реакциите им, когато им задаваха въпросите. Знаеше, че поведението им е повлияло до голяма степен на съдебните заседатели, що се отнася до присъдата. Съдебните заседатели са гледали и преценявали държането на д-р Смит. И очевидно са му повярвали.

Джеф Дорсо обичаше футбола и беше ревностен почитател на „Великаните“. Това, разбира се, не бе причината да си купи апартамент в Медоуландс. Но, както той самият признаваше, наистина беше удобно. Независимо от всичко в неделя следобед, докато седеше на стадиона, умът му беше зает не толкова с оспорваната среща с далаския отбор „Каубоите“, колкото с вчерашното посещение в затвора и с реакцията на Кери Макграт към Скип и към протоколите от процеса.

Беше ѝ дал материалите в четвъртък. Чудеше се дали вече ги е прочела. Надяваше се, че ще отвори дума за тях, докато чакаха да дойде време за свиждането, но тя не спомена нищо. Джеф се опитваше да се убеди, че това се дължи на нагласата ѝ да подхожда скептично към всичко. Едва ли привидно отрицателното ѝ отношение към Скип след срещата означаваше, че се отказва да търси истината.

Когато „Великаните“ спечелиха с гол в последната минута, Джеф се присъедини към радостните възгласи на приятелите си, но отклони поканата им да пийнат бира. Предпочете да се прибере вкъщи и да се обади на Кери.

Настроението му се подобри, след като разбра, че е прегледала протоколите и има въпроси.

— Бих искал да се видим — изрече Джеф. После през ума му мина мисълта, че тя може да го среже, но все пак попита: — Случайно да си свободна за вечеря?

28.

Доли Боулс се премести при дъщеря си в Алпайн преди дванайсет години, когато съпругът ѝ почина. Не искаше да ѝ се натрапва, но истината бе, че се страхуваше да остане сама. Пък и не смяташе, че би могла да остане в къщата, където бе живяла с мъжа си.

Всъщност за страха ѝ съществуваше психологическа причина. Много отдавна, още като дете, тя бе отворила на някакъв доставчик, който се бе оказал крадец. Все още имаше кошмари при спомена как бе завързал нея и майка ѝ и бе претършувал къщата. Ето защо сега беше склонна да се съмнява във всеки непознат и няколко пъти ядоса зет си, като пусна алармената инсталация, докато стоеше сама вкъщи и чу странни звуци или видя на улицата мъж, чието лице не ѝ бе познато.

Дъщеря ѝ Дороти и зет ѝ Лу пътуваха често. Децата им все още бяха при тях, когато Дороти се премести в къщата и започна да помага при отглеждането им. Но през последните няколко години те вече се бяха отделили и Доли се чудеше какво да прави. Опитваше се да върши нещо в домакинството, но прислужницата, която живееше със семейството, не се нуждаеше от помощта ѝ.

Доли разполагаше с много свободно време и стана детегледачката на квартала — занимание, което страшно ѝ допадаше. Обичаше малките деца и с удоволствие им четеше и играеше с тях, когато я наемеха за няколко часа в денонощието. Всички я харесваха. Единственото, което дразнеше родителите, бяха прекалено честите ѝ обаждания в полицията, за да съобщава за подозрителни личности. Но след като бе призована за свидетел по делото за убийството на Сузан Риърдън, се отказа да звъни в участъка. Винаги когато се сетеше за процеса, се разтреперваше. Прокурорът я изкара пълна глупачка. Дороти и Лу бяха съсипани. Тогава дъщеря ѝ я смъмри: „Майко, помолих те да не даваш показания в полицията.“

Но Доли чувстваше, че е длъжна да го стори. Познаваше Скип Риърдън. Този човек ѝ допадаше и тя реши, че трябва да се опита да му помогне. Освен това, наистина беше видяла онази кола. Петгодишният Майкъл, за когото се грижеше онази нощ, също бе

забелязал колата. Но детето беше със забавено умствено развитие и адвокатът на Скип я предупреди да не споменава за него.

Преди да застане на свидетелското място, мистър Фаръл ѝ обясни: „Този факт само ще ни навреди. От вас се иска да опишете какво сте видели — черната лимузина, която в девет часа вечерта е била паркирана пред дома на семейство Риърдън и след няколко минути си е тръгнала.“

Беше сигурна, че е различила по една от цифрите и от буквите — 3 и М. Но прокурорът, застанал в задната част на залата, вдигна някаква табела с регистрационен номер, а тя не успя да я разчете. На всичко отгоре я накара да признае, че обича много Скип Риърдън, понеже веднъж през нощта ѝ помогнал да изкара колата си, която била заседнала в снежна преспа.

Проявената към нея любезност не означаваше непременно, че Скип не би могъл да бъде убиец, и Доли си даваше сметка за това. Но сърцето ѝ подсказваше, че е невинен, и тя всяка нощ се молеше за него. И досега, ако ѝ се случеше да гледа дете в някоя къща на улицата, където се намираше домът на Риърдън, тя се взираше през прозореца и си мислеше за вечерта, в която бе убита Сузан. Спомняше си как малкият Майкъл — семейството отдавна бе напуснало квартала, — който вече бе станал на петнайсет години, посочи към непознатата черна кола и каза: „Колата на деди.“

Доли нямаше как да знае, че в тази неделна вечер, докато се взира през прозореца към къщата, която преди принадлежеше на семейство Риърдън, на десетина мили оттук, във Вила Чезаре в Хилсдей, Джеф Дорсо и Кери Макграт говорят за нея.

29.

По негласно споразумение Кери и Джеф се въздържаха да споменават делото „Риърдън“, преди да им сервират кафето. Докато вечеряха, Джеф ѝ разправи за детството си в Ню Йорк.

— Струваше ми се, че братовчедите ми от Ню Джърси живеят в пустош. Когато обаче ние самите се преместихме и аз израснах там, реших да остана.

Каза ѝ, че има четири сестри.

— Завиждам ти. Аз съм единствено дете и много обичах да ходя на гости у приятели, чиито семейства бяха големи. Винаги съм мислила, че е по-добре човек да има братя и сестри. Баща ми почина, когато бях на деветнайсет години, а когато навърших дваайсет и една, майка ми се омъжи повторно и замина за Колорадо. Виждаме се два пъти в годината.

В очите на Джеф се появи топлота.

— Значи не можеш да разчитааш на близките си.

— Не, но Джонатан и Грейс Хувър ми запълват празнотата. Държат се чудесно с мен, почти като родители.

Говориха за следването си и двамата изразиха мнението, че първата година в университета е било ужасно и не биха желали да я преживеят отново.

— Какво те накара да се посветиш на наказателното право? — попита Кери.

— Струва ми се, че съм взел това решение още в детството си. Една жена, Ана Оуенс, чийто апартамент се намираше в нашата сграда, беше най-добрият човек, когото познавах. Спомням си, бях осемгодишен и тичах през фоайето, за да хвана асансьора. Блъснах я и я съборих. Всеки друг на нейно място щеше да се разкреци. Тя обаче просто се изправи и ми каза: „Джеф, асансьорът ще се върне.“ После се усмихна. Разбра колко съм разстроен.

— Едва ли точно тази случка е повлияла на избора ти — засмя се Кери.

— Не. Но след три месеца, когато съпругът ѝ я изостави, тя го проследи до жилището на приятелката му и го застреля. Искрено вярвах, че временно е загубила разсъдък. Такова беше становището и на адвоката ѝ, но въпреки всичко я осъдиха на двацет години затвор. Според мен това може да се нарече „смекчаващи вината обстоятелства“. Когато съм сигурен, че съществуват или съм убеден в невинността на обвиняемия, както в случая със Скип Риърдън, винаги се заемам с делото. — Той замълча, преди да попита: — А теб какво те накара да станеш прокурор?

— Мисълта за жертвата и за близките ѝ — отвърна просто Кери. — Ако се ръководех от твоята логика, можех да застрелям Боб Кинълен и да твърдя, че съм невинна.

В очите на Джеф Дорсо се появи леко раздразнение. После той се развесели.

— Не мога да си представя, че си способна да застреляш някого, Кери.

— И аз, освен... — Кери се поколеба, преди да продължи: — Освен ако животът на Робин не е в опасност. Тогава бих направила всичко, за да я спася. Сигурна съм.

По някое време, докато вечеряха, Кери заговори за смъртта на баща си:

— Бях студентка втора година в университета в Бостън. Отначало татко беше капитан от военновъздушните сили, а по-късно отиде на работа в гражданската авиация и стана изпълнителен директор на една компания. След като навърших три години, започна да ни води с мама из целия свят. За мен той беше най-великият човек, когото познавах. — Тя преглътна с мъка. — Веднъж през почивните дни си бях у дома и той спомена, че се чувства зле. Не отиде на лекар, понеже току-що беше минал на редовния си годишен профилактичен преглед. Каза, че до сутринта ще му мине. Но на сутринта не се събуди.

— И майка ти се е омъжила повторно след две години?

— Да, веднага след като завърших колежа. Сам беше вдовец, приятел на баща ми. Тъкмо щеше да се пенсионира и да се установи във Вейл, когато баща ми почина. Има хубава къща там. И за двамата беше добре да се оженят.

— Как би възприел баща ти Боб Кинълен?

Кери се засмя.

— Много подходящ въпрос, Джеф Дорсо. Струва ми се, че щеше да е озадачен от него.

Докато пиеха кафето, най-сетне обсъдиха делото „Риърдън“. Кери започна съвсем откровено:

— Преди десет години присъствах на произнасянето на присъдата и изражението на лицето му ми се е запечатало в съзнанието. Чувала съм много виновни хора, които се кълнат, че са невинни. В края на краищата няма какво да губят. Но думите му ми направиха дълбоко впечатление.

— Защото говореше истината.

Кери го погледна в очите.

— Предупреждавам те, Джеф Дорсо, възнамерявам да заема противоположна позиция. Макар и протоколите от процеса да породиха у мен множество въпроси, те съвсем не ме убедиха, че Скип Риърдън е невинен. Нито пък вчерашното посещение при него. Някой от двамата лъже — или той, или доктор Смит. За разлика от доктор Смит, Скип Риърдън има сериозно основание за това. Според мен фактът, че в деня на смъртта на Сузан е обсъждал възможността за развод и очевидно се е отказал, след като е разбрал колко ще му струва подобна стъпка, не е в негова полза.

— Кери, Скип Риърдън е човек, натрупал сам милионите си. Измъкнал се от бедността и станал преуспяващ бизнесмен. Сузан му струвала цяло състояние. Чу го и от самия него. Обичала да се прави на изтънчена дама и купувала всичко, каквото ѝ хрумнело. — Джеф замълча. — Не си права. Да се ядосаш и да излееш гнева си е едно, а да убиеш — съвсем друго. Макар че разводът е щял да му струва скъпо, Скип всъщност се е успокоил, понеже е решил да сложи край на несполучливия брак и да си уреди живота.

Говориха и за розите.

— Абсолютно съм сигурен, че Скип нито ги е занесъл, нито е поръчал да ги изпратят на Сузан — заяви Джеф и отпи от кафето си. — Следователно ако приемем този факт, трябва да допуснем, че е имало и друг човек.

Когато Джеф плати сметката, и двамата бяха стигнали до заключението, че показанията на д-р Смит са били главната причина Скип Риърдън да бъде осъден.

— Предлагам да си зададеш и още един въпрос — подкани я Джеф. — Доктор Смит твърди, че Сузан се е бояла от Скип и от изблиците му на ревност. Ако действително е било така, как е възможно да подрежда спокойно розите, които ѝ е изпратил друг мъж? Според Скип тя дори го е вършела най-демонстративно. Не ти ли се струва абсурдно?

— Ако Скип казва истината, което ние не знаем със сигурност.

— Аз самият му вярвам — разпалено изрече Джеф. — Освен това никой не потвърди показанията на доктора. Семейство Риърдън бяха известни в града. Ако Скип се е държал грубо със Сузан, някой щеше да застане на свидетелското място и да го разобличи.

— Може би — призна Кери. — Но защо адвокатът му не е призовал свидетели, които да опровергават твърдението, че Скип е бил безумно ревнив? Защо само двама души са пожелали да се противопоставят на показанията на доктор Смит? Не, Джеф, ако се позовем на информацията, която са получили съдебните заседатели, ще стигнем до извода, че те не са имали причини да не повярват на доктор Смит. Не смяташ ли, че по принцип хората са склонни да се доверяват на лекарите?

Докато се прибираха, двамата мълчаха. Джеф изпрати Кери до входа на къщата ѝ и посегна към ключа.

— Майка ми казва, че мъжът винаги трябва да отваря вратата на дамата. Надявам се, че жестът ми не е проява на сексизъм.

— Не, естествено. Аз поне не го възприемам така. Но вероятно съм с остарели разбирания.

Небето над тях беше синьо-черно и звездите блестяха ослепително. Духаше силен вятър. Кери потрепери.

Джеф забеляза, че ѝ е студено, и бързо превъртя ключа, а после бутна вратата.

— Не си облечена достатъчно топло за нощния хлад. По-добре е да се прибиращ веднага вътре.

Кери влезе във вестибюла. Джеф остана на верандата и не даде да се разбере, че очаква да бъде поканен, а само каза:

— Преди да тръгна, бих искал да знам какво ще правим оттук нататък.

— Ще се срещна с доктор Смит при първа възможност. Но предпочитам да отида при него сама.

— Тогава ще се чуем в някой от следващите дни — заяви Джеф.

Усмихна се бегло и заслиза по стъпалата на верандата. Кери затвори вратата и стигна до всекидневната, но не запали веднага лампата. Осъзна, че все още се наслаждава на момента, в който Джеф взе ключа от нея и ѝ отвори вратата. Приблжи се до прозореца и го гледа, докато даде на заден ход, за да изкара колата от алеята, и изчезна надолу по улицата.

Татко е толкова забавен, мислеше си Робин, докато седеше до него на удобната седалка на ягуара. Бяха разгледали вилата, която Боб Кинълен възнамеряваше да купи. На нея ѝ хареса, но той бе разочарован.

— Искам да мога да стигам до нея със ските — рече Боб и се засмя. — Просто ще продължаваме да търсим.

Робин носеше фотоапарата си и баща ѝ я изчака, докато изщрака два филма. Макар и по върховете на планината да имаше малко сняг, според нея светлината беше фантастична. Снима последните лъчи на залязващото слънце и двамата потеглиха. Боб ѝ беше обещал, че ще я заведе в един ресторант, където скаридите били великолепни.

Робин знаеше, че майка ѝ му се сърди, понеже не дойде у тях след операцията. Но все пак бе оставил съобщение по телефона. Наистина рядко се виждаха, но когато бяха заедно, баща ѝ се държеше чудесно с нея.

В шест и половина спряха пред ресторанта. Докато ядяха скаридите и мидите, си поговориха. Боб ѝ обеща, че тази зима ще отидат на ски, само двамата.

— Когато мама е на среща — намигна ѝ той.

— О, тя почти не ходи на срещи — отвърна детето. — Мъжът, с който излизаше през лятото, ми харесваше. Мама обаче твърдеше, че е скучен.

— Какво работеше той?

— Мисля, че беше инженер.

— Е, когато мама стане съдия, сигурно ще си намери приятел, който също е съдия. Да е от нейната среда.

— Миналата вечер се появи някакъв адвокат. Беше много симпатичен. Но ми се струва, че не дойде на гости, а заради някакво

дело.

Боб Кинълен почти не я слушаше. Изведнъж наостри уши:

— Как се казваше той?

— Джеф Дорсо. Донесе на мама да прочете две големи папки.

Баща ѝ се умълча и Робин се почувства виновна. Реши, че се е поувлякла, и сега го е яд на нея.

Качиха се в колата и през останалата част от пътуването Робин спа. Когато в девет и половина пристигнаха пред къщата, тя се зарадва, че най-сетне се е прибрала у дома.

ПОНЕДЕЛНИК, 30 ОКТОМВРИ

30.

Есента бе напрегнато време за сената и за целия конгрес на щата Ню Джърси. На сесиите, които се провеждаха два пъти седмично, присъстваха почти всички членове, и то не без основание. Предстоящите избори за губернатор, макар насрочени за следващата година, пораждаха задкулисно електричество, чийто искри нажежаваха атмосферата и в двете камари.

Фактът, че губернаторът Маршъл бе решил да подкрепи прокурора Франк Грийн като свой приемник, не се харесваше на останалите сериозни претенденти за поста от неговата партия. Джонатан Хувър знаеше отлично, че всяка пречка пред Грийн би била добре дошла за конкурентите му. Те щяха да се възползват от нея и да вдигнат колкото е възможно повече шум. А след като се разчуеше, кандидатурата на Грийн лесно можеше да не бъде издигната. В момента позицията му въобще не беше стабилна.

Като президент на сената Хувър разполагаше с огромна власт по отношение на политиката на партията си. Една от причината да бъде избран пет пъти за четиригодишния мандат бе способността му да гледа в перспектива, когато взема решения или гласува. Членовете на сената оценяваха това негово качество.

В дните, когато сенатът заседаваше, той понякога оставаше в Трентън и вечеряше с приятели. Днес му предстоеше вечеря с губернатора.

След края на следобедното заседание Джонатан се прибра в своя кабинет, помоли секретарката си да отговаря на телефона и затвори вратата. Цял час седя на бюрото, подпрял с ръце брадичката си.

Грейс наричаше тази поза „Джонатан се моли“. Най-после се изправи, приближи се до прозореца и се взря в притъмняващото небе. Беше взел важно решение. С интереса си към делото „Риърдън“ Кери Макграт създаваше сериозен проблем. Действията ѝ щяха да се харесат на медиите, които щяха да ги превърнат в сензация. Дори и в последна сметка да не се стигнеше до никакви разкрития, в което

Джонатан бе сигурен, този ход щеше да се отрази зле на Франк Грийн и кандидатурата му нямаше да бъде издигната.

Кери вероятно щеше да се откаже, преди нещата да са отишли толкова далеч. Джонатан се надяваше на това заради всички, които в противен случай щяха да пострадат. И все пак се чувстваше задължен да предупреди губернатора за разследванията ѝ и да му предложи засега да не включва нейното име в списъка на кандидатите за съдии, който щеше да бъде представен за одобрение в сената. Знаеше, че губернаторът би се притеснил, ако някой от посочените за длъжността действа срещу него.

31.

В понеделник Кери откри в кабинета си пакет. Отвори го и намери статуетка от доултънски порцелан, която се казваше „Есенен полъх“. Имаше и писмо:

Уважаема мисис Макграт,
Продадохме къщата и се освободихме от вещите.
Заминаваме за Пенсилвания, където ще живеем при леля си.

Мама винаги държеше тази статуетка на тоалетната си масичка. Наследила я е от майка си. Казваше, че ѝ доставя удоволствие да я гледа.

Вие ни направихте безкрайно щастливи, понеже се погрижихте мъжът, който уби мама, да плати за престъплението си, и искаме да ви я подарим в знак на признателност.

Беше подписано от Крис и Кен, синовете на жената, убита от помощника си.

Кери замига, за да не позволи на сълзите да потекат по бузите ѝ. Повика секретарката си и ѝ продиктува кратък отговор:

Крис и Кен,
Законът не ми позволява да приемам подаръци. Но ако имах право, бих се радвала да задържа статуетката. Моля ви, запазете я, за да ви напомня за мама.

Докато се подписваше, Кери си мислеше за връзката, която явно съществуваше между двамата, а също и между тях и майка им. Чудеше се какво би станало с Робин, ако нещо се случи с нея. Поклати глава.

Нямаше смисъл да се измъчва от подобни въпроси. Освен това сега бе наложително да проучи взаимоотношенията между друг родител и дете.

Време беше да посети д-р Смит. Обади се, но от регистратурата ѝ обясниха, че двамата със сестрата ще бъдат в кабинета след единайсет часа. Попитаха я дали няма да остави съобщение.

Малко преди дванайсет ѝ позвъни мисис Карпентър.

— Налага ми се да се срещна с лекаря колкото е възможно по-бързо — заяви Кери. — Важно е.

— За какво става дума, мисис Макграт?

Кери реши да рискува.

— Предайте на доктор Смит, че го търся във връзка със Сузан.

Чака почти пет минути, докато се чу студеният, изискан глас на д-р Смит.

— Какво желаете, мисис Макграт?

— Да поговорим за показанията ви по делото „Риърдън“, докторе, и то в най-скоро време.

Доктор Смит се съгласи да я приеме на следващата сутрин в седем и половина. Това означаваше да излезе от къщи в шест и половина. Следователно трябваше да помоли някоя съседка да позвъни на Робин по телефона, за да провери дали не е заспала отново, след като Кери я е събудила.

Иначе Робин щеше да се оправи. Винаги ходеше на училище с две приятелки, а и беше достатъчно голяма, за да си приготви закуска.

После се обади на Маргарет в службата и си записа номера на домашния телефон на Стюарт Грант.

— Споменах на Стюарт за теб и за въпросите, които имаш във връзка с онзи пластичен хирург — уведоми я приятелката ѝ. — Жена му нямало да излиза преди обяд.

Сузан Грант вдигна слушалката още след първия сигнал. Повтори всичко, което ѝ бе разказала Маргарет.

— Кълна ви се, Кери, беше страшно. Искях само да ми опъне кожата около очите. Но доктор Смит толкова настояваше. Непрекъснато ме наричаше Сузан. Сигурна съм, че ако бях се съгласила, сега щях да изглеждам съвсем различна.

Точно преди обедната почивка Кери помоли Джо Пълмбо да се отбие в кабинета ѝ.

— Нужна ми е помощта ти, за да свърша нещо дребно, което е извън преките ми задължения — заяви му тя, след като той се отпусна тежко в креслото пред бюрото ѝ. — Свързано е с делото „Риърдън“.

Въпросителното изражение на Джо изискваше допълнително разяснение. Довери му се за подобията на Сузан Риърдън и за д-р Смит. Поколеба се, преди да си признае, че е посетила Скип Риърдън в затвора. Сподели, че макар и разследванията ѝ да са неофициални, у нея са се породили съмнения относно начина, по който е протекъл процесът.

Пълмбо подсвирна.

— Джо, ще ти бъда признателна, ако всичко си остане между нас. Франк Грийн не е особено доволен от интереса, който проявявам към делото.

— Чудя се защо — измърмори Пълмбо.

— Всъщност Грийн сам ми обясни, че като свидетел доктор Смит не е дал израз на чувствата си. Странно поведение за човек, който е баща на жертвата, не смяташ ли? Разказал е, че двамата със съпругата си се развели наскоро след раждането на Сузан. Няколко години по-късно позволил Сузан да бъде осиновена от втория ѝ баща, Уейн Стивънс, и тя отраснала в Оукланд, Калифорния. Ще те помоля да откриеш Стивънс. Би ми било любопитно да разбера от него каква е била Сузан в детството си и най-вече да видя нейна снимка от този период.

Беше извадила няколко страници от протоколите на делото. Подаде ги на Пълмбо.

— Това са показанията на една детегледачка, която е била в отсрещната къща в нощта на убийството. Жената твърди, че около девет часа същата нощ е забелязала непозната лимузина пред дома на семейство Риърдън. Живее, или по-точно тогава е живеела, с дъщеря си и зет си в Алпайн. Би ли проверил дали все още е на този адрес?

В очите на Пълмбо се четеше жив интерес.

— С удоволствие, Кери. Ти просто ми правиш услуга. Бих се радвал, ако на нашия лидер му се стъжни животът.

— Слушай, Джо, Франк е добър човек — възнегодува Кери. — Не желая да го притеснявам. Само ми се струва, че някои неща не са били доизяснени на процеса. А и, ако трябва да бъда честна, разговорът с доктор Смит, както и пациентките му, които са копия на

Сузан, ме карат да се чувствам неспокойна. Ако в затвора е попаднал невинен мъж, смятам, че е мой дълг да го докажа. Но ще предприема нещо само ако съм убедена, че е така.

— Ясно — отвърна Пълмбо. — Не ме разбирай погрешно. Съгласен съм, че общо взето, Грийн е свестен. Но ми се ще шефът ми да не се покрива всеки път, щом негов служител започне разследване.

32.

Когато затвори телефона след разговора с Кери Макграт, д-р Смит усети лекото треперене на дясната си ръка, което се появяваше от време на време. Хвана я с лявата, но продължи да долавя вибрациите под пръстите си.

Забеляза, че мисис Карпентър го гледаше с любопитство, докато му предаваше думите на Макграт. Името Сузан не означаваше нищо за нея. Сестрата явно се чудеше какво е това мистериозно телефонно обаждане.

Отвори картоната на Робин Кинълен и се зачете. Спомняше си, че родителите ѝ са разведени, но не беше обърнал внимание на другите данни, които Кери Макграт бе съобщила за себе си. Установи, че е прокурор и Окръжния съд на Бъргън. Спря за миг. Не я беше забелязал в съдебната зала по време на процеса...

На вратата се почука. Мисис Карпентър си подаде главата и му напомни, че го чака пациентка.

— Не съм забравил — отвърна той и ѝ махна да излезе.

Отново се върна към картоната на Робин. Беше дошла на контролен преглед на единайсети и на двайсет и трети. Първия път при него беше Барбара Томпкинс, а втория — Памела Уърт. Неприятно съвпадение. Навярно Кери Макграт ги беше видяла и двете и ги бе свързала със спомена за Сузан.

Дълго седя на бюрото си. Какво означаваше обаждането ѝ по телефона? Нищо не можеше да се промени. Фактите си бяха същите. Скип Риърдън все още беше в затвора и щеше да остане там. Смит знаеше, че показанията му помогнаха да бъде осъден. Не възнамерявам да се отрека от нито една дума, помисли си с горчивина той.

33.

Джими Уийкс седеше между двамата адвокати Робърт Кинълен и Антъни Бартлет в Областния федерален съд. Подборът на съдебните заседатели за процеса, на който щяха да го съдят за укриване на доходи, се влачеше безкрайно дълго и сякаш никога нямаше да свърши.

За три седмици обвинението и защитата бяха сметнали за подходящи само трима съдебни заседатели. Най-много се страхуваше от жени като тази, която разпитваха в момента. Старомодна и принципна, тя олицетворяваше моралните устои на обществото. Заяви, че е председател на Женския клуб в Уестдейл, а съпругът ѝ — генерален директор на машиностроителна компания. Имаше двама синове, които следваха в Йейл.

Джими я изучаваше, докато ѝ задаваха въпроси, и виждаше, че става все по-отстъпчива. Очевидно обвинението беше доволно от нея. Но от презрителния поглед, който му хвърли, разбра, че го смята за негодник.

След като съдията приключи с въпросите си, Джими Уийкс се наведе към Боб Кинълен и му каза:

— Приеми я.

— Да не си полудял? — сопна му се Боб, понеже не вярваше на ушите си.

— Довери ми се, Боби — прошепна Джими. — Само ще спечелим от нея.

Джими се втренчи в отсрещния край на масата, където седеше Барни Хаскъл, придружен от адвокатата си, и невъзмутимо наблюдаваше заседанието на съда. Кинълен твърдеше, че ако Хаскъл се яви като свидетел на обвинението, той ще го съсипе, докато дава показания.

Може би да, а може би не. Джими Уийкс не беше толкова сигурен, а обичаше нещата да са изпипани. Вече се беше хванал здраво за един съдебен заседател, а след малко вероятно щеше да разполага и с още един.

До момента само беше чул, че бившата съпруга на Кинълен проявява интерес към делото „Риърдън“. Но ако тя решише да се задълбочи, щеше да го постави в затруднено положение. Особено ако Хаскъл научеше по някакъв начин за това. Вероятно щеше да се сети, че съществува и друг начин да уреди сделката, която се опитваше да сключи с обвинението.

34.

Късно същия следобед секретарката на Джеф Дорсо му позвъни по интеркома.

— Мис Тейлър е тук. Обясних ѝ, че не сте в състояние да я приемете, след като не сте си уговорили среща. Тя обаче твърди, че няма да ви отнеме много време. Било важно да се види с вас.

След като Бет Тейлър се появяваше, без да му се обади предварително, значи наистина беше важно.

— Поканете я да влезе.

Пулсът му се ускори. Молеше се да не му съобщи, че се е случило нещо лошо с майката на Скип Риърдън. Мисис Риърдън получи инфаркт наскоро, след като синът ѝ беше осъден, и още един преди пет години. Успя да се съвземе и от двата, като каза, че няма да умре, докато Скип е в затвора заради престъпление, което не е извършил.

Всеки ден пращаше на сина си ободрителни писма, пълни с планове за бъдещето му. Неотдавна, по време на свиждане, Джеф изслуша откъс от това, което беше пристигнало същия ден: „Тази сутрин в църквата напомних на Господ, че ако човек получава всичко, което пожелае, стига да има търпение, ние сме чакали достатъчно дълго. И знаеш ли, Скип, почувствах се великолепно. Сякаш чух глас, който изрече: «Още малко.»“

Тогава Скип се засмя тъжно: „Джеф, когато чета, почти вярвам на думите ѝ.“

След като секретарката въведе Бет в кабинета му, Джеф заобиколи бюрото си и я целуна мило. Винаги когато я видеше, все една и съща мисъл му минаваше през ума — колко по-различен щеше да е животът на Скип, ако не беше срещнал Сузан и се бе оженил за Бет Тейлър.

Бет беше на възрастта на Скип — почти четирийсетгодишна, средна на ръст, с къса чуплива кестенява коса, живи кафяви очи и лице, от което се излъчваше интелигентност и топлота. Преди петнайсет години, когато се запознали със Скип, била учителка. После

получила магистърска степен и сега работеше като методист в едно училище, което се намираше наблизо.

По изражението ѝ личеше, че е много притеснена. Джеф я покани да седне в уютния ъгъл на стаята и каза:

— Сигурен съм, че има топло кафе. Нали ще изпиеш една чаша?

На устните на Бет за миг се появи усмивка, която бързо изчезна.

— С удоволствие.

Джеф изучаваше лицето ѝ, докато размениха няколко най-обикновени реплики и сипваше кафето. Бет изглеждаше по-скоро разтревожена, отколкото печална. Вече беше спокоен, че всичко е наред с мисис Риърдън. Изведнъж му хрумна нещо. Господи, да не би да е срещнала някой, който не ѝ е безразличен, и да се чуди как да уведоми Скип? Знаеше, че е възможно, дори трябваше да се случи, но Скип щеше да го преживее тежко.

Когато се разположиха удобно на масата, Бет започна направо:

— Джеф, снощи говорих със Скип по телефона. Стори ми се ужасно потиснат. Страшно съм притеснена. Чул си колко много се говори, че е време най-после да се забрани на убийците да обжалват присъдите си. Надеждата, че някой ден ще се стигне до преразглеждане на делото, явно е крепяла духа му. Без нея той не би имал сили да живее, познавам го добре. Спомена за прокурорката, която го е посетила. Сигурен е, че не му е повярвала.

— Смяташ ли, че си мисли за самоубийство? Като примерен затворник, той се ползва с доста привилегии. Би следвало да предупредя надзирателя.

— Не, не! В никакъв случай не бива да обсъждаш въпроса с когото и да било! — извика Бет. — Едва ли ще направи нещо още сега. Наясно е, че това ще убие майка му. Просто... — каза и безпомощно разпери ръце. — Джеф — изрече прочувствено тя, — не можем ли да го насърчим по някакъв начин? Вярваш ли, че ще успееш да откриеш достатъчно основания отново да обжалваш присъдата?

Ако ме беше попитала преди една седмица, разсъждаваше Джеф, щях да ѝ отговоря, че за кой ли път съм проучил всяка подробност по делото и не съм в състояние да намеря нито една причина, за да предприема подобен ход. Намесата на Кери Макграт обаче промени нещата.

Разпрати на Бет за двете жени, които Кери Макграт бе видяла в кабинета на д-р Смит, и за нарастващия ѝ интерес към случая, като се стараеше това да не прозвучи прекалено окуражително. Докато наблюдаваше как лицето ѝ се озари от надежда, Джеф се молеше да не стане така, че отново да доведе Бет и Скип до задънена улица.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Значи Кери Макграт е решила да се запознае с материалите от процеса?

— Определено. Тя е невероятна, Бет.

Казвайки тези думи, Джеф си представи Кери — жеста, с който прибираше зад ухото си русия кичур коса в старанието си да се съсредоточи, тъжния ѝ поглед, докато си спомняше за баща си, слабата ѝ, стегната фигура, мрачната, изпълнена със самоирония усмивка при споменаването на Боб Кинълен, гордостта, излъчваща се от нея, когато говореше за дъщеря си.

Чуваше леко дрезгавия ѝ глас и виждаше свенливото изражение на лицето ѝ, когато взе ключа от нея и ѝ отвори вратата. Осъзнаваше, че след смъртта на баща ѝ никой не се е грижил за нея.

— Джеф, не смяташ ли, че миналия път, когато обжалвахме присъдата, сбъркахме, като не споменахме нищо за мен?

Въпросът на Бет го върна към настоящето. Тя имаше предвид един факт, който не беше обсъждан на процеса. Няколко седмици преди смъртта на Сузан Риърдън Скип и Бет бяха подновили връзката си. Срещнали се случайно и Скип настоял да я заведе на обяд. Говорила с часове и Скип ѝ признал, че е нещастен. Уверил я, че страшно съжалява за раздялата им. „Допуснах глупава грешка — заявил ѝ той, — но съм на път да я поправа. От четири години съм женен за Сузан и най-малко през три от тях се чудя как можах да те изоставя.“

В деня на убийството на Сузан двамата щели да вечерят заедно. На Бет обаче ѝ се наложило да отмени уговорката в последния момент. Скип се прибрал вкъщи и заварил Сузан да подрежда розите във вазата.

По време на процеса Джеф се съгласи с адвоката на Скип, Тим Фаръл, че показанията на Бет Тейлър щяха да бъдат нож с две остриета. Обвинението несъмнено щеше да се опита да извърти

нещата така, че освен разноските по развода Скип Риърдън е имал още една сериозна причина да премахне съпругата си.

От друга страна, ако я бяха призовали за свидетел, Бет може би щеше да опровергае твърденията на д-р Смит, че Скип е болезнено ревнив към Сузан.

Преди Кери да му разкаже за д-р Смит и за копията на Сузан, Джеф смяташе, че са взели правилно решение. Но вече не беше толкова сигурен. Погледна Бет в очите.

— Кери още не знае за теб. Сега обаче искам да се срещнете и да чуе твоята история. Ако въобще имаме шанс да обжалваме отново присъдата, трябва да играем с открити карти.

ВТОРНИК, 31 ОКТОМВРИ

35.

Вече готова да излезе за ранното посещение при д-р Смит, Кери разтърси протестиращата Робин, за да я събуди.

— Хайде, Роб — подкани я тя. — Нали винаги се оплакваш, че се отнасям с теб като с бебе?

— Така е — измърмори Робин.

— Добре. Сега ти давам шанс да докажеш, че си самостоятелна. Искam да станеш и да се облечеш. Иначе отново ще заспиш. Мисис Уайсър ще ти се обади по телефона в седем, за да провери дали си будна. Оставих ти сандвич и сок на масата. И да не забравиш да заключиш вратата, когато тръгваш за училище.

Робин се прозя и затвори очи.

— Моля те, Роб.

— Добре.

Робин въздъхна и свали краката си от леглото. Косата падна върху лицето ѝ, когато потърка очи. Кери я отметна назад.

— Мога ли да ти вярвам?

Робин я погледна и ѝ се усмихна сънено.

— Да.

— Добре. — Кери я целуна по главата. — Същите правила важат и сега. Не отваряй вратата на никого. Ще настроя алармената инсталация. Когато тръгваш, я включи. Не се качвай в ничия кола, освен ако не си с родителите на Каси или на Кортни.

— Знам, знам — въздъхна отегчено Робин.

— Давам си сметка, че хиляда пъти съм ти повтаряла тези неща. Довиждане до довечера. Алисън ще дойде в три часа.

Алисън беше момичето, което оставаше при Робин след училище, докато тя се прибере от работа. Кери се колебаеше дали да не я повика и тази сутрин, за да изпрати Робин, но отстъпи пред силните протести на дъщеря си, която твърдеше, че не е бебе и може сама да отиде на училище.

— Довиждане, мамо.

Робин изчака стъпките на майка ѝ да заглъхнат по стълбището, и застана до прозореца. Видя как колата ѝ излезе от алеята и пое по улицата.

Стаята беше студена. В седем часа, когато обикновено ставаше, къщата бе приятно затоплена. Само за минутка, помисли си тя, докато се пъкхаше в леглото. Ще полежа още съвсем малко.

В седем часа, след като телефонът иззвъня шест пъти, тя седна в леглото и вдигна слушалката.

— Благодаря ви, мисис Уайсър. Да, разбира се, станала съм.

Вече наистина съм станала, каза си Робин и бързо се измъкна от леглото.

Независимо от ранния час движението към Манхатън беше натоварено. Поне може да се кара с прилична скорост, помисли си Кери. Но въпреки това ѝ беше необходим цял час, за да стигне от Ню Джърси по старата магистрала Уест Сайд, а после да продължи до Пето Авеню, където работеше д-р Смит. Закъсня с три минути.

Лекарят сам ѝ отвори вратата и я въведе в кабинета си. Тази сутрин липсваше дори едва забележимата любезност, която бе проявил към Робин при двата прегледа. Не поздрави Кери, а само заяви:

— Мога да ви отделя не повече от двайсет минути, мисис Макграт.

Щом ще се държим така, добре, помисли си Кери, седна на стола срещу бюрото му и започна:

— Доктор Смит, след като видях от кабинета ви да излизат две жени, които поразително приличат на убитата ви дъщеря Сузан, ми стана много любопитно да се запозная с обстоятелствата около смъртта ѝ. Миналата седмица отделих време да прочета протоколите от процеса срещу Скип Риърдън.

Не ѝ убягна презрителното изражение, което се появи на лицето на д-р Смит, след като спомена името на Риърдън. Той присви очи, стисна устни, а челото и бузите му се сбръчкаха. Погледна го в упор.

— Доктор Смит, искам да ви уверя, че страшно съжалявам за смъртта на дъщеря ви. Вие сте били разведен. Аз също съм разведена. И като вас имам само едно дете — дъщеря. При мисълта за агонията, която преживях след катастрофата с Робин, представям си как сте се почувствали, когато са ви уведомили за Сузан.

Д-р Смит се беше втренчил в нея, а пръстите на ръцете му бяха склучени. Кери имаше усещането, че между тях съществува непреодолима бариера. Ако наистина беше така, можеше да предвиди как ще се развие по-нататък разговорът. Щеше да я изслуша, да изрече две-три думи за обичта и загубата и да я изпрати до вратата. Как да премине през бариерата?

Наведе се напред.

— Доктор Смит, вашите показания са причината Скипа Риърдън да е в затвора. Вие сте заявили, че е бил безумно ревнив и това е карало дъщеря ви да се бои от него. Той се кълне, че никога не е заплашвал Сузан.

— Лъже. — Гласът на лекаря беше равен, без каквито и да било емоции. — Той действително я ревнуваше безумно. Както споменахте, Сузан беше единственото ми дете. Обожавах я. Бях станал достатъчно богат, за да съм в състояние да ѝ дам нещата, от които бе лишена като дете. От време на време с удоволствие ѝ купувах скъпи бижута. Но Риърдън не вярваше, че аз съм ѝ ги подарил. Непрекъснато я обвиняваше, че се среща с други мъже.

Кери се чудеше дали е възможно да говори истината.

— След като Сузан се е страхувала за живота си, защо не го е напуснала? — поинтересува се тя.

Утринното слънце заливаше стаята със светлина. Лъчите му се отразяваха в очилата на Смит и Кери не можеше да види очите му. Питаше се дали и те са толкова безизразни, колкото гласът му.

— Понеже, за разлика от майка си, бившата ми съпруга, Сузан държеше много на брака — отвърна след кратка пауза Смит. — Най-голямата ѝ грешка беше, че се влюби в Риърдън. Сбърка още повече, като не обърна внимание на заплахите му.

Кери осъзна, че няма да научи нищо от д-р Смит.

Настъпи моментът да му зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ от самото начало на срещата, но се боеше, че ще предизвика остра реакция у него, а все още не беше готова да я посрещне.

— Доктор Смит, правили ли сте някога пластична операция на дъщеря си?

Веднага стана ясно, че въпросът ѝ го разяри.

— Мисис Макграт, аз съм от онези хирурзи, които смятат, че не е редно да оперират членовете на семейството си, освен ако не е крайно наложително. А намекът ви е оскърбителен. Сузан притежаваше естествена красота.

— Две от вашите пациентки поразително приличат на нея. Защо сте пресъздали лицето ѝ?

Д-р Смит погледна часовника си.

— Ще ви отговоря и на този въпрос, мисис Макграт, а после трябва да ме извините, понеже имам работа. Не ми е известно доколко

сте запозната с пластичната хирургия. Ако съдим по сегашните стандарти, преди петдесет години тя е била съвсем примитивна. Когато си е разбиел носа, човек си е останал със зеещи ноздри. Резултатите от интервенциите при пациенти с вродени деформации, като например заешка устна, често са били доста незадоволителни. Но в наши дни се извършват сложни операции, и то с голям успех. Оттогава сме научили много нови неща. Пластичната хирургия вече не е само за богатите и известните. Тя е за всички, независимо от това, дали се нуждаят от нея, или просто искат да променят външността си. — Той си свали очилата и потърка чело, сякаш го болеше главата. — Родители водят децата си, и момичета, и момчета, които с възрастта започват да се притесняват от някои свои дефекти и този факт им се отразява зле на психиката. Вчера оперирах едно петнайсетгодишно момче, чиито уши стърчаха толкова много, че когато го погледнеше, човек не виждаше нищо друго, освен тях. След като сваля превръзките, ще се открият приятните му черти, които се криеха от този досаден недостатък.

— При мен идват жени с отпусната кожа или с торбички под очите, които са били красиви като млади. Изтеглям кожата на челото и зад ушите. По този начин не само свалям двайсетина години от лицата им, но им избивам комплексите и им създавам самочувствие.

Д-р Смит повиши тон:

— Мога да ви предоставя снимки на пострадали при несчастни случаи, на които съм помогнал, преди и след операцията. Питате ме защо две от моите пациентки приличат на дъщеря ми. Ще ви обясня. Понеже през последните десет години при мен дойдоха няколко най-обикновени потиснати жени, които съумях да даря с нейната красота.

Кери усети, че всеки момент ще ѝ каже да си върви, и побърза да зададе още един въпрос.

— Тогава защо преди известно време сте заявили на една от бъдещите си пациентки, Сюзан Грант, че понякога се злоупотребява с красотата, което предизвиква ревност и насилие? Сузан ли сте имали предвид? Дали ревността на Скип Риърдън всъщност не е била основателна? Навярно наистина сте подарявали бижута на дъщеря си, макар и Скип да не е вярвал. Той обаче се кълне, че не е изпратил на Сузан розите, които е получила в деня на смъртта си.

Д-р Смит стана от стола си.

— Мисис Макграт, като съдя по професията ви, би трябвало да сте наясно, че почти всеки убиец се кълне в невинността си. С това разговорът ни приключи.

Кери не можеше да направи нищо друго, освен да го последва, докато излизаше от помещението. Забеляза, че държи дясната си ръка притисната към бедрото. Чудеше се дали ръката му трепери, или само така ѝ се струва. Да, наистина трепереше.

На вратата д-р Смит заяви:

— Мисис Макграт, разберете, че като чуя да се споменава името на Скип Риърдън, ми прилошава. Моля ви, обадете се на мисис Карпентър и ѝ съобщете адреса на лекаря, на който да изпрати картоната на Робин. Повече не желая да се срещам с вас, нито да преглеждам дъщеря ви.

Беше толкова близо до нея, че Кери неволно отстъпи назад. В този мъж имаше нещо застрашително. Очите му, изпълнени с гняв и омраза, сякаш я изгаряха. Готова съм да се обзаложа, че ако имаше пистолет, щеше да го използва, помисли си Кери.

След като заключи вратата и тръгна надолу по стълбите, Робин забеляза малката черна кола, паркирана на отсрещната страна на улицата. Тук непознатите превозни средства не бяха нещо обичайно, особено по това време на деня, но тази специално я накара да се почувства странно.

Беше студено. Премести книгите си в лявата ръка, за да си закопчее догоре якето с дясната, и ускори крачка. Щеше да се срещне с Каси и Кортни на следващата пресечка и те сигурно вече я чакаха. Вече закъсняваше с две-три минути.

Наоколо бе тихо. Листата бяха почти окапали и дърветата изглеждаха голи и враждебни. Робин съжали, че не си е взела ръкавиците.

Когато стигна до тротоара, стрелна с очи отсрещната страна на улицата. Прозорецът на колата откъм седалката на шофьора се смъкваше бавно, после изведнъж спря, когато процепът стана само няколко пръста. Робин се взря напрегнато, надявайки се да разпознае лицето, но лъчите на яркото утринно слънце се отразяваха в стъклото и тя не можа да види нищо. През отвора се подаде ръка и насочи към нея някакъв предмет. Изведнъж Робин изпадна в паника и побягна. Колата избуца през платното и се отправи към нея. Точно когато си мислеше, че се приближава до бордюра и ще я блъсне, тя направи завой и полетя по улицата.

Хлипайки, Робин се затича през зелената площ на съседната къща и обезумяла натисна звънеца.

38.

Когато приключи с огледа на ограбената къща в Крескил, Джо Пълъмбо осъзна, че е едва девет и половина. Тъй като беше близо до Алпайн, реши, че му се е отдала идеална възможност да провери дали Доли Боулс, детегледачката, свидетелствала на делото „Риърдън“, все още живее на същия адрес. За щастие имаше телефонния ѝ номер.

Отначало гласът на Доли Боулс прозвуча предпазливо, понеже Пълъмбо ѝ обясни, че е следовател от прокуратурата на окръг Бъргър. Но след като ѝ каза, че една от прокурорките, Кери Макграт, желае да научи повече подробности за колата, която Доли бе видяла пред дома на семейство Риърдън в нощта на убийството, жената се отпусна. Сподели, че е следила неотдавнашния процес, на който Кери Макграт е била обвинител. Останала удовлетворена от факта, че мъжът, застрелял шефката си, получил заслужена присъда. Разправи на Пълъмбо за крадеца, който нахлул в дома ѝ, когато била дете, завързал ги двете с майка ѝ и преровил къщата.

— Е, щом вие и Кери Макграт настоявате да поговорим, съгласна съм — заключи тя.

— Всъщност аз бих искал да се отбия сега. Може би Кери ще мине по-късно.

Последва пауза. Пълъмбо нямаше как да разбере, че в паметта ѝ изплува подигравателното изражение на прокурора Грийн, който я беше разпитвал в съдебната зала.

Най-после тя наруши мълчанието.

— Струва ми се, че ще бъда по-спокойна, ако обсъдим онази нощ в присъствието на Кери Макграт. Най-добре е да почакаме, докато тя е в състояние да дойде.

39.

Кери пристигна в съда в девет и четирийсет и пет, час по-късно от обичайното. Предчувстваше, че ще си навлече неприятности. Ето защо се обади, за да предупреди, че ще се забави, понеже ѝ се налага да свърши нещо. Франк Грийн винаги беше зад бюрото си точно в седем. Този навик даваше на подчинените му повод за шеги, но той самият очевидно смяташе, че всички трябва да идват на работа по същото време. Ако научеше, че Кери е била на посещение при д-р Смит, със сигурност щеше да получи нервна криза.

След като Кери набра кода и отвори входната врата, телефонистката вдигна глава и ѝ каза:

— Кери, иди веднага в кабинета на мистър Грийн.

Оплетох конците, помисли си Кери.

Щом влезе в кабинета на Грийн, видя, че не е ядосан. Познаваше го достатъчно добре, за да прецени настроението му. Както обикновено, той започна направо:

— Кери, всичко е наред с Робин. При съседката ти е, мисис Уайсър. Повтарям, няма нищо страшно.

Кери усети как гърлото ѝ се сви.

— Какво се е случило?

— Не е ясно. Вероятно нищо. Според Робин ти си излязла от къщи в шест и половина. — В очите му проблесна любопитство.

— Да.

— По-късно, когато тръгвала на училище, Робин забелязала непозната кола, която била паркирана на отсрещната страна на улицата. Щом се приближила до тротоара, прозорецът на автомобила откъм шофьора се отворил леко и ръката, която се показала, насочила към нея някакъв предмет. Не успяла да го различи, нито да види лицето на шофьора. После колата потеглила и внезапно пресякла улицата. На Робин ѝ се сторило, че ще се качи на бордюра и ще я блъсне, но тя завила рязко и изчезнала. Робин хукнала към къщата на съседите.

Кери се отпусна на един стол.

— И сега е у тях?

— Да, можеш да ѝ се обадиш или да си идеш у дома, ако така ще си по-спокойна. Аз по-скоро съм притеснен от това дали Робин си въобразява, или някой наистина се мъчи да сплаши нея, а съответно и теб.

— Защо някой ще изпитва желание да сплаши Робин или мен?

— Случвало се е и преди, непосредствено след приключването на някакво тежко дело. Ти току-що завърши процеса, който беше широко отразен в пресата и телевизията. Мъжът, когото осъди за убийство, явно е негодник. Сигурно има роднини и приятели.

— Всички, с които се срещнах, изглеждаха порядъчни — отвърна Кери. — А в отговор на първия ти въпрос трябва да те уверя, че Робин е уравновесено дете. — Тя се поколеба. — За първи път я оставям сама да тръгне сутрин за училище и я засипах с предупреждения какво да направи.

— Позвъни ѝ оттук — подкани я Грийн.

Робин вдигна слушалката още след първия сигнал.

— Знаех, че ще ми се обадиш, мамо. Вече се успокоих. Искам да отида на училище. Мисис Уайсър ще ме закара. Така или иначе, ми се налага да изляза следобед. Днес е Денят на Все светии.

Кери разсъждаваше трескаво. За Робин би било по-добре да иде на училище, отколкото да стои цял ден вкъщи и да си мисли за случката.

— Съгласна съм, но ще дойда да те взема в три без петнайсет. Предпочитам да не се прибираш пеша. — И да бъда с теб, докато обикаляш маскирана съседите, продължи наум тя. — А сега, моля те, Роб, повикай мисис Уайсър.

Когато затвори телефона, Кери попита шефа си: Може ли да си тръгна по-рано днес, Франк?

Усмивката му беше искрена.

— Естествено, Кери. Бъди внимателна с въпросите към Робин. Трябва да проверим дали някой наистина не я следи. Когато Кери излизаше от кабинета, той добави: — Робин не е ли още малка да ходи сама на училище сутрин?

На Кери ѝ беше ясно, че се мъчи да научи какво толкова важно я е накарало да остави Робин и да напусне дома си в шест и половина.

— Да, рано й е — съгласи се Кери. — Подобно нещо няма да се случи втори път.

По-късно същата сутрин Джо Пълмбо се отби в кабинета на Кери, за да я уведоми за телефонния разговор с Доли Боулс.

— Не пожела да се срещне с мен, Кери, но аз държа да присъствам, когато я посетиш.

— Веднага ще й позвъня.

Поздравът й, който се състоеше от няколко думи: „Здравейте, мисис Боулс, обажда се Кери Макграт“, беше последван от десетминутен монолог от другия край на линията.

Джо Пълмбо кръстоса крака и се облегна на стола, наблюдавайки весело Кери, която се опитваше да вмъкне по някоя реплика или въпрос. После се подразни, когато разбра, че предложението на Кери да бъде придружена от следователя, с когото работи, е било отхвърлено.

Най-накрая Кери остави слушалката.

— Доли Боулс няма особено приятни спомени от начина, по който са се отнесли към нея преди десет години някои хора от нашата прокуратура. Общо взето, през цялото време ме занимава с това. Спомена също, че дъщеря й и зет й не желали повече да обсъжда убийството и онова, което е видяла. Утре се връщали от някакво пътуване. Ето защо, ако въобще държа да се срещна с нея, трябва да го сторя днес към пет часа. За тази цел се налага да изкомбинирам нещо. Обещах да й се обадя допълнително.

— Ще успееш ли да се измъкнеш навреме оттук?

— Да. Така или иначе, отложих няколко ангажимента.

Кери разказа на Пълмбо за инцидента с Робин.

Следователят стана и се помъчи да си закопчее сако, което беше опънато на кръста му.

— Ще дойда у вас в пет — предложи той. Докато си при мисис Боулс, ще заведа Робин да хапнем по един хамбургер. Искане ми се да обсъдим случката от тази сутрин. — Забеляза неодобрителното изражение на лицето на Кери и побърза да й обясни, преди да е възразила: — Кери, ти си умна, но няма да бъдеш обективна. Не се опитвай да вършиш моята работа.

Кери изглежда замислено Джо. Винаги беше малко раздърпан и докладите от разследванията му не бяха особено подредени, но бе отличен професионалист. Беше присъствала, когато разговаря с деца. Подхождаше толкова умело, че те не разбираха как всяка тяхна дума се преценява от всички страни. Би било много полезно да разполага с мнението му за инцидента.

— Добре — съгласи се тя.

40.

Във вторник следобед Джейсън Арнът тръгна от Алпайн към отдалечения район край Елънвил в Катскил, където в просторната му вила, скрита от заобикалящата я планинска верига, се намираха безценните му крадени съкровища.

Жилището бе неговата страст, част от непреодолимото желание да задига красиви вещи от домовете на познатите си. В крайна сметка именно красотата го тласкаше към подобно поведение. Обичаше да гледа, да докосва красотата. Понякога копнежът да държи нещо, да го гали беше почти непреодолим. Възприемаше го като дар, който бе и благословия, и проклятие. Някой ден щеше да му докара неприятности. Всъщност вече му създаваше проблеми. Изнервяше се, когато гостите се възхищаваха на килимите, мебелите, картините или на другите предмети на изкуството в дома му в Алпайн. Често се забавляваше, представяйки си колко шокирани ще бъдат, ако случайно изтърси: „Според моите разбирания тази къща е най-обикновена.“

Но разбира се, той никога нямаше да изрече подобно нещо, понеже не искаше да показва частната си колекция на когото и да било. Тя беше само за него. И занапред щеше да е така.

Днес е Денят на Все светии, мислеше си раздражено той, докато караше бързо по шосе 17. Радваше се, че ще изчезне. Нямаше желание да се превърне в жертва на маскираните деца, които непрекъснато щяха да му звънят на вратата.

През почивните дни отседна в един хотел в Бетезда, Мериленд, и оползотвори времето си, като обра в Чеве Чейс дома на хората, на които беше гостувал преди няколко месеца. На събирането Майра Хамилтън се разбъбри за предстоящата сватба на сина си, която щяла да се състои на 28 октомври в Чикаго, като по този начин уведоми хората, че жилището ще е празно.

Къщата на семейство Хамилтън беше малка, но пълна с изящни предмети, събирани с години. Джейсън се захласна по настолния печат на Фаберже от син сапфир със златна дръжка във формата на яйце. Този печат и красивият обюсонски гоблен метър на два с розетка в

средата, закачен на стената, бяха вещите, които най-много му се искаше да отмъкне.

Сега и двата предмета бяха в багажника на колата на път за убежището му. Джейсън се намръщи неволно. Не изпитваше обичайната радост от постигнатата цел. Човъркаше го някаква смътна, неподдаваща се на обяснение тревога. Възстановяваше в ума си стъпка по стъпка начина, по който проникна в дома на семейство Хамилтън.

Алармената система беше включена, но лесно я прекъсна. Очевидно къщата бе празна, както очакваше. За миг се изкуши да обходи набързо помещенията, за да провери дали не е пропуснал да забележи някаква ценна вещ по време на гостуването си. После се отказа. Върна се към първоначалния си план и взе само нещата, които си бе харесал.

Току-що бе излязъл на шосе 240, когато две полицейски коли с виещи сирени и проблясващи лампи се разминаха с него, завиха наляво и продължиха по улицата, която той беше напуснал преди секунди. Стана му ясно, че са на път за жилището на семейство Хамилтън. Това, естествено, означаваше, че е задействал някаква допълнителна охранителна система, която работи без звуков сигнал.

Чудеше се каква е тази система, която използват обитателите на къщата. Вече беше толкова лесно да се поставят скрити камери. Както винаги, за по-сигурно Джейсън бе с маска от чорап, но за миг я свали, за да разгледа бронзовата статуетка. Постъпи глупаво, а и се оказа, че предметът е без всякаква стойност.

Вероятността някоя камера да е хванала лицето ми е нищожна, успокояваше се Джейсън. Щеше да се освободи от опасенията и да продължи да живее както досега. Но известно време щеше да бъде малко по-предпазлив.

Следобедното слънце почти се беше скрило зад планинския склон, когато стигна до алеята за коли пред вилата. Изведнъж се почувства бодър. Най-близкият му съсед беше на няколко мили оттук. Мади, жената, която чистеше веднъж седмично — едра, студена, лишена от въображение и свикнала да поставя въпроси, сигурно бе идвала предишния ден и би трябвало да е излъскала всичко до блясък.

Джейсън знаеше, че не е способна да направи разлика между обюсонски гоблен и парче от килим, който се продава по десет долара

квадрата, но се гордееше с работата си, която вършеше безупречно. За десет години не бе счупила дори най-обикновена чаша.

Джейсън се усмихна. Представи си реакцията на Мади, когато видеше гоблена, закачен във вестибюла, както и печата. Щеше да си каже: „Не му ли стигат нещата, които искат тупане и бърсане?“, и да продължи домакинските си занимания.

Паркира колата пред страничния вход с радостното предчувствие, което винаги го обземаше, когато пристигаше във вилата. Влезе и посегна към ключа за осветлението. При вида на толкова много красиви предмети устните и ръцете му отново се навлажниха. Няколко минути по-късно, след като прибра малкия куфар, чантата с продуктите и новите си съкровища, Джейсън заключи вратата и сложи веригата. Приятната вечер беше започнала.

Първата му работа бе да занесе печата на горния етаж и да го постави на старинната тоалетна масичка. След като излязлата вещ вече си беше на мястото, мъжът се отдръпна назад, за да ѝ се полюбува, после се наведе, за да я сравни с миниатюрната рамка, която стоеше на нощното му шкафче от десет години.

Рамката бе един от предметите, при чиято преценка се беше заблудил. Представляваше сполучливо копие на Фаберже, но все пак не бе оригинална. Сега фактът беше повече от очевиден. Синият емайл изглеждаше матов на фона на наситения цвят на печата. Златният кант, инкрустиран с перли, нямаше нищо общо с майсторството на Фаберже. Но от снимката в рамката му се усмихваше Сузан.

Не искаше да мисли за онази нощ преди близо единайсет години. Беше влязъл в къщата през отворения прозорец на всекидневната, която водеше към голямата спалня. Според него домът на семейство Риърдън трябваше да е празен. Сузан му бе споменала, че има среща и ще вечеря навън. Слип също щял да отсъства от дома си. Разполагаше с кода, но когато пристигна, видя, че прозорецът е широко отворен. Проникна на горния етаж, но там бе тъмно. Забеляза миниатюрната рамка на нощното шкафче. Отдалеч приличаше на оригинална. Приблужи се, за да я погледне отблизо. Изведнъж чу силен вик. Сузан! Изпадна в паника, пусна рамката в джоба си и се скри в гардероба.

Джейсън се втренчи в рамката. През всичките тези години се чудеше по каква перверзна причина не е махнал снимката на Сузан от

нея и защо изобщо държи тази рамка. В крайна сметка тя беше имитация.

Но докато се взираше в нея тази нощ, за първи път разбра защо я е задържал заедно със снимката. Така по-лесно заличаваше спомена за изкривените и страховити черти на Сузан, когато бягаше от къщата.

41.

— Е, съдебните заседатели са вече определени, и то доста сполучливо — каза Боб Кинълен на клиента си с радост, която всъщност не изпитваше.

Джими Уийкс го изгледа навъсено.

— Боби, с някои изключения съдебните заседатели не стават за нищо.

— Трябва да ми се довериш.

Литъни Бартлет подкрепи зет си.

— Боб е прав, Джими. Повярвай му.

Бартлет стрелна с очи далечния край на масата, където Барни Хаскъл седеше с мрачно изражение, подпрял с ръце главата си. Забеляза, че и Боб е вперил очи в Хаскъл, и знаеше за какво си мисли.

Хаскъл е диабетик. Едва ли ще рискува да прекара дълги години в затвора. Разполага с дати, факти и цифри, които трудно ще опровергаем... Известно му е всичко за Сузан.

Делото започваше на следващата сутрин. След като напусна съдебната зала, Джими Уийкс се отправи към колата си. Шофьорът му отвори вратата и той се отпусна на седалката, без да изръмжи обичайното си „довиждане“.

Кинълен и Бартлет гледаха потеглящата кола.

— Връщам се в кантората — каза Кинълен на тъста си. — Имам много работа.

Бартлет кимна.

— И аз така смятам — прозвуча безучастно гласът му. — Ще се видим утре сутринта, Боб.

Да, наистина, мислеше си Кинълен, докато крачеше към паркинга. Разграничаваш се от мен, за да си далеч, ако се забъркам в някоя каша.

Знаеше, че Бартлет разполага с милиони. Дори и Джими Уийкс да получише присъда и кантората да фалираше, при него всичко щеше да е наред. Сигурно щеше да прекарва по-дълго в Палм Бийч със съпругата си, Алис старша.

Аз поемам всички рискове, продължи да разсъждава Боб Кинълен, докато подаваше разписката на служителката в гаража. И ще понеса последиците от провала. Сигурно съществува причина Джими Уийкс да настоява онази жена, Уагнър, да влезе в състава на съдебните заседатели, но каква е тя?

42.

Преди да излезе от кантората си, Джеф Дорсо се обади на Кери.

— Тази сутрин се срещнах с доктор Смит — обясни му забързано тя. — А в пет часа ще ходя при Доли Боулс. Сега нямам време да ти разказвам. Трябва да взема Робин от училище.

— Кери, умирам от любопитство да разбера как е минало посещението ти при доктор Смит и какво си научила от Доли Боулс. Имаш ли нещо против да вечеряме заедно?

— Не ми се излиза довечера, но ако не възразяваш, мога да приготвя салата и спагети...

— Не забравяй, че съм италианец.

— Към седем и половина?

— Става.

Когато взе Робин от училище, Кери осъзна, че умът на дъщеря ѝ е зает повече с маскирането за Деня на Все светии, отколкото с инцидента от сутринта. Истината бе, че Робин се притесняваше от случилото се. Кери схвана, че не ѝ се говори за това, и реши да не го обсъждат в момента.

Прибраха се вкъщи и Кери освободи Алисън. Ето как живеят другите майки, помисли си тя, като видя няколко жени да водят деца с маскарадни костюми. Само след миг пристигна Джо Пълмбо.

Носеше издуто куфарче. Потупа го с доволна усмивка.

— Протоколите от разпитите по делото „Риърдън“, проведени при нас — обясни той на Кери. — Би следвало да съдържат първоначалните показания на Доли Боулс. Хайде да ги прочетем, за да можеш да ги сравниш с информацията, която ще ти даде сега. Погледна Робин, облечена като вещица. — Страхотна дреха, Роб!

— Трябваше да избирам между нея и облекло на мъртвец — отвърна детето.

Кери не осъзна, че е потреперила, докато не срещна съчувствения поглед на Пълмбо.

— Няма да е зле да тръгвам — забързано изрече тя.

По време на пътуването до Алпайн, което трая двацет минути, Кери си даде сметка колко са опънати нервите ѝ. Най-накрая съумя да накара Робин да ѝ разкаже накратко за инцидента. Дотогава дъщеря ѝ се опитваше да не му отдава голямо значение. На Кери ѝ се искаше детето да е преувеличило.

Предпочиташе да приеме, че някой е спрял, за да потърси адрес, а после е открил грешката си. Знаеше обаче, че дъщеря ѝ не си въобразява, нито пък разкрсява случката.

Явно, че Доли Боулс я бе чакала на прозореца. Веднага щом паркира на алеята пред масивната къща в стил „Тюдор“, вратата се отвори.

Доли беше дребна жена с оредяваща посивяла коса и продълговато лице, върху което бе изписано любопитство. Заговори още преди Кери да приближи до нея:

— ... изглеждате точно като на снимката във вестника. Толкова съжалявам, че бях заета с едно дете и не успях да дойда на процеса на оня ужасен тип, който е убил шефката си.

Въведе Кери в огромна приемна и ѝ посочи малката всекидневна вляво.

— Хайде да влезем тук. Това помещение е прекалено голямо за вкуса ми. Казвам на дъщеря си, че гласът ми кънти в него. На нея обаче ѝ харесва, понеже обича да дава приеми. Когато е вкъщи, разбира се. Откакто Лу се пенсионира, не се застояват на едно място — непрекъснато пътуват. Чудя се защо им е прислужница, която да живее в къщата. Питам ги, не е ли по-добре някой да идва да чисти веднъж седмично? Така ще спестят пари. Аз, естествено, бих била по-спокойна, ако не съм сама през нощта, и сигурно по тази причина не я освобождават. От друга страна...

Господи, мислеше си Кери, много сладка жена, но аз просто не съм в подходящо настроение, за да я слушам. Седна на един стол с права облегалка, а мисис Боулс се настани на канапето, тапицирано с кретон.

— Мисис Боулс, не бих желала да ви отнемам много време. Освен това съм оставила дъщеря си при познати, ето защо не бива да

се бавя...

— Имате дъщеря? Чудесно! На колко години е?

— На десет. Мисис Боулс, искам да разбера...

— Толкова млада и с такава голяма дъщеря!

— Благодаря ви. Трябва да ви уверя, че се чувствам достатъчно възрастна. — Кери имаше усещането, че е паднала в пропаст, от която никога няма да излезе. — Мисис Боулс, нека да поговорим за нощта, през която умря Сузан Риърдън.

Петнайсет минути по-късно, след като научи всичко за периода, когато Доли била детегледачка в къщата срещу дома на семейство Риърдън, и как Майкъл, момченцето, при което била тогава, страдало от забавено умствено развитие, Кери успя да измъкне ценната информация.

— Твърдите, че колата, паркирана пред къщата на семейство Риърдън, определено не е принадлежала на никой от гостите на съседите. Защо сте толкова сигурна?

— Понеже разговарях с хората. У тях имаше три двойки. Разбрах, че са били от Алпайн. След като мистър Грийн ме изкара пълна глупачка, им се обадох по телефона. И знаете ли какво? Никой не е карал „колата на деди“.

— Колата на деди? — възкликна учудено Кери.

— Така я нарече Майкъл. Не познаваше цветовете. Ако някой му посочеше кола и го попита какъв цвят е, той не можеше да каже. Но винаги различаваше тази, която му беше известна или му приличаше на някоя. Споменавайки „колата на деди“ онази нощ, той навярно е имал предвид черния мерцедес. Виждате ли, момченцето наричаше дядо си „деди“ и обичаше да се вози в колата му — огромен черен мерцедес. Беше тъмно, но лампата на верандата на Риърдън светеше и той я е видял съвсем ясно.

— Мисис Боулс, вие сте дали показания, че сте забелязали колата.

— Да, макар че в седем и половина, когато пристигнах в дома на Майкъл, я нямаше. А когато детето я посочи, тя потегляше, ето защо не успях да я огледам. Въпреки това мярнах на табелката цифрата 3 и буквата М. — Доли Боулс се облегна назад и очите ѝ се разшириха под кръглите очила. — Мисис Макграт, попитах адвоката на Скип Риърдън, мистър Фарър, не, Фаръл, дали да съобща тази подробност в

съда, но той не ми разреши. Обясни ми, че свидетелските показания, основани на нещо чуто от друг човек, обикновено не се приемат за достоверни. Още повече, че в случая източникът бил дете с умствено увреждане. Това щяло да постави под пълно съмнение факта, че наистина съм забелязала колата. Но адвокатът не беше прав. Не виждам защо не трябваше да казвам на съдебните заседатели, че Майкъл страшно се възбуди. Детето мислеше, че е колата на дядо му. Според мен допълнителните сведения щяха да помогнат на делото.

Лекият трепет изчезна от гласа ѝ.

— Мисис Макграт, онази вечер пред дома на семейство Риърдън бе спрял черен мерцедес, който потегли в девет и няколко минути. Убедена съм. Абсолютно.

43.

Тази вечер Джонатан Хувър не се наслаждаваше на мартинито си. Обикновено по това време на деня той се чувстваше великолепно. Седнал до камината на стола със странични облегалки за главата, отпиваше лекия джин, подправен с точно три капки вермут и с две маслини, и споделяше с Грейс преживяното през деня.

Днес обаче, освен собствените си грижи усещаше, че нещо тревожи Грейс. Знаеше, че дори и болките ѝ да са се засилили от студа, жена му няма да си признае. Никога не обсъждаха здравословните ѝ проблеми. Отдавна беше свикнал да не я пита нищо специално. Задаваше ѝ само небрежния въпрос: „Как си, скъпа?“

Грейс винаги му отговаряше: „Не се чувствам зле.“

Задълбочаващият се ревматоиден артрит не ѝ пречеше да се облича с присъщата ѝ елегантност. През деня носеше дрехи с дълги, широки ръкави, за да прикрива подутите китки на ръцете си, а вечер, когато бяха сами — свободни роби, за да не се виждат деформираните ѝ крака и ходила.

Когато беше подпряна на канапето в полулегнало положение, гърбицата ѝ не се забелязваше, а блестящите ѝ сиви очи изпъкваха на алабастрово бялото лице. Само изкривените пръсти на ръцете ѝ издаваха опустошителното въздействие на болестта.

Грейс винаги лежеше до късно, а Джонатан ставаше рано. Ето защо общуваха най-много вечер. Грейс му се усмихна притеснено.

— Чувствам се така, сякаш съм пред огледалото, Джон. Разтревожен си. Знам, че причината е нещо, за което вече сподели с мен. Нека да го изрека. Говорих с Кери.

Джонатан повдигна вежди.

— И?

— Боя се, че няма намерение да престане да разследва делото „Риърдън“.

— Какво ти каза?

— Притеснява ме това, което не ми каза. Беше доста уклончива. Изслуша ме и заяви, че има достатъчно основания да се съмнява в

искреността на показанията на доктор Смит. Засега нямало причини да оспорва факта, че Риърдън е убиецът. Смятала обаче за свой дълг да проучи възможността за допусната съдебна грешка.

Лицето на Джонатан почервения от гняв.

— Грейс, понякога чувството на Кери за справедливост стига до абсурд. Снощи успях да убедя губернатора да не избързва да представя в сената списъка с имената на кандидатите, за съдийските места.

— Джонатан!

— Това беше единственото нещо, което можех да направя, преди да настоявам да свали кандидатурата на Кери. Нямах друг избор, Грейс. Прескот Маршъл е невероятно добър като губернатор и ти го знаеш. Благодарение на него съумях да прокарам в сената необходимите закони, да променя структурата на данъчното облагане, да привлече инвеститорите към щата, да осъществя реформа, която да повдигне жизнения стандарт на хората, като засегне богатите мошеници, без да влоши материалното състояние на бедните. Маршъл ми е нужен след четири години. Не съм голям почитател на Франк Грийн, но като губернатор той ще бъде сполучлив резервен вариант и няма да опропасти създаденото от Маршъл и от мен. От друга страна, ако Грийн се провали и мястото бъде спечелено от другата партия, всичко, което сме постигнали, ще бъде съсипано.

Изведнъж червенината от лицето му изчезна. Изглеждаше просто много уморен и му личеше, че е на шейсет и две години.

— В неделя ще покана Кери и Робин на вечеря — заяви Грейс. — Така ще имаш шанс още веднъж да се опиташ да я вразумиш. Не мисля, че нечие бъдеще би следвало да се жертва заради Скип Риърдън.

— Ще ѝ се обадя по-късно тази вечер — отвърна Джонатан.

44.

Джеф Дорсо позвъни на вратата точно в седем и половина. Отново го посрещна Робин. Момиченцето все още беше с костюма и грима на вещица. Веждите ѝ бяха изрисувани с въглен. Дебел слой пудра покриваше лицето ѝ, с изключение на раните по бузата и брадичката. Рошовата черна коса на перуката стигаше до раменете ѝ.

Джеф отскочи назад.

— Уплаши ме!

— Чудесно! — възкликна въодушевено Робин. — Благодаря ви, че дойдохте навреме. Ще ходя на тържеството, което ще започне всеки момент. За най-страшния костюм е предвидена награда. Трябва да тръгвам.

— Сигурен съм, че ще спечелиш конкурса — отбеляза Джеф, докато пристъпваше във вестибюла. Подуши и добави: — Мирише на хубаво.

— Мама приготвя чеснов хляб — обясни Робин. После извика: — Мамо, пристигна мистър Дорсо.

Кухнята се намираше в задната част на къщата. Джеф се усмихна, когато вратата се отвори и Кери се появи, бършейки с кърпа ръцете си. Беше облечена в зелен панталон и зелен пуловер с качулка. Джеф забеляза как светлината, която падаше отгоре, подчертаваше златистите кичури на косата ѝ и луничките на носа ѝ.

Изглежда на дваайсет и три-четири, помисли си той, и веднага осъзна, че топлата ѝ усмивка не може да скрие тревогата в очите ѝ.

— Радвам се да те видя, Джеф. Разполагай се. Ще заведе Робин до къщата на тъгла, където ще бъде събирането им.

— Защо да не го направя аз? — предложи Джеф. — Все още не съм си свалил палтото.

— Добре — бавно отвърна Кери, преценявайки предложението. — Изчакай я, моля те, докато влезе. Искам да кажа да не я оставяш на алеята.

— Мамо! — възнегодува Робин. — Вече не ме е страх. Честна дума.

— Мен обаче ме е страх.

Джеф се чудеше какво се е случило.

— Кери, всичките ми сестри са по-малки от мен. Докато започнат да учат в колежа, аз ги изпращах и посрещах. Бог ми е свидетел, никога не съм си тръгвал, преди да се уверя, че са в безопасност. Вземай метлата, Робин. Сигурен съм, че си я приготвила.

Докато вървяха по тихата улица, Робин му разказа за колата, която я беше изплашила.

— Както обикновено, мама се държи, но на мен ми е ясно, че е притеснена. Тревожи се прекалено много за мен. Съжалявам, че не си премълчах за станалото.

Джеф спря и я погледна в очите.

— Слушай, Робин. По-лошо е да не споделиш с майка си, когато се случи нещо подобно. Обещай ми, че няма да допуснеш такава грешка.

— Обещавам. Вече се заклех пред мама. — Силно начервените й устни се разтеглиха в дяволита усмивка. — Винаги удържам на думата си, освен когато обещава, че ще стана навреме. Страшно ми е неприятно.

— И на мен — разпалено отвърна Джеф.

Пет минути по-късно, докато седеше на табуретката до кухненския плот и наблюдаваше Кери, която правеше салата, Джеф реши да подходи направо към въпроса.

— Робин ми описва сутрешното си преживяване. Наистина ли съществуват причини за безпокойство?

Кери късаше листата на марулята и ги пускаше в купата.

— Един от нашите следователи, Джо Пълмбо, разговаря с Робин следобед и е доста притеснен. Според него всеки би се уплашил, ако някоя кола завие рязко на две-три крачки от него. Робин обаче твърди, че прозорецът откъм седалката на шофьора се отворил, появила се ръка и насочила някакъв предмет към нея. Джо предполага, че са я снимали.

Джеф усети, че гласът й трепери.

— Защо?

— Не знам. Според Франк Грийн навярно е свързано с делото, което току-що приключих. Аз обаче не смятам, че е така. Ужасявам се, като си помисля, че може би някой откачен преследва Робин. Това също е възможно. — Кери започна яростно да къса листата. — Въпросът е: какво да направя? Как да я защита?

— Никак не е лесно човек да живее сам с подобна тревога.

— Искаш да кажеш, понеже съм разведена и у дома няма мъж, който да поеме грижата за нея? Видя лицето ѝ. Катастрофата е станала, докато е била с баща си. Не успяла да сложи предпазния колан. А той е от онези шофьори, които натискат до края педала за газта, а после спират внезапно. Не ме интересува дали Боб Кинълен просто се фука, или обича да поема рискове. Но във всеки случай на двете с Робин ни е по-добре без него.

Тя приключи със салатата и се усмихна виновно.

— Извинявай. Струва ми се, Джеф, че не си избрал подходяща вечер да опиташ спагетите ми. Компанията ми няма да ти е особено приятна. Но както и да е. По-важни в момента са срещите ми с доктор Смит и Доли Боулс.

Докато хапваха салатата и чеснов хляб, тя му разказа за разговора с д-р Смит.

— Мрази Скип Риърдън. Но това не е онази омраза, с която съм свикнала. — Забеляза, че на лицето на Джеф се появи недоумение, и добави: — Повечето от роднините на жертвата ненавиждат убиеца и искат да бъде наказан. Гневът им е примесен с толкова силна тъга, че търсят начин да излеят двете чувства. Родителите често ми дават да разглеждам снимки на детето им като бебе и при завършване на училище, описват ми колко е било добро, споменават какви награди е получило. После избухват в плач, завладени от дълбока скръб. Единият от тях, обикновено бащата, иска да бъде оставен пет минути насаме с убиеца или да дръпне шалтера. При Смит нямаше такова нещо. Той изпитваше единствено омраза.

— Какво означава това според теб?

— Или Скип Риърдън е лъжец и убиец, или доктор Смит е хранел силна неприязън към него още преди смъртта на Сузан. Ще трябва да открием дали второто отговаря на истината и какви са били отношенията между Смит и Сузан. Не забравяй, че ако съдим по собствените му думи, той не я бил виждал от дете до навършване на

двайсет години. И изведнъж един ден влязла в кабинета му и се представила. От снимките е ясно, че е била невероятно красива.

Кери се изправи.

— Помисли си, докато приготвя спагетите. После ще продължа с историята на Доли Боулс за „колата на деди“...

Джеф почти не усещаше приятния вкус на спагетите със сос от миди, понеже беше погълнат от разказа на Кери за посещението ѝ при Доли Боулс.

— Работата е в това — заключи тя, — че и обвинението, и защитата са отхвърлили възможността малкият Майкъл да се яви като надежден свидетел.

— Самият Тим Фаръл разпита Доли Боулс — отвърна Джеф. — Сега си спомних. Жената спомена, че едно петгодишно дете със забавено умствено развитие е видяло някаква кола, но аз не обърнах внимание.

— Знам, че шансовете са минимални — продължи Кери, — но Джо Пълмбо, следователят, за който ти споменах, ми донесе материалите по делото „Риърдън“. Възнамерявам да ги прегледам, да потърся имена на мъже, с които Сузан се е забавлявала. Едва ли ще е трудно да се провери дали преди единайсет години някой от тях не е карал черен мерцедес. Възможно е, разбира се, колата да е била регистрирана под друго име или взета под наем. Тогава нищо няма да научим.

Тя стрелна с очи часовника над кухненската печка и отбеляза:

— Имаме още много време.

Джеф схвана, че Кери си мисли за прибирането на Робин.

— Кога свършва тържеството?

— В девет. Обикновено през седмицата децата не се събират, но Денят на Все светии е по-специален за тях, нали? Какво кафе предпочиташ — еспreso или шварц? Трябва да купя машина за капучино, но все не стигам до нея.

— Еспreso. Докато си пием кафето, аз пък ще ти разкажа за Скип Риърдън и Бет Тейлър.

Когато Джеф привърши най-общо с описанието на връзката между Бет и Скип, Кери изрече бавно:

— Ясно ми е защо Тим Фаръл се е страхувал да призове Бет Тейлър за свидетел. И все пак, ако Скип Риърдън е бил влюбен в нея

по време на убийството, този факт поставя под съмнение достоверността на показанията на доктор Смит.

— Точно така. Можем да предположим, че след като е видял Сузан да подрежда рози, изпратени ѝ от друг мъж, навярно е въздъхнал облекчено и е възкликнал наум: „Прав ѝ път!“

Телефонът на стената иззвъня и Джеф си погледна часовника.

— Нали трябваше да прибереш Робин в девет часа? Ще отида вместо теб, а ти говори спокойно по телефона.

— Благодаря ти — отвърна Кери и вдигна слушалката. — Ало? — Заслуша се и изрече с топлота в гласа: — О, ти ли си, Джонатан! Канех се да ти се обадя по-късно.

Джеф ѝ даде знак, че излиза. Отпрати се към вестибюла и си взе палтото от гардероба.

Докато вървяха, Робин сподели с Джеф, че е доволна от тържеството, макар и да не е получила първа награда за костюма си.

— Дойде братовчедката на Каси — обясни му тя. — Беше облечена в изчанчен костюм, да прилича на скелет, а майка ѝ беше пришила отгоре кости от пилешка супа. Затова на всички им се видя по-специален. Както и да е. Благодаря ви, че ме посрещнахте, мистър Дорсо.

— Човек невинаги печели, Робин. Защо не ме наричаш просто Джеф?

В момента, в който Кери им отвори вратата, Джеф разбра, че нещо не е наред. Тя правеше неимоверни усилия да се усмихва мило, докато слушаше Робин, която ентусиазирано описваше тържеството.

Най-накрая Кери заяви:

— Стига толкова, Робин. Минава девет часът, а ти обеща...

— Веднага да си легна, без да се мотая. — Робин целуна бързо Кери. — Обичам те, мамо. Лека нощ, Джеф.

Детето заподскача нагоре по стълбите.

Джеф видя, че Кери започна да трепери. Хвана я за ръката, заведе я в кухнята и затвори вратата.

— Какво става?

Кери се опита да запази самообладание.

— Губернаторът трябваше утре да предаде за одобрение на сената имената на тримата кандидати за съдийските места. Моето щеше да бъде сред тях. Заради мен Джонатан го е помолил да изчака.

— Сенатор Хувър е постъпил така с теб? Мислех, че сте приятели. — Джеф се взря в Кери. — Момент, това свързано ли е с делото „Риърдън“ и Франк Грийн? — Преди Кери да кимне, Джеф вече знаеше отговора. — Не е честно. Но ти каза, че губернаторът ще изчака. Всъщност кандидатурата ти не е отхвърлена.

— Джонатан не би го направил. Сигурна съм. — Гласът ѝ вече беше станал по-уверен. — Ясно ми е обаче, че никога не би поставил себе си в неудобно положение. Споменах му за срещите си с доктор Смит и Доли Боулс.

— И как реагира той?

— Не беше особено впечатлен. Смята, че като се мъча да открия нови факти по случая, поставям под съмнение способностите и почтеността на Франк Грийн и заслужавам критика, понеже пиля парите на данъкоплатците за дело, което е приключено преди десет години. Подчерта, че присъдата е била обжалвана безрезултатно пет пъти.

Поклати глава, сякаш се мъчеше да проясни съзнанието си. После извърна очи от Джеф.

— Извинявай, че ти загубих времето, Джеф, но според мен Джонатан е прав. Убиецът е в затвора. Там са го изпратили съдебните заседатели, а съдът е потвърдил вината му. Защо си мисля, че знам повече от тях? — Кери го погледна и изрече категорично: — Убиецът е в затвора и аз ще се откажа да търся истината.

Лицето на Джеф се опъна от потиснатия гняв и разочарование.

— Добре. В такъв случай довиждане, ваша светлост. Благодаря за спагетите.

СРЯДА, 1 НОЕМВРИ

45.

В лабораторията на централата на ФБР в Куонтико четирима агенти наблюдаваха как компютърът спира на профила на крадеца, проникнал през почивните дни в дома на семейство Хамилтън в Чеве Чейс.

Беше свалил чорапа, който носеше вместо маска, за да огледа по-добре някаква статуетка. В началото заснетият от скритата камера образ беше съвсем размазан, но след известна електронна обработка някои черти от лицето вече личаха. Навярно не са достатъчни, за да бъде разпознат, мислеше си Сай Морган, който ръководеше акцията. Все още не се вижда почти нищо друго, освен носа и очертанията на устата. Въпреки всичко разполагаха само с това и се надяваха някой да свърже портрета с определен човек.

— Разпечатайте го и го размножете. После го изпратете на хората, чиито жилища са били ограбени по подобен начин, както домът на семейство Хамилтън. Не е много ясен, но все пак имаме шанс да пипнем този негодник. — Изражението на Морган стана мрачно. — Дано, след като го хванем, отпечатъкът на палеца му да съвпадне с онзи, който открихме в нощта, когато майката на конгресмена Пийл намери смъртта си само защото беше променила плановете си за края на седмицата.

46.

В ранното утро Уейн Стивънс се бе настанил удобно във всекидневната на къщата си в испански стил в Оукланд, Калифорния, и четеше вестник. Оттеглил се преди две години от застрахователния бизнес, който му носеше прилични доходи, той имаше вид на доволен човек. Дори и в покой, изражението на лицето му бе жизнерадостно. Всекидневните физически упражнения поддържаха тялото му в добра форма. И двете му дъщери, вече омъжени, живееха наблизо. От осем години беше женен за третата си съпруга Катрин и с времето бе осъзнал, че е имало доста да се желае по отношение на предишните си бракове.

Когато телефонът иззвъня, мъжът не предполагаше, че разговорът ще събуди неприятни спомени.

Гласът бе с подчертан акцент, характерен за жителите на Източното крайбрежие.

— Мистър Стивънс, обажда се Джо Пълмбо, следовател от прокуратурата на окръг Бъргън, Ню Джърси. Сузан Риърдън е била ваша доведена дъщеря, нали?

— Сузан Риърдън? Не познавам жена с подобно име. Чакайте малко, да не би да имате предвид Сузи?

— Така ли сте наричали Сузан?

— Имах дъщеря, на която казахме Сузи, но името ѝ беше Су Елън, а не Сузан. — Изведнъж Стивънс осъзна, че следователят беше използвал минало време, „е била“. — Да не би да ѝ се е случило нещо?

На три хиляди мили от него Джо Пълмбо хвана здраво слушалката.

— Не знаете ли, че Сузан или Сузи, както сте я наричали, беше убита преди десет години? — Той натисна бутона, за да включи устройството за записване на разговора.

— Господи! — Гласът на Уейн Стивънс се сниши до шепот. — Разбира се, че не знам. За всяка Коледа ѝ изпрацах поздравителна картичка на адреса на баща ѝ, доктор Чарлс Смит, но тя никога не ми е писала.

— Кога сте я виждали за последен път?

— Преди осемнайсет години, наскоро, след като втората ми жена Джийн, която ѝ беше майка, почина. Сузи бе притеснено, нещастно, и, да ви кажа честно, трудно дете. Бях вдовец, когато се ожених за майка ѝ. Имах две малки дъщери. Осинових Сузи и заедно с Джийн отгледахме трите момичета. След смъртта на Джийн изплатиха на Сузи една застраховка. Заяви ми, че заминава за Ню Йорк. Тогава беше на деветнайсет години. Няколко месеца по-късно получих от нея доста злобно писмо, в което ме уведомяваше, че тук винаги се е чувствала зле и повече не иска да има нищо общо с нас. Щяла да живее при истинския си баща. Веднага се обадох на доктор Смит, но той беше изключително груб. Смятал за голяма грешка, че е разрешил дъщеря му да бъде осиновена от мен.

— Значи Сузан, или Сузи, не ви е звънила по телефона лично? — бързо попита Джо.

— Не. Не можех да направя нищо, освен да се опитам да ѝ простя. Надявах се, че след време ще се върне. Какво се е случило с нея?

— Преди десет години обвиниха съпруга ѝ, че я е убил в пристъп на ревност.

В главата на Уейн Стивънс изплуваха спомени. Сузи, хленчещо, току-що проходило бебе, пълничко, нацупено момиче, заловило се с тенис и голф, без да се радва на успех в нито един от двата спорта. Сузи, която се ослушва при позвъняването на телефона, макар и никога да не търсят нея, гледа навъсено двете си заварени сестри, когато приятелите им идват да ги вземат, тряска вратите и тича нагоре по стълбите.

— Ревнувал е, понеже се е виждала и с други мъже?

— Да. — Джо Пълъмбо долови объркването в гласа на мъжа и осъзна, че Кери е била права, като се е поинтересувала от миналото на Сузан. — Мистър Стивънс, бихте ли описали външността на доведената си дъщеря?

— Су беше... — Стивънс се поколеба. — Не се отличаваше с особена красота — продължи тихо той.

— Разполагате ли с нейни снимки, които да ни предоставите? Ако може да се правени горе-долу по времето, когато е решила да дойде на Изток.

— Естествено. Но това се е случило преди повече от десет години. Защо се интересувате чак сега?

— Понеже една от нашите прокурорки смята, че по време на процеса някои неща са били премълчани.

Боже мой, колко вярно се оказа предчувствието на Кери, помисли си Джо и след като Уейн Стивънс му обеща, че незабавно ще изпрати снимки на Сузи, затвори телефона.

В сряда сутрин Кери тъкмо бе седнала на бюрото в кабинета си, когато секретарката ѝ съобщи, че Франк Грийн иска да я види.

Без да губи време, той започна:

— Какво е станало, Кери? Чух, че губернаторът е отложил представянето в сената на кандидатите за съдийските места. Предполага се, че е възникнал проблем, който не позволява да бъдеш включена в списъка. Нещо не е наред ли? Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

Всъщност да, Франк, разсъждаваше Кери. Можеш да обясниш на губернатора, че не възразяваш да бъде извършено разследване, което не е изключено да докаже огромната съдебна грешка, допусната по делото „Риърдън“, дори и това да те злепостави. Можеш да ми бъдеш опора, Франк.

— О, сигурна съм, че съвсем скоро всичко ще се оправи — отвърна тя.

— Нали не си в лоши отношения със сенатор Хувър?

— Той е един от най-близките ми приятели.

Когато Кери се обърна и понечи да напусне кабинета му, прокурорът заяви:

— Кери, отвратително е човек да чака да бъде одобрена кандидатурата му. Та нали и аз съм в същото положение! Непрекъснато се тормозя нещо да не се обърка.

Кери кимна и излезе.

След като се върна в своята стая, тя се помъчи да се съсредоточи върху графика си. Съдебните заседатели току-що бяха подвели под отговорност заподозрения извършител на обир в една бензиностанция. Обвиняваха го в опит за убийство и въоръжен грабеж. Служителят бе прострелян и все още лежеше в интензивното отделение. Ако жертвата не оживееше, мъжът щеше да бъде съден за убийство.

Предишния ден Апелативният съд бе уважил молбата за обжалване на присъдата на жена, обвинена в извършване на непредумишлено убийство. И този процес беше доста сложен. От

въпросния съд се бяха произнесли, че защитата е слаба, което обаче не се отрази зле на обвинението.

Бяха решили Робин да държи Библията, докато Кери полага клетва. Джонатан и Грейс настояваха да ѝ купят съдийските одежди — няколко всекидневни тоги и една за официални случаи. Маргарет непрекъснато ѝ напомняше, че като нейна най-добра приятелка ще държи тогата в този ден и ще ѝ помогне да се облече. „Аз, Кери Макграт, се заклевам тържествено, че ще...“ Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато отново чу напрегнатия глас на Джонатан: „Кери, присъдата на Риърдън е обжалвана безрезултатно пет пъти. Какво ти става?“ Да, той беше прав. По-късно щеше да му се обади и да му съобщи, че се отказва да търси нови факти.

Осъзна, че някой неколkokратно бе почукал на вратата. Бързо изтри очи с опакото на дланите си и извика:

— Влезте.

Беше Джо Пълъмбо.

— Ти си една умна жена, Кери.

— Не съм съвсем сигурна. Какво има?

— Чудеше се дали доктор Смит не е оперирал дъщеря си.

— Нали ти обясних, че отрече, Джо.

— Да, но ми поръча да проверя някои подробности за миналото на Сузан. Ето, чуй. — Джо сложи със замах касетофон върху бюрото ѝ. — Това е по-голямата част от разговора ми с мистър Уейн Стивънс, втория баща на Сузан Риърдън. — Той натисна бутона.

Докато слушаше, Кери съвсем се обърка. Усети как я заля вълна от противоречиви емоции. Смит е лъжец, помисли си тя, като си спомни как се разгневи на предположението ѝ, че може би е оперирал дъщеря си. Лъжец и добър актьор.

След като записът на телефонния разговор свърши, Джо се усмихна, обхванат от радостно предчувствие.

— А сега накъде, Кери?

— Не знам — бавно отвърна тя.

— Защо? Смит лъже.

— Още не сме сигурни. Нека да изчакаме снимките от Стивънс и тогава да се вълнуваме. Доста момичета се превръщат в красавици с подходяща прическа и умело поставен грим в някой салон.

Пълъмбо я погледна с невярващи очи.

— Жабата с грим принцеса не става.

В неделя и във вторник, когато се обади по телефона на сина си, Дидри Риърдън усети отчаянието в гласа му. Ето защо реши да измине с автобус, влак, а после отново с автобус дългото разстояние до затвора в Трентън и да го види.

Дидри Риърдън беше дребна жена, от която Скип бе наследил червената си коса, сините очи и келтските черти. Възрастта ѝ личеше — скоро щеше да навърши седемдесет години. Слабото ѝ тяло изглеждаше крехко, а походката ѝ вече не беше толкова енергична. Влошеното ѝ здравословно състояние я бе принудило да напусне работата си като продавачка в голям универсален магазин и сега си допълваше пенсията, като помагаше при воденето на документацията в общината.

Парите, които беше спестила, докато на Скип му вървеше бизнесът и се отнасяше толкова щедро с нея, бяха свършили, повечето изхарчени за разноски по делото и безрезултатни обжалвания.

Пристигна в затвора към три часа. В делнични дни можеха да говорят само по телефона, разделени от стъклена преграда. След като доведоха Скип и видя изражението на лицето му, Дидри осъзна, че онова, от което най-много се боеше, се е случило. Скип се беше отчаял.

Обикновено когато бе силно обезсърчен, тя се опитваше да го окуражи с клюки за съседите и за общината, сякаш беше заминал за известно време и искаше да е в течение на събитията.

Дидри Риърдън разбра, че днес няма да помогне на сина си с подобни истории.

— Какво има, Скип? — попита тя.

— Мамо, снощи ми се обади Джеф. Онази прокурорка, която идва тук, възнамерява да прекрати разследването. Просто е решила да ме зареже. Накарах Джеф да бъде откровен и да не ме залъгва.

— Как се казва тя, Скип? — поинтересува се Дидри.

Помъчи се гласът ѝ да звучи делово. Познаваше добре сина си, за да използва банални фрази.

— Мисис Макграт. Явно скоро ще стане съдия. С моя късмет нищо чудно да започне работа в Апелативния съд и ако Джеф въобще успее да намери някаква причина, за да подаде молба за ново обжалване на присъдата, тя ще я отхвърли.

— Дълго време ли минава, преди съдиите да бъдат назначени в Апелативния съд?

— Какво значение има, мамо? Не разполагаме с нищо друго, освен с време. — После Скип сподели с нея, че днес е отказал да разговаря с Бет по телефона. — Мамо, Бет трябва най-сетне да уреди живота си. Това никога няма да стане, ако продължава да се тревожи за мен.

— Скип, Бет те обича.

— Нека да се влюби в някой друг. Както се случи с мен.

— О, Скип!

Дидри Риърдън почувства, че не ѝ стига въздухът — симптом, който винаги предхождаше изтръпването на ръката и режещата болка в гърдите. Лекарят я бе предупредил, че ще се наложи да ѝ поставят още един байпас, ако операцията на кръвоносните съдове, която щяха да ѝ правят следващата седмица, се окажеше неуспешна. Все още не беше казала на Скип. И сега не възнамеряваше да му говори по този въпрос.

Дидри преглътна сълзите, като видя горчивината в очите на сина си. Беше толкова добро дете. Докато растеше, никога не ѝ създаваше неприятности. Дори като бебе, когато се уморяваше, не проявяваше капризи. Дидри обичаше да си спомня как веднъж се беше промъкнал незабелязано от всекидневната в спалнята. После бе издърпал одеялцето и беше заспал, омотан в него, на пода под креватчето си.

Майка му го бе оставила сам във всекидневната, докато приготвяше обяда, и след като не го намери там, започна да обикаля малкия апартамент, да го вика по име, ужасена, че може би е излязъл навън и се е загубил. Сега Дидри имаше същото усещане. Макар и по различен начин, Скип сякаш се беше загубил.

Неволно протегна ръка и докосна стъклената преграда. Искаше ѝ се да прегърне този приятен, добър мъж, който ѝ беше син. Изпитваше желание да му каже да не се тревожи, защото всичко щеше да се оправи както преди много години, когато се беше ударил. Сега обаче знаеше, че е длъжна да изрече други думи.

— Скип, не бива повече да ми говориш по този начин. Не ти си човекът, който ще реши дали Бет трябва да те обича, или не, понеже тя наистина те обича. Ще отида при тази жена, Кери Макграт. Сигурно е имало причини, щом е дошла да те види. Прокурорите не се отбиват просто ей тъй при осъдените. Ще открия защо е проявила интерес към теб, а после ти е обърнала гръб. Но и ти би следвало да ми помогнеш. Да не си посмял да се откажеш да се бориш.

Времето за посещение ѝ се стори много кратко. Дидри успя да се въздържи да не заплаче, след като надзирателят отведе Скип. После яростно избърса очи. Стисна твърдо устни, изправи се, изчака режещата болка в гърдите ѝ да премине и излезе бързо от затвора.

49.

Сякаш е ноември месец, мислеше си Барбара Томпкинс, докато изминаваше десетте пресечки от службата си, която се намираше на ъгъла на Шейсет и осма улица и Медисън Авеню, до апартамента си на Шейсет и първа и Трето Авеню. Трябваше да си облече по-топло палто. Но какво значение има студът, след като се чувства толкова добре?

Не минаваше ден, без да се радва на чудото, което д-р Смит беше извършил с нея. Изглеждаше ѝ невероятно, че преди по-малко от две години работеше в тази рекламна фирма в Олбъни. Задължението ѝ бе да урежда отпечатването в различни списания на обяви за услугите на не особено големи козметични салони.

Нанси Пиърс беше една от малкото клиентки, които ѝ харесваха. Непрекъснато се шегуваше, че е грозна и с комплекс за малоценност, понеже моделите ѝ били удивителни. После си взе продължителен отпуск и се върна променена до неузнаваемост. Съвсем открито, дори не без известна гордост, призна пред всички, че се е подложила на пластична операция.

— Вижте — каза тя, — сестра ми е с лице на мис Америка, но непрекъснато се бори с теглото си. Твърди, че у нея живее някакво слабо момиче, което се опитва да излезе. Аз пък винаги съм била убедена, че у мен живее някакво красиво момиче, което се опитва да излезе. Тя отиде в Голдън Дор, а аз при доктор Смит.

Докато я наблюдаваше колко непринудено и самоуверено се държи, Барбара си обеща, че ако някога има пари, също ще се възползва от услугите на този лекар. Наскоро след това скъпата леля Бети, сестрата на баба ѝ, почина на осемдесет и седем години и ѝ остави трийсет и пет хиляди долара с пожеланието да се позабавлява с тях.

Барбара си спомни първото посещение при д-р Смит. Лекарят влезе в кабинета. Тя седеше на ръба на кушетката за преглед. Маниерите му бяха студени, почти страховити.

— Какво желаете? — изръмжа той.

— Искам да разбера дали можете да ме направите хубава — отвърна неуверено Барбара. После събра кураж и добави: — Много хубава.

Д-р Смит стоя известно време безмълвен пред нея, след това насочи силната лампа към главата ѝ, хвана я с ръка за брадичката, прокара пръсти по очертанията на лицето ѝ и няколко минути изучава скулите и челото ѝ. Отдръпна се назад и попита:

— Защо?

Разказа му за красавицата, която живее в нея и се мъчи да се изяви. Обясни, че макар и по принцип да не трябвало да се притеснява толкова много за външността си, тя съвсем не била маловажна за нея.

Най-неочаквано лекарят се усмихна — безрадостно, но искрено — и отговори:

— Ако не беше така, нямаше да се притеснявате.

Процедурата беше изключително сложна. Оформи брадичката и намали ушите ѝ, отстрани тъмните кръгове под очите ѝ и коригира тежките клепачи над тях, за да станат очите ѝ големи и блестящи. Операцията направи устните ѝ сочни и съблазнителни, премахна белезите от акне по бузите ѝ, стесни носа и повдигна веждите ѝ. Д-р Смит дори промени отчасти и тялото ѝ.

После я изпрати във фризьорски салон, където боядисаха жълтеникаво кестенявата ѝ коса в тъмнокафява — цвят, който караше кожата ѝ, придобила млечна белизата след специална процедура, да изпъква силно. Друг специалист в салона ѝ показа как да се гримира.

Най-накрая лекарят я посъветва да вложи остатъка от парите си в дрехи. Насочи я към ателието на един дизайнер на Седмо Авеню. Придружена от консултант, Барбара се сдоби с първия изискан гардероб в живота си.

Д-р Смит настоя тя да се премести да живее в Ню Йорк, ориентира я къде да си потърси апартамент и дори прояви личен интерес към жилището, което тя си намери. След това ѝ заяви, че трябва да ходи на контролен преглед при него на всеки три месеца.

Цяла година, след като пристигна в Манхатън и започна работа в „Прайс и Велън“, Барбара беше като замаяна. Всичко бе толкова вълнуващо. Чувстваше се прекрасно.

Тази вечер, докато се приближаваше към дома си, Барбара нервно погледна назад. Предишната нощ вечеря с клиенти в

ресторанта на хотел „Марк“. Когато излизаха от заведението, тя забеляза д-р Смит, който седеше сам на малка странична маса.

Миналата седмица го зърна в Дъбовата зала на хотел „Плаза“.

Тогава не обърна внимание на този факт. Но преди месец имаше среща с клиенти в „Четири сезона“ и докато се опитваше да спре такси, остана с впечатлението, че някой я наблюдава от някаква кола, паркирана на отсрещната страна на улицата.

Барбара си отдъхна, когато портиерът я поздрави и ѝ отвори вратата. Още веднъж погледна назад.

На платното точно пред жилищната сграда един черен мерцедес бе спрял сред другите превозни средства. Нямахте съмнение по отношение на лицето на шофьора, макар че беше обърнат леко настрани, сякаш се взираше в другия тротоар.

Д-р Смит.

— Какво има, мис Томпкинс? — попита я портиерът. — Да не би да ви е зле?

— Не, благодаря ви. Добре съм.

Барбара влезе бързо във фойето. Докато чакаше асансьора, си помисли, че лекарят я преследва. Чудеше се какво да направи.

50.

Макар че Кери бе приготвила за Робин едно от любимите ѝ ястия — печени пилешки гърди с картофи, грах и салата, — двете се хранеха почти безмълвно.

Откакто се прибра вкъщи и Алисън ѝ прошепна: „Според мен Робин е разстроена“, Кери изчакваше удобен момент, за да разбере какво се е случило.

Докато приготвяше вечерята, Робин се настани на кухненския плот и се залови да си пише домашните. Кери се надяваше, че ще ѝ даде някакъв повод да подхване разговор, но дъщеря ѝ изглеждаше погълната от заниманията си.

Преди да сервира масата, Кери дори я попита:

— Сигурна ли си, че си напълно готова?

След като започна да се храни, Робин се поотпусна.

— Днес изяде ли си обяда? — наруши мълчанието Кери, като се мъчеше гласът ѝ да звучи делово. — Май че си гладна.

— Да, мамо. Изядох си почти всичко.

— Ясно.

Толкова прилича на мен, мислеше си Кери. Ако има някакъв проблем, се старее сама да си го реши. Много е затворена.

Изведнъж Робин заяви:

— Джеф ми харесва. Симпатичен е.

Джеф. Кери сведе очи и се съсредоточи върху пилето. Не искаше да си спомня подигравателната му реплика онази нощ, когато си тръгваше: „Довиждане, ваша светлост.“

— Да — отвърна небрежно тя, мъчейки се с тона си да покаже, че Джеф не е от значение за тях.

— Кога ще дойде пак?

Сега беше ред на Кери да отвърне уклончиво:

— О, не знам. Всъщност той беше у нас по повод на някакво дело, по което работеше.

Робин я погледна притеснено.

— Не трябваше да споделям с татко.

— Какво?

— Ами той ми говореше, че когато станеш съдия, сигурно ще си намериш приятел, който също е съдия, и ще се омъжиш за него. Нямах намерение да му казвам нищо, но въпреки това споменах, че преди няколко дни у нас е идвал един адвокат, който ми харесва. Татко ме попита кой е той.

— И ти му съобщи, че името му е Джеф Дорсо. Не си направила нищо лошо.

— Не знам. Татко сякаш се ядоса. Дотогава се забавлявахме чудесно. Изведнъж се умълча и ме подкани да си доям скаридите, понеже било време да се прибирам у дома.

— Роб, татко ти не се интересува с кого излизам, пък и Джеф Дорсо не е свързан с него или с някой от клиентите му. Точно сега е зает с едно тежко дело. Може би за момент си отвлякла вниманието му, а когато сте привършвали с вечерята, отново се е върнал в мислите си към него.

— Наистина ли така смяташ? — В гласа на Робин се долавяше надежда, а очите ѝ блеснаха.

— Да — заяви твърдо Кери. — Нали си ме виждала колко съм отнесена, когато се занимавам със сериозен процес.

— И още как! — засмя се Робин.

В девет часа Кери се отби при Робин, която се беше подпряла на възглавниците и четеше книга.

— Време е за сън — каза строго тя, докато я завиваше.

— Добре — съгласи се с неохота момиченцето. После добави: — Мамо, нали можем да поканим Джеф, независимо от това, че е идвал само по работа? Забелязах, че те харесва.

— О, Роб, той просто винаги е мил с хората, което не означава, че ме харесва.

— Каси и Кортни го видяха, когато дойде да ме вземе. Смятат, че е страхотен.

И аз смятам така, помисли си Кери, докато загасяше лампата.

Слезе на долния етаж с намерението да прегледа сметките си. Но когато се приближи до бюрото, дълго време се взира в материалите по делото „Риърдън“, които Джо Пълмбо ѝ беше донесъл. После поклати глава. Забрави за него, каза си тя. Стой далеч от тази история.

Няма нищо лошо в това да ги прелистя, продължи да разсъждава Кери. Взе ги, седна на любимия си стол, сложи папката на възглавницата до краката си и извади няколко листа.

Скип Риърдън се беше обадил в дванайсет и двајсет през нощта и бе изкрещял на телефонистката да го свърже с полицейския участък в Алпайн. „Съпругата ми е мъртва, съпругата ми е мъртва!“ — повтарял той. Полицаяте го открили да плаче, коленичил до нея. По собствените му думи веднага щом влязъл вкъщи, разбрал, че Сузан е мъртва, и не я докоснал. Вазата била съборена, а розите — разпръснати върху тялото ѝ.

На следващата сутрин, когато дошла майка му, Скип Риърдън твърдял, че липсва една брошка с диаманти. Спомнял си я, понеже била от бижутата, подарени на съпругата му не от него, а вероятно от някой друг мъж. Знаел със сигурност, че е изчезнала и миниатюрната рамка със снимката на Сузан, която сутринта си стояла на мястото в спалнята им.

В единайсет часа Кери стигна до показанията на Доли Боулс. При посещението си при нея жената ѝ беше разказала почти същата история.

Кери присви очи, когато видя, че и Джейсън Арнът е бил разпитван. Скип Риърдън ѝ беше споменал за него. В показанията си той описваше себе си като експерт по антични предмети, който срещу комисиона придружавал жените на разпродажбите в места като „Сотби“ и „Кристи“ и ги съветвал в наддаването за определени вещи.

Обичал да посреща гости и Сузан често ходела на коктейлите и вечерите, организирани в дома му, понякога заедно със Скип, но в повечето случаи сама.

Следователят беше разговарял с общи познати на Сузан и Джейсън и не бе попаднал на сведения, които да подсказват, че между тях е имало любовна връзка. Само една приятелка заявяваше, че Сузан е била по природа флиртаджийка, но наричаше Арнът „безполов“.

И тук нищо ново, заключи Кери, след като прочете половината от материалите в папката. Разследването беше извършено задълбочено. През отворения прозорец инкасаторът бе чул Скип да крещи на Сузан. Коментарът му беше: „Мъжът беснееше от яд.“

Съжалявам, Джеф, помисли си Кери и понечи да затвори папката. Очите ѝ пареха. На следващия ден щеше да прегледа до края

материалите и да ги върне. В този миг зърна доклада за разговора с едно от момчетата, които носели стикове на играчите на голф в Палисейдс Кънтри Клъб, чийто членове били Сузан и Скип. Името му привлече вниманието ѝ и тя взе листовете, закачени с кламер. Веднага забрави за намерението да си ляга.

Момчето се казваше Майкъл Вити и беше същински извор на информация за Сузан Риърдън. „Всички обичаха да ѝ носят стикове. Беше мила. Закачаше се с нас и ни даваше големи бакшиши. Играеше с много мъже. Наистина беше добра. Доста жени ѝ се сърдеха, защото съпрузите им я харесваха.“

Бяха задали на Вити въпроса дали Сузан е имала връзка с някой от тези мъже. „О, не знам — беше отвърнало момчето. — Всъщност никога не съм я виждал сама с нито един от тях. Двете двойки винаги ходеха заедно в ресторанта.“

Когато обаче го бяха притиснали, той бе признал, че може би е имало нещо между Сузан и Джими Уийкс.

Тъкмо името на Джими Уийкс беше привлякло погледа на Кери. Според бележките на следователя думите на Вити не бяха приети сериозно, понеже, макар и известен като женкар, по време на разпита Уийкс бе отрекъл категорично, че се е срещал със Сузан извън клуба. Тогава ходел с друга жена, а и алибито му за нощта на убийството беше желязно.

Кери прочете последното изявление на момчето. То твърдеше, че мистър Уийкс се отнасял с всички красавици по един и същи начин и наричал повечето от тях „скъпа“, „мила“ и „любов моя“.

На въпроса дали се е обръщал към Сузан по специален начин, момчето бе отговорило: „Няколко пъти го чух да ѝ казва любима“.

Кери изпусна листовете на скута си. Джими Уийкс. Клиентът на Боб. Дали затова настроението му се е развалило така внезапно, когато Робин му е споменала, че Джеф Дорсо е бил у тях по работа?

На много хора им беше известно, че Джеф Дорсо е адвокат на Скип Риърдън и от десет години упорито, но неуспешно се мъчи да обжалва присъдата му.

Нима Боб, като адвокат на Джими Уийкс, се боеше да не бъде образуван нов процес срещу клиента му?

Няколко пъти го чух да ѝ казва „любима“. Думите не излизаха от главата на Кери.

Силно притеснена, тя затвори папката и си легна. Вити не беше призован за свидетел по делото. Нито Джими Уийкс. Дали защитата е разпитвала момчето? Трябвало е да го стори, мислеше си Кери. Дали са разговаряли с Джейсън Арнът за други мъже, към които Сузан е проявявала интерес на приемите в дома му?

Ще изчакам да пристигнат снимките от втория баща на Сузан, продължи да разсъждава тя. Вероятно нищо няма да излезе или във всеки случай не повече от това, което ми предаде днес Джо Пълъмбо. Може би просто Сузан е променила изцяло външността си, когато е пристигнала в Ню Йорк. Разполагала е със средства от застраховката на майка си. А и д-р Смит отрече да ѝ е правил каквато и да било операция.

Имай търпение, каза си тя. Добър съвет, понеже, така или иначе, в момента не беше в състояние да стори нищо друго.

ЧЕТВЪРТЪК, 2 НОЕМВРИ

51.

В четвъртък сутринта Кейт Карпентър пристигна на работа в девет без петнайсет. В графика им не бяха предвидени никакви манипулации, а първият пациент беше записан за преглед чак в десет часа, ето защо д-р Смит още го нямаше.

Регистраторката си беше на мястото, а изражението на лицето ѝ бе тревожно.

— Кейт, Барбара Томпкинс иска да ѝ позвъниш. Настоява доктор Смит да не узнае за разговора. Твърди, че е важно.

— Нали не е свързано с операцията? — притеснено попита Кейт. — Оттогава измина повече от година.

— Не спомена нищо за нея. Обясних ѝ, че ще се появиш всеки момент. Вкъщи е и чака да ѝ се обадиш.

Без да си свали палтото, Кейт влезе в малкия кабинет на счетоводителя, затвори вратата и избра номера на Барбара Томпкинс.

Слушаше с нарастващо озадачение разказа на Барбара, която беше сигурна, че д-р Смит я преследва.

— Не знам какво да направя — изрече накрая жената. — Известно ви е колко съм му задължена, мисис Карпентър. Но започвам да се страхувам.

— Никога ли не ви е спирал, за да ви заговори?

— Не.

— Тогава нека да помисля и да се посъветвам с някои хора. Моля ви да не обсъждате въпроса с никого. Доктор Смит се радва на отлична репутация. Би било ужасно, ако някой я разруши.

— Никога не бих могла да му се отблагодаря — тихо изрече Барбара Томпкинс. — Дано скоро ми се обадите.

В единайсет часа Грейс Хувър позвъни на Кери и ги покани с Робин на вечеря в неделя.

— Напоследък рядко се виждаме — каза Грейс. — Надявам се, че ще дойдете. Обещавам ти, че Силия пак ще се престарее.

Силия беше прислужницата, която поддържаше домакинството през почивните дни и бе много по-добра готвачка от онази, която живееше при тях от понеделник до петък. Когато Кери и Робин им ходеха на гости, тя приготвяше няколко вида сладки и им слагаше и за вкъщи.

— Разбира се, че ще дойдем — увери я с топлота в гласа Кери.

Неделята е ден за семейството, каза си Кери, след като затвори телефона. Обикновено се стараеше в неделния следобед да направи нещо специално за Робин — водеше я в някой музей, на кино, а понякога и на някой мюзикъл на Бродуей.

Ако татко не беше починал, продължи разсъжденията си тя, сега двамата с мама щяха да бъдат край нас през повечето време. Ех, ако Боб беше такъв, за какъвто го смятах.

Опита се да се отърси от тъжните мисли. Все пак двете с Робин имаме голям късмет с Джонатан и Грейс, напомни си тя. Винаги можем да разчитаме на тях.

Джанет, секретарката ѝ, влезе и затвори вратата.

— Кери, уговаряла ли си среща с някоя си Дидри Риърдън, за която си забравила да ни съобщиш?

— С Дидри Риърдън ли? Не.

— Тя е в чакалнята. Заяви, че няма да мръдне оттук, докато не я приемеш. Да извикам ли охраната?

Боже господи, каза си Кери, майката на Скип Риърдън! Какво ли иска?

— Не, покани я, Джанет.

Дидри Риърдън започна направо:

— Обикновено не нахлувам в чужди кабинети, мисис Макграт, но това, за което съм дошла, е много важно. Ходили сте в затвора при

сина ми. Сигурно е имало причина да го сторите. Нещо ви е накарало да се усъмните дали не е допусната съдебна грешка. Сигурна съм, че е така. Познавам сина си и съм убедена, че е невинен. Но защо, след като сте видели Скип, не желаете да му помогнете? Особено след онова, което сте открили за доктор Смит.

— Не че не желая да му помогна, мисис Риърдън. Просто не мога. Не разполагам с нови факти. Наистина е странно, че доктор Смит е пресъздал лицето на дъщеря си, но действието му не е забранено от закона. Вероятно по този начин се мъчи да преживее тежката загуба.

Тревогата в изражението на Дидри Риърдън отстъпи място на гнева:

— Мисис Макграт, на доктор Смит не му е известно значението на думата загуба. Не го виждах често, след като Сузан и Скип се ожениха. Не желаех да го виждам. Той се държеше особено с нея. Спомням си например един ден на бузата на Сузан имаше някакво петно. Доктор Смит се приближи до дъщеря си и го изтри. Направи го така, сякаш бършеше праха от статуя — изучаваше лицето ѝ, за да се увери, че е изчистил всичко. Можете да бъдете сигурна, че се гордееше с нея. Но не изпитваше никаква обич.

Джеф също ѝ беше говорил как Смит не е давал израз на никакви емоции на свидетелското място. Това обаче не доказваше нищо.

— Мисис Риърдън, разбирам как се чувствате... — започна Кери.

— Не, съжалявам, нищо не разбирате — прекъсна я Дидри Риърдън. — Синът ми не е способен да извърши насилие. Не е възможно да е свалил колана от талията на Сузан и да го е омотал около шията ѝ, така както вие и аз не бихме го направили. Помислете си какъв човек е в състояние да го стори. Що за чудовище трябва да е бил той? Понеже този, който може да убие по подобен жесток начин някого, е бил в дома на Скип. А сега да се върнем на Скип. — Очите на Дидри Риърдън се напълниха със сълзи и тя заговори: — Нищо от неговия характер, от добротата му ли не стигна до вас? Нима сте сляпа и глуха, мисис Макграт? Синът ми прилича ли ви на убиец?

— Мисис Риърдън, реших да се поровя в делото, тъй като бях притеснена от манията на доктор Смит да пресъздава лицето на

дъщеря си, а не защото смятам, че синът ви е невинен. Не съм в състояние да направя нищо.

— Мисис Макграт, и вие имате дъщеря, нали?

— Да.

— Опитайте се да си представите, че е прекарала десет години в затвора и ѝ остават още двацет заради престъпление, което не е извършила. Според вас дали някой ден ще е способна да убие някого?

— Не.

— Същото се отнася и за сина ми. Моля ви, мисис Макграт, вие можете да помогнете на Скип. Не го изоставяйте. Не ми е известно защо доктор Смит излъга, но трябва да се постареем да открием причината. Той ревнуваше Скип, тъй като беше женен за Сузан, каквото и да означава това. Помислете си.

— Мисис Риърдън, като майка разбирам колко сте сломена — изрече Кери, взирайки се в измъченото лице на жената.

Дидри Риърдън се изправи.

— Виждам, че не обръщате внимание на нито една моя дума, мисис Макграт. Джеф ми каза, че ще ставате съдия. Господ да им е на помощ на хората, които ще очакват справедливост от вас.

Кери забеляза как лицето ѝ стана мъртвешки бледо.

— Какво има, мисис Риърдън?

С треперещи ръце жената отвори чантата си, извади малко шишенце и изсипа едно хапче в шепата си. Сложи го под езика си, обърна се и мълчаливо излезе от стаята.

Кери дълго седя, вперила поглед в затворената врата. После взе лист хартия и започна да пише:

1. Излъгал ли е д-р Смит за операцията на Сузан?

2. Видял ли е малкият Майкъл черен мерцедес пред къщата на семейство Риърдън през онази нощ, когато Доли Боулс се е грижела за него? Дали наистина Доли е запомнила правилно цифрата и буквата от регистрационния ѝ номер?

3. Съществувала ли е любовна връзка между Джими Уийкс и Сузан и ако е така, дали Боб знае за това и дали се бои да не излезе наяве?

Изучава известно време списъка, а откритото покрушено лице на Дидри Риърдън не изчезваше от ума ѝ.

53.

Джеф Дорсо имаше дело в съда в Нюарк. В последния момент успя да убеди съдебните заседатели да поискат по-лека присъда за осемнайсетгодишния му клиент. Момчето се беше забавлявало с приятели, карайки колата на баща си, и бе върхлетяло върху един пикап. Шофьорът му се беше отървал със счупена ръка и крак.

Клиентът му не бе употребил алкохол. Всички го познаваха като добро момче, което искрено се разкайваше. Отнеха му за две години шофьорската книжка и го осъдиха на сто часа общественополезен труд. Джеф беше доволен — изпращането му в затвора вместо в колежа щеше да бъде голяма грешка.

Сега, в четвъртък следобед, Джеф се радваше на лукса, който рядко можеше да си позволи. Не беше ангажиран с нищо и реши да се отбие в съдебната зала, където започваше процесът срещу Джими Уийкс. Искаше да чуе встъпителните речи. Освен това, както признаваше пред себе си, му беше любопитно да види Боб Кинълен в действие.

Седна в задната част на съдебната зала. Забеляза, че присъстват доста журналисти. Джими Уийкс толкова много пъти беше успял да отърве затвора, че го наричаха „Тефлоновия Джими“ по аналогия с мафията, известен като „Тефлоновия дон“, който кече излежаваше доживотна присъда.

Кинълен току-що бе подхванал встъпителната си реч. Има дар слово, помисли си Джеф. Знае как да направи впечатление на съдебните заседатели, кога да прозвучи възмутено и кога — гневно, как да изкара абсурдни предявените обвинения. На всичкото отгоре е със съвършена външност и маниери. Опита се да си представи Кери омъжена за него. Някак си не се получаваше. Или просто на мен ми се иска да е така, призна си той. Поне съм сигурен, че вече нищо не я свързва с Кинълен, опита да се поутеши Джеф.

Пита се какво значение има всъщност това, когато съдията обяви почивка.

В коридора към него се приближи Ник Клайн, репортер от „Стар Леджър“. Поздравиха се и Джеф изкоментира:

— Много журналисти, много нещо!

— Очаква се да избухне бомбата — отвърна Ник. — Осведомен съм от човек, който е служител при федералния прокурор. Барни Хаскъл се опитва да се отърве с по-лека присъда, като свидетелства в полза на обвинението. Но предложението не го удовлетворява и сега намеква, че може да натопа Джими за убийство, заради което в затвора лежи друг човек.

— Защо и аз нямам късмет да намеря такъв свидетел за един от клиентите си! — въздъхна Джеф.

54.

В четири часа Джо Пълъмбо получи по пощата плик, чийто подател беше Уейн Стивънс от Оукланд, Калифорния. Веднага го отвори и нетърпеливо извади двете купчинки снимки, стегнати с ластичета. За едната от тях беше закачено писмо.

То гласеше:

Уважаеми мистър Пълъмбо,

Разбрах колко зле ми се е отразила вестта за смъртта на Сузи чак когато започнах да отделям снимките, които ме помолихте да ви изпратя. Толкова съжалявам. Сузи беше трудно дете. Мисля, че снимките са достатъчно доказателство за това. За разлика от Сузи дъщерите ми бяха много красиви още от малки. Докато момичетата растяха, този факт караше Сузи да проявява ревност и да се чувства нещастна.

Майка ѝ, моята съпруга, се измъчваше, като гледаше как заварените и дъщери се радват на живота, а собственото ѝ дете е несигурно в себе си и на практика без приятели. Боя се, че ситуацията предизвикваше доста неприятности в нашия дом. Надявах се, че един ден на прага ще застане зрялата и уверена Сузи, която ще пожелае отново да бъде с нас. Момичето всъщност притежаваше доста добри качества, но не беше в състояние да ги оцени.

Дано снимките да ви бъдат от полза.

С уважение,
Уейн Стивънс

Двайсет минути по-късно Джо влезе в кабинета на Кери. Сложи снимките на бюрото ѝ и отбеляза:

— Просто за да не си мислиш, че Сузи, пардон, исках да кажа Сузан, е станала красива от новата си прическа.

В пет часа Кери позвъни в кабинета на д-р Смит. Той вече си беше отишъл. Понеже не очакваше да го намери, попита:

— Мога ли да говоря с мисис Карпентър?

Когато Кейт Карпентър взе слушалката, Кери ѝ зададе въпроса:

— Мисис Карпентър, откога работите с доктор Смит?

— От четири години, мисис Макграт. Защо се интересувате?

— Бях останала с впечатлението, че сте с него отдавна.

— Не.

— Искях да разбера дали сте били там, когато доктор Смит е оперирал дъщеря си Сузан или е накарал някой свой колега да го извърши вместо него. Мога да ви покажа каква е била преди хирургичната интервенция. При вас видях две пациентки и попитах за имената им. Барбара Томпкинс и Памела Уърт са копия на дъщерята на доктор Смит, както е изглеждала след пластичната операция, а не по рождение.

Кери чу ахването на сестрата.

— Не знаех, че доктор Смит е имал дъщеря.

— Почина преди близо единайсет години. Съдебните заседатели стигнаха до заключението, че я е убил съпругът ѝ. Той все още е в затвора и продължава да твърди, че е невинен. Доктор Смит беше главният свидетел на обвинението.

— Мисис Макграт, чувствам се ужасно, съзнавам, че правя нещо нередно, но мисля, че трябва незабавно да позвъните на Барбара Томпкинс. Нека да ви дам телефонния ѝ номер.

После мисис Карпентър ѝ обясни за обаждането на пациентката.

— Доктор Смит преследва Барбара Томпкинс? — възкликна Кери, като разсъждаваше трескаво какво би могло да означава подобно действие.

— Излиза, че е така — предпазливо отвърна Кейт Карпентър. — Ще ви продиктувам и домашния, и служебния ѝ номер.

Кери си ги записа.

— Мисис Карпентър, налага се да говоря с доктор Смит. Съмнявам се обаче, че той ще се съгласи да се види с мен. Утре ще бъде ли на работа?

— Да, но графикът му е запълнен. Ще свърши чак след четири часа.

— Ще дойда към четири, но не му съобщавайте за посещението ми. — Изведнъж Кери се сети да попита: — Доктор Смит има ли кола?

— О, да. Живее в къща на Уошингтън Мюз. Има си гараж и я държи в него.

— А каква кола кара?

— Както винаги, една и съща. Мерцедес лимузина.

— Какъв цвят е?

— Черна.

— Какво искате да кажете с „както винаги“? Непрекъснато ли си купува черни мерцедеси?

— От дванайсетина години не я е сменял. Знам това, понеже го чух да споделя с един пациент, който е служител във фирмата.

— Благодаря ви, мисис Карпентър.

Тъкмо когато Кери оставяше слушалката, Джо Пълъмбо се появи отново.

— Кери, идвала ли е при теб майката на Скип Риърдън?

— Да.

— Нашият водач я е познал. Бързаше за заседание при губернатора. Интересуваше се какво, по дяволите, е търсела тук тая жена.

След като се прибра у дома в четвъртък вечер, Джеф Дорсо застана до прозореца на всекидневната и се взря в небосклона над Ню Йорк. През целия ден се измъчваше от спомена за саркастичното „ваша светлост“, с което се обърна към Кери, и се мъчеше да го прогони от ума си. Сега, когато остана сам, не можеше да си го прости.

Какво идиотско нахалство от моя страна, мислеше си той. Кери постъпи достатъчно почтено, като ме помоли за протоколите от делото. После си направи труда да се срещне с доктор Смит и Доли Боулс. Дойде с мен в Трентън, за да посети Скип в затвора. Защо да не се тревожи от вероятността да загуби съдийското място, след като си призна честно, че не е убедена в невинността на Скип?

Не биваше да ѝ говоря по този начин и съм длъжен да ѝ се извиня. Не трябва да ѝ се сърдя, ако ми затвори телефона. Хайде, прояви малко смелост, подкани се той. Надяваше се, че колкото повече навлиза в подробностите по делото „Риърдън“, толкова повече ще повярва в невинността на Скип. Защо беше така сигурен? Тя имаше право да се довери на съдебните заседатели и на Апелативния съд. Намекът ти, че си пази интересите, беше доста гаден.

Бръкна в джобовете си. Беше 2 ноември. Наближаваше Денят на благодарността. Още веднъж Скип щеше да прекара празника в затвора, а на мисис Риърдън ѝ предстоеше поредната операция на кръвоносните съдове. Десетте години, през които очакваше да стане чудо, ѝ се бяха отразили зле.

От цялата тази работа изскочи нещо, напомни си той. Кери можеше и да не вярва в невинността на Скип, но тя всъщност попадна на две следи, които сам щеше да провери — разказа на Доли Боулс за „колата на деди“, черен мерцедес лимузина, и странната склонност на д-р Смит да пресъздава лицето на Сузан. Те бяха нещо съвсем ново в познатата история.

Извънвяването на телефона прекъсна мислите му. Изкуши се да не вдига слушалката, но се сети за майка си, която непрекъснато му повтаряше: „Как така няма да се обадиш, Джеф? Откъде знаеш дали

някой няма да ти съобщи, че е намерил гърне със злато и иска да ти даде половината?“, и посегна към нея.

Беше Дидри Риърдън, която искаше да сподели с него за посещенията си в затвора и при Кери Макграт.

— Дидри, нали не си говорила така на Кери? — попита Джеф, без да се опитва да скрие колко е разстроен от постъпката ѝ.

— Напротив, точно така ѝ говорих и не съжалявам. Джеф, единствено надеждата крепеше Скип. Тази жена просто му я отне.

— Дидри, с нейна помощ аз разполагам с два нови факта, на които да се позова, за да подхвана отново разследването по делото. Нищо чудно да излезе, че са важни.

— Отишла е при сина ми, видяла е лицето му, задавала му е въпроси и е решила, че е убиец — заяви мисис Риърдън. После добави: — Извинявай, Джеф, аз остарявам, вече съм изморена и езикът ми е хаплив. Не съм убедена в нито една дума от това, което изрекох пред Кери Макграт.

Тя затвори телефона, без дори да каже и „довиждане“.

Джеф си пое дълбоко дъх и набра номера на Кери.

След като Кери се прибра и освободи Алисън, Робин я изглежда критично.

— Имаш уморен вид, мамо.

— Наистина съм капнала, детето ми.

— Тежък ден?

— Нещо такова.

— Мистър Грийн ли те тормози?

— Не още, но всеки момент ще започне. Предпочитам да не обсъждаме този въпрос. А ти как си?

— Добре. Струва ми се, че Андрю ме харесва.

— Сериозно? — Кери знаеше, че Андрю е най-хубавото момче в пети клас. — Как разбра?

— Казал на Томи, че дори и с белезите съм по-красива от повечето момичета в нашия клас.

Кери се усмихна.

— Това се казва комплимент!

— Нали? Какво ще вечеряме?

— Отбих се в супермаркета. Как ти се вижда хамбургер, запечен с топено сирене?

— Чудесно.

— Не съвсем, но се опитвам да измисля нещо вкусно. Едва ли някога ще можеш да се похвалиш с готварските способности на майка си, Роб.

Телефонът иззвъня и Робин отговори. Търсеха нея. Подхвърли слушалката на майка си:

— Не затваряй, моля те. Ще използвам апарата на горния етаж. Каси е.

Кери чу как Робин извика въодушевено „Слушам те“, постави слушалката на мястото ѝ, занесе пощата в кухнята и започна да я подрежда. Погледът ѝ попадна върху обикновен бял плик с нейното име и адрес, напечатани с главни букви. Отвори го, извади снимката, която бе вътре, и застина.

На нея беше Робин. Вървеше по тротоара пред къщата им и държеше книги. Бе облечена с тъмносиния панталон — същия, който носеше във вторник, когато се беше уплашила, че колата ще я блъсне.

Устните на Кери изтръпнаха. Приведе се напред, сякаш някой я удари в корема. Дишаше учестено. Кой го е направил, чудеше се тя. Кой е този човек, който е снимал Робин, после е връхлетял върху нея с колата си, а на всичко отгоре ми е изпратил снимката? Чувстваше се замаяна и объркана.

Чу, че Робин слиза по стъпалата, и бързо пхна снимката в джоба си.

— Мамо, Каси ми припомни, че не трябва да пропускам едно предаване по телевизията, свързано с уроците ни по естествознание. Нали това не се смята за развлечение?

— Не, разбира се. Иди да го гледаш.

Когато Кери се отпусна на стола, телефонът отново иззвъня. Беше Джеф Дорсо. Тя прекъсна извиненията му.

— Джеф, току-що отворих един плик от пощата си. — Разправи му за снимката. — Робин не си въобразява — прошепна тя. — Някой наистина я е наблюдавал от колата. Господи, представяш ли си да я беше вкарал в нея! Щеше да изчезне като онези деца в северната част на щата Ню Йорк преди няколко години.

Джеф долови страха и отчаянието в гласа ѝ.

— Кери, не казвай нищо повече. Робин не бива да види снимката и да разбере, че си разстроена. Тръгвам към вас. Ще бъда при теб след половин час.

Д-р Смит усети, че Кейт Карпентър се държи особено. Няколко пъти улови изпитателния ѝ поглед. Чудеше се защо.

Вечерта, докато си седеше у дома в библиотеката на обичайния стол и си пиеше коктейла, с който се отпускате след работа, той обмисляше евентуалните причини за странното поведение на сестрата. Беше сигурен, че на Карпентър не ѝ е убягнало потреперването на ръката му по време на вчерашната пластична операция, но това съвсем не обясняваше въпроса в очите ѝ. Беше убеден, че поводът за притеснението ѝ е по-сериозен.

Снощи направи ужасна грешка, като проследи Барбара Томпкинс. Когато се наложи да спре колата пред дома ѝ заради задръстването на движението, Смит се обърна на другата страна, но не беше изключено да го е забелязала.

От друга страна, центърът на Манхатън бе място, където човек често се натъкваше на познати лица. Ето защо фактът, че беше там, не би следвало да се възприема като нещо необичайно.

Но на него не му стигаше само да я зърне. Искаше отново да се срещне с Барбара и да разговаря с нея. През следващите два месеца тя нямаше да идва при него на контролен преглед. На всяка цена трябваше да се видят по-рано. Не беше в състояние да чака толкова дълго, за да се наслади на засмените ѝ блестящи очи, чиято красотата вече не се скриваше от тежките клепахи.

Тя не беше Сузан. Никоя жена не би могла да бъде Сузан. Но подобно на нея, колкото повече Барбара свикваше с красотата си, толкова повече тя се подсилваше от личността ѝ. Спомни си намусеното, грозно създание, което се появи за първи път в кабинета му. В продължение на една година Сузан успя да съчетае преобразяването на лицето си с цялостната промяна в личността си.

Смит се усмихна едва доловимо, сегайки се за предизвикателните жестове на Сузан, за изящните движения, които караха всеки мъж да се обръща след нея. После тя започна леко да

накланя настрани глава, за да оставя впечатление у човека, с когото общува в момента, че е единственият на света.

Научи се дори да говори по-тихо, докато гласът ѝ придоби дрезгав, дълбок тембър. Често закачливо прокарваше пръст по ръката на мъжа — правеше го само с мъжете, — който си бърбеше с нея.

Когато той изкоментира преобразяването ѝ като личност, Сузан отвърна:

— Имах две учителки — заварените ми сестри. Приказката претърпя промяна. Те бяха красавиците, а аз — Пепеляшка. Разликата е в това, че вместо с добра фея аз разполагам с теб.

Към края обаче фантазията му на Пигмалион се превърна в кошмар. Уважението и обичта, която Сузан проявяваше към него, започнаха да отслабват. Вече не желаше да се вслушва в съветите му. Прескочи границата на обикновеното флиртуване. Многократно я предупреждаваше, че си играе с огъня. Скип Риърдън беше способен да я убие, ако разбереше в какво се е забъркала съпругата му.

Всеки мъж на толкова съблазнителна жена би бил способен да извърши убийство, помисли си д-р Смит.

Стресна се от унеса и се вторачи ядосан в празната чаша. Вече щеше да бъде лишен от възможността да постигне подобно съвършенство както със Сузан. Налагаше му се да се раздели с хирургията, преди да се е случило нещо непоправимо. Вече беше твърде късно. Знаеше, че страда от начален стадий на паркинсон.

Макар и да не беше досущ като Сузан, от всичките му пациентки Барбара Томпкинс бе най-поразителният пример за гениалността му. Д-р Смит посегна към телефона.

Гласът ѝ съвсем не е напрегнат, каза си той, когато тя вдигна слушалката и отговори на позвъняването.

— Скъпа Барбара, нали не ви притеснявам? Обажда се доктор Смит.

Жената ахна леко, но бързо отвърна:

— Не, разбира се. Как сте, докторе?

— Добре съм. Бих искал да ви помоля за нещо. Ще отида до болницата „Ленъкс Хил“, за да видя един стар приятел, който е в много тежко състояние и едва ли още дълго ще живее. Чувствам се доста потиснат. Ще се смилите ли над мен? Каня ви да вечеряме заедно. Бих могъл да мина да ви взема към седем и половина...

— О, не знам, докторе...

— Моля ви, Барбара. — Опитайте се да бъдете закачлив. — Нали твърдите, че дължите новия си живот на мен? Защо тогава не ми отделите два часа от него?

— Съгласна съм.

— Чудесно! Довиждане до седем и половина.

— Довиждане.

Смит затвори телефона и повдигна вежди. Чудеше се каква е тази нотка на примирение в гласа на Барбара. Прозвуча така, сякаш е принудена да приеме.

Ако беше схванал правилно, това бе още едно нещо, по което жената започваше да прилича на Сузан.

Джейсън Арнът не можеше да се отърси от усещането, че нещо не е наред. Прекара деня в Ню Йорк с петдесет и две годишната Вира Шелби Тод, следвайки я в безкрайното търсене на персийски килими.

Вира му се обади сутринта и го попита дали е свободен. Произхождаше от фамилията Шелби от Роуд Айланд и живееше в Тъксидо Парк. Джейсън беше свикнал с прищевките ѝ. След като почина първият ѝ съпруг, тя се омъжи за Стюарт Тод, но реши да задържи жилището си в Тъксидо Парк. Сега, харчейки парите на Тод, които сякаш никога нямаше да свършат, Вира често се възползваше от усета на Джейсън към редките находки и изгодните покупки.

Запозна се с Вира не в Ню Джърси, а на едно тържество, организирано от семейство Шелби в Нюпорт. Братовчедите ѝ му я представиха и когато разбра, че живее сравнително близо до Тъксидо Парк, жената започна да го кани на събиранията в дома си и с удоволствие се отзоваваше на поканите му да присъства на неговите приеми.

Джейсън винаги се удивляваше на факта, че Вира му описа с най-малките подробности полицейското разследване на обира в Нюпорт, който той бе извършил преди години.

— Братовчедката ми Джудит беше толкова разстроена — довери му се навремето тя. — Чудеше се защо човекът е взел Пикасо и Гейнсбъро, а е оставил Ван Ейк. После се консултирала със специалист, който ѝ обяснил, че крадецът бил познавач на изкуството — картината на Ван Ейк била копие. Джудит страшно се разгневи, но за всички нас, които непрекъснато я слушахме да се хвали колко добре е запозната с големите майстори, случката се превърна в семейна шега.

Днес, след като разгледаха безумно скъпите ориенталски и персийски килими и Вира заяви, че нито един не я задоволява, на Джейсън му се прииска да се прибере у дома, за да се отърве от нея.

Но по нейно настояване обядваха в „Четири сезона“ и приятната пауза повдигна значително настроението му, поне до момента, в който Вира заяви:

— О, забравих да ти кажа. Спомняш ли си, че преди пет години домът на братовчедка ми Джудит на Роуд Айланд бе ограбен?

Джейсън сви устни.

— Естествено. Беше ужасно.

Вира кимна.

— Да, наистина. Вчера Джудит е получила снимка от ФБР. Неотдавна е имало обир в Чеви Чейс и крадецът е бил заснет от скрита камера. Във ФБР смятат, че може би един и същ човек е проникнал в къщата на Джудит и в още десетина други жилища.

Джейсън усети как всеки нерв в тялото му се изопва. Беше срещал Джудит Шелби няколко пъти, но през последните пет години не я бе виждал. Очевидно не го е разпознала. Все още.

— Снимката ясна ли е? — попита небрежно той.

Вира се изсмя.

— Не. От Джудит разбрах, че е хванат само профилът. Осветлението било слабо, чорапът бил дръпнат на челото на мъжа, но все пак покривал главата му. Джудит ми обясни, че носът и устата му не са достатъчни, за да се търси някаква прилика. Изхвърлила снимката.

Джейсън потисна въздишката на облекчение, макар и да знаеше, че още не бива да се радва. След като са я изпратили на семейство Шелби, снимката му вероятно щеше да попадне и в останалите домове, които бе ограбил.

— Предполагам, че Джудит е приключила с историята за Ван Ейк — продължи Вира. — Според информацията, съпровождаща снимката, мъжът е опасен. Издирва се, за да бъде разпитан за убийството на майката на конгресмена Пийл. Жената явно е налетяла на него, докато е обирал къщата ѝ. Джудит също се прибра рано в нощта, когато крадецът бе проникнал у тях. Представяш ли си какво можеше да се случи, ако го беше заварила?

Джейсън нервно сви устни. Бяха го свързали със смъртта на майката на Пийл!

Излязоха от „Четири сезона“ и отидоха с такси до гаража на Западна петдесет и седма улица, където бяха паркирали колите си. След прочувственото „довиждане“ и категоричното изявление на Вира:

„Ще продължаваме да търсим, понеже съм убедена, че ще се намери идеалният килим за мен“, Джейсън най-после потегли към дома си в Алпайн.

Доколко неясна е снимката, направена със скритата камера, чудеше се той, карайки след потока от коли, придвижващи се равномерно в делничния следобед по Хенри Хъдсън Паркуей. Дали някой щеше да я погледне и да се сети, че човекът му прилича на Джейсън Арнът?

Не е ли време да сложа край на всичко и да бягам, питаше се той, докато пресичаше Джордж Уошингтън Бридж и завиваше по Палисейдс Паркуей. Никой не знаеше за вилата му в Катскил. Жилището се водеше на фалшиво име. Джейсън имаше много пари, вложени в ценни книжа, платими на предявителя, които също бяха записани на най-различни имена. Притежаваше и фалшив паспорт. Навярно трябваше веднага да напусне страната.

Ако обаче снимката наистина беше неясна, както твърдеше Джудит Шелби, и някой откриеше далечна прилика, всички щяха да сметнат, че е абсурдно той да е извършил кражбите.

Когато стигна до отклонението за Алпайн, Джейсън вече беше взел решение. Като се изключеше снимката, той беше сигурен, че не е оставил никакви следи, нито пък отпечатъци от пръсти. Внимаваше много и предпазливостта му досега го беше спасявала. Не беше в състояние да зареже чудесния си живот само защото може да го сполети нещо неприятно. Никога не бе действал като страхливец. В противен случай не би просъществувал необезпокояван от нищо толкова много години.

Не биваше да изпада в паника. Щеше да запази самообладание. Но повече никакви удари, поне за известно време, обеща си той. Не се нуждаеше от пари, а инцидентът би следвало да му послужи като предупреждение.

Прибра се вкъщи в четири без петнайсет и прегледа пощата си. Един плик привлече вниманието му. Отвори го, измъкна листа, който беше вътре, изучава го известно време и избухна в смях.

Никой, естествено, не би го свързал с тази размазана комична фигура с чорапа, повдигнат над неясния, подобен на карикатура профил, намиращ се на няколко инча от копието на статуетката на Роден.

— Снимката е боклук! — възкликна Джейсън.

Легна в кабинета да подремне. Несекващото пискливо дърдорене на Вира го бе изтощило. Когато се събуди, беше време за новините в шест часа. Взе дистанционното управление и включи телевизора.

Емисията започна с Барни Хаскъл, който заедно с Джими Уийкс бе обвиняем по делото за укриване на доходи. Беше плъзнал слухът, че Барни се е споразумял с федералния прокурор да се яви като свидетел на обвинението.

Неговата сделка бледнее пред тази, която аз съм в състояние да сключа, каза си Джейсън, колкото да се утеши. Въобще не можеше да става дума за подобно нещо.

58.

Робин изключи телевизора, точно когато на вратата се позвъни. Зарадва се, като чу гласа на Джеф Дорсо във вестибюла, и се затича да го посрещне. Забеляза, че двамата с майка ѝ са сериозни. Вероятно са се карали, стигна до заключението тя, а сега искат да се сдобрят.

Докато вечеряха, на Робин ѝ направи впечатление, че майка ѝ е необичайно мълчалива, а Джеф бе забавен — разказваше смешни истории за сестрите си.

Джеф е толкова приятен, помисли си тя. Напомняше ѝ за Джими Стюарт от филма „Този прекрасен живот“, който гледаха с майка си всяка Коледа. Имаше същата срамежлива, топла усмивка и неуверен глас, а косата му сякаш никога не стоеше на едно място.

Робин усети, че майка ѝ почти не слуша Джеф. Очевидно нещо се беше случило и трябваше да си поговорят насаме. Ето защо реши да се жертва и да поработи върху темата по естествознание в стаята си на горния етаж.

След като помогна на майка си, тя съобщи с какво възнамерява да се залови и видя облекчението в очите ѝ. Действително иска да си приказва с Джеф в мое отсъствие, помисли си с радост тя. Това навярно е добър знак.

Джеф застана до стълбището и когато чу изщракването на вратата за стаята на Робин, се върна в кухнята.

— Може ли да погледна снимката?

Кери бръкна в джоба си, извади я и му я подаде.

Джеф я разглежда внимателно известно време.

— Струва ми се, че Робин правилно е схванала всичко. Колата вероятно е била паркирана точно отсреща. Някой я е снимал, когато е излизала на тротоара.

— Значи наистина е връхлетял с колата върху нея — отбеляза Кери. — Представяш ли си какво е щяло да стане, ако не е завила рязко? Но защо го е направил, Джеф?

— Не знам, Кери. Убеден съм обаче, че заслужава да му се обърне сериозно внимание. Как възнамеряваш да постъпиш?

— Утре сутринта ще покажа снимката на Франк Грийн. Ще проверя дали в района не са се появили извратени типове. Всяка сутрин ще карам Робин до училището и няма да й позволявам да се прибира сама, а ще помоля Алисън, момичето, което стои при нея, докато се върна от работа, да я взема. Ще уведомя ръководството на училището, че някой я преследва.

— А смяташ ли да предупредиш Робин?

— Засега не.

— Съобщи ли на Боб Кинълен?

— Боже мой, въобще не ми е минало през ума! Разбира се, че Боб трябва да знае.

— Ако беше мое дете, щях да настоявам да съм в течение — съгласи се Джеф. — Защо не му се обадиш, докато сипя кафето?

Боб не си беше у дома. Алис се отнесе с хладна любезност към Кери.

— Все още е в кантората си — обясни й тя. — През последните дни на практика прекарва почти през цялото денонощие там. Да му предам ли нещо?

Само това, че най-голямото му дете е в опасност, помисли си Кери, а въкъщи не живеят семейство прислужници, които да се грижат за него, докато майка му е на работа.

— Ще го потърся в службата. Довиждане, Алис.

Боб Кинълен вдигна слушалката още след първото позвъняване. Пребледня, докато Кери му разказваше за случката с Робин. Не се съмняваше кой е направил снимката. Личеше си почеркът на Джими Уийкс. Точно така действаше той. Започваше война на нерви и я водеше стъпка по стъпка. Следващата седмица щеше да снима детето отдалеч. Никога не заплашваше пряко, нито пък изпращаше предупредителни писма. Само снимки. Те би следвало да предадат ясно посланието му.

Със загрижен тон Кинълен веднага се съгласи, че е по-добре известно време Кери да кара Робин до училището.

След като затвори телефона, той удари с юмрук по бюрото си. Джими вече изпускаше нервите си. И двамата знаеха, че ще загубят делото, ако Хаскъл спази уговорката си с федералния прокурор.

Уийкс предполага, че Кери ще ми се обади, разсъждаваше Боб. Така ми показва, че трябва да я предупредя да се откаже да търси нови факти по случая „Риърдън“. Намеква ми също, че съм длъжен да намеря начин да го отърва от присъдата за укриване на доходи. Но на Уийкс всъщност не му беше известно, че Кери не се плашеше току-така. Ако е схванала снимката като предупреждение, това ще ѝ подейства като червено на бик.

От друга страна обаче, Кери не подозираше, че щом Джими Уийкс се захване с някой човек, с него е свършено.

Мислите на Боб се върнаха единайсет години назад, когато Кери, бременна в третия месец, го погледна с удивление и гняв и заяви: „Напускаш прокуратурата, за да отидеш да работиш в тази правна кантора? Ти си луд! Всичките им клиенти са с единия крак в затвора. Макар че би трябвало да са и с двата.“

Спориха разгорещено и накрая Кери го предупреди с гневен тон: „Не бива да забравяш старата поговорка, която гласи: «С какъвто се събереш, такъв ставаш.»“

Д-р Смит заведе Барбара Томпкинс в „Льо Сирк“, един много луксозен и скъп ресторант в центъра на Манхатън.

— Някои жени предпочитат тихи и закътани ресторантчета, но аз смятам, че вие лично обичате по-оживените заведения, където да виждате хора и те да ви виждат — заяви той на красивата млада жена.

Когато я вземаше от апартамента ѝ, не му убягна факта, че е готова да излезе веднага. Палтото ѝ беше метнато на облегалката на един стол в малкия вестибюл, а чантата лежеше на седалката. Не му предложи да пийнат по нещо.

Страхува се да остане насаме с мен, помисли си той.

Но в ресторанта, където беше толкова оживено, Барбара се отпусна.

— Съвсем различно е от Олбъни — изкоментира тя. — Все още приличам на дете, което непрекъснато празнува рождения си ден.

За миг думите му я изумиха. Бяха толкова близки до изявлението на Сузан, която казваше, че е като дете, чийто живот е една безкрайна Коледа и винаги я чакат неотворени подаръци. Но от очаровано момиченце дъщеря му се бе превърнала в неблагодарна жена. Толкова малко исках от нея, разсъждаваше Смит. Нима художникът няма право да се порадва на творбата си? Защо става така, че шедьовърът се опорочава от похотливата тълпа, докато създателят му се измъчва, тъй като му е отнета възможността да го зърне?

Обля го топлина, когато забеляза, че в пълното с красиви и елегантни жени заведение мъжете тайно оглеждат Барбара. Сподели наблюдението си с нея.

Тя поклати леко глава, сякаш за да го опровергае.

— Така е — настояваше Смит. Очите му станаха студени. — Не го приемай като нещо естествено, Сузан. Звучи ми обидно.

Чак по-късно, когато приключиха с вечерята и я изпрати до апартамента ѝ, д-р Смит се питаеше дали действително я бе нарекъл Сузан. Ако и сега се беше объркал, за кой ли път повтаряше грешката?

Въздъхна и се облегна назад, затваряйки очи. Докато таксито подскачаше по улицата към центъра, Чарлс Смит си спомняше колко лесно му беше да мине покрай къщата на Сузан, когато умираше от желание да я зърне. Ако не бе излязла, за да играе голф, тя винаги седеше пред телевизора и никога не си правеше труда да пуска пердетата на огромния прозорец във всекидневната.

Виждаше я сгушена в любимия ѝ стол, а понякога седнала до Скип Риърдън на канапето. Раменете им се допираха, краката им бяха качени на масичката. Завиждаше им заради усамотението, което той не можеше сподели с тях.

Барбара не беше омъжена. Доколкото схващаше, в живота ѝ нямаше никой, който да означава нещо за нея. Тази вечер той я помоли да го нарича Чарлс. Сети се за гривната, която бе на ръката на Сузан в нощта, когато умря. Дали да не я подари на Барбара? Щеше ли с подобен жест да спечели обичта ѝ?

Беше подарил на Сузан няколко бижута. Изящни бижута. Но тя започна да приема накити и от други мъже и го помоли да лъже, че са от него.

Смит почувства как въодушевлението от срещата с Барбара постепенно го напускаше. След миг осъзна, че чува за втори път гласа на шофьора на таксито:

— Спите ли, сър? Пристигнахме.

60.

Джеф не остана дълго след разговора на Кери с Кинълен.

— Боб е съгласен с мен — заяви му тя, докато отпиваше от кафето си.

— И няма други предложения?

— Не, разбира се. Както обикновено е сигурен, че ще се справя. Всяко мое решение е добро. — Остави чашата на масата. — Всъщност не съм справедлива. Боб наистина се притесни, но едва ли можеше да ми предложи нещо друго.

Седяха в кухнята. Кери беше загасила лампата над главите им, понеже смяташе, че ще се преместят във всекидневната. Сега единствената светлина идваше от матовия аплик на стената.

Джеф изучаваше сериозното ѝ лице. Видя тъгата в светлокафявите ѝ очи, решително стиснатите ѝ красиви устни, изящната ѝ брадичка, крехката ѝ фигура. Искаше му се да я прегърне и да ѝ каже да се облекне на него.

Но беше сигурен, че тя няма да приеме. Кери Макграт не очакваше и не желаше да се обляга на никого. Опита се отново да ѝ се извини за обидните думи, с които при предишното си посещение ѝ намекна, че е егоистка, и за непристойното държане на Дидри Риърдън в кабинета ѝ.

— Бях ужасно нагъл. Ти си справедлива. Зная, че ако си убедена в невинността на Скип Риърдън, ще си последният човек, който би се поколебал да му помогне.

Дали действително съм, чудеше се Кери. Сега не беше моментът да споделя какво е открила за Джими Уийкс в материалите по делото „Риърдън“. Щеше да го направи по-късно. Първо искаше да се срещне още веднъж с д-р Смит. Лекарят гневно отрече да е оперирал Сузан, което не означаваше, че не я е поверил на някой свой колега. От това следваше, че не я е излъгал.

След няколко минути, когато Джеф си тръгваше, двамата постояха известно време във вестибюла.

— Приятно ми е с теб — призна ѝ той, — което няма нищо общо със случая „Риърдън“. Защо не отидем на вечеря с Робин в събота вечер?

— Тя ще се зарадва.

Джеф отвори вратата, наведе се и докосна с устни бузата ѝ.

— Не е нужно да ти казвам да заключиш с двата секрета и да не пропуснеш да настроиш алармената инсталация. Искam само да те помоля да се помъчиш да забравиш за снимката, след като си легнеш.

Когато Джеф излезе, Кери се качи на горния етаж, за да погледне Робин. Дъщеря ѝ се беше задълбочила над темата и не я чу, когато влезе. Кери постоя на вратата, вперила очи в детето. Робин беше с гръб към нея. Дългата ѝ черна коса падаше върху раменете, главата ѝ бе наклонена леко на една страна, докато пишеше съсредоточено, а краката ѝ бяха обвили напречната преграда на стола.

Тя е невинната жертва на онзи, който я е снимал, помисли си Кери. Робин е като мен. Независима. Ще ѝ бъде страшно неприятно, че я карам на училище, а после Алисън я прибира, понеже ще я лишим от възможността да повърви с Каси.

Изведнъж чу отчаяния глас на Дидри Риърдън, която я питаше как би се чувствала, ако детето ѝ попадне в затвора, без да е виновно.

ПЕТЪК, 3 НОЕМВРИ

61.

Събитията около сделката, която предвиждаше по-лека присъда, ако свидетелства в полза на обвинението, не се развиваха добре за Барни Хаскъл. В седем часа сутринта той се срещна с адвоката Марк Йънг в представителната му кантора в Съмит, която се намираше на около половин час разстояние от съда в центъра на Нюарк, но сякаш беше в друг свят.

Йънг, главният адвокат на защитата ми, е почти на същата възраст като мен, петдесет и пет годишен, но приликата свършва дотук, каза си навъсено Барни. Йънг беше елегантен дори в този ранен час. Носеше костюм с едва забележимо райе, който му стоеше идеално. Барни обаче знаеше, че когато свали сакото, внушителните рамене изчезват. Неотдавна „Стар Леджър“ помести статия за известния правист, в която присъстваше и фактът, че се облича с костюми, които струват по хиляда долара.

Барни си купуваше готови костюми. Джими Уийкс никога не му плащаше така, че да си позволи нещо повече. А сега му предстоеше да прекара години в затвора, ако го осъдеха заедно с него. До момента агентите на ФБР се държаха доста нападателно. Проявяваха склонност да обсъдят варианта за по-лека, но не и за оправдателна присъда, ако свидетелстваше срещу Джими. Бяха уверени, че ще съумеят да обвинят Уийкс в укриване на доходи и без Барни.

Може би, но не е сигурно, мислеше си Барни. Предполагаше, че блъфират. Адвокатите на Джими вече няколко пъти го отърваваха. Кинълен и Бартлет бяха добри и винаги успяваха да го измъкнат невредим от разследванията.

Сега обаче, ако съдеше по встъпителната реч на прокурора, ФБР разполагаше със солидни доказателства. И все пак не беше изключено Джими да извади още някой заек от шапката си.

Барни прокара длан върху пълната си буза. Знаеше, че прилича на невзрачен банков чиновник — нещо, което винаги му помагаше. Хората не го забелязваха или просто не го помнеха. Дори приближените на Уийкс не му обръщаха голямо внимание. Приемаха

го като момче за всичко. Никой не си даваше сметка, че именно той превръща укритите от данъчните власти пари в инвестиции и се грижи за банковите му сметки в целия свят.

— Можем да поискаме да те освободят поради факта, че си се явил като свидетел на обвинението — обясняваше му Йънг, — но чак след като излежиш петгодишна присъда.

— Твърде много е — изпъшка Барни.

— Намекваш, че си в състояние да натопиш Джими за убийство — продължи Йънг, докато изследваше отчупения край на нокътя на палеца си. — Барни, аз използвах докрай тази възможност, за да го шантажирам. Или го кажи открито, или си затвори устата. ФБР с удоволствие би приписало убийство на Уийкс. По този начин повече няма да им се налага да се занимават с него. Ако остане в затвора до края на живота си, организацията му вероятно ще се разпадне. Ето към какво всъщност се стремят агентите на ФБР.

— Нищо не ми пречи да го натопя. Но те ще трябва да го докажат. Вярно ли е, че федералният прокурор по това дело щял да се яви като конкурент на Франк Грийн за губернаторския пост?

— Защо не, ако кандидатурите и на двамата бъдат издигнати от партиите им — отбеляза Йънг и посегна към пилата за нокти в чекмеджето на бюрото си. — Барни, боя се, че е време да спреш да говориш със заобикалки. По-добре е да ми се довериш и да престанеш с намеците. В противен случай няма да мога да ти помогна да направиш разумен избор.

Пълното лице на Барни веднага се намръщи. После челото му се отпусна и той заяви:

— Слушай тогава. Спомняш ли си „убийството с черните рози“ — онази сексапилна млада жена, която намериха мъртва с разпръснати върху цялото ѝ тяло черни рози? Беше преди десет години, но Франк Грийн си създаде име с този процес.

Йънг кимна.

— Не съм забравил. Осъдиха съпруга ѝ. Всъщност делото не беше нищо особено, но стана много популярно и вестниците спечелиха доста пари от него. — Адвокатът присви очи. — И какво? Да не би да искаш да кажеш, че Уийкс е бил свързан с убийството?

— Спомняш ли си, че съпругът отрече да е поднасял рози на жена си? — Йънг отново кимна и Барни продължи: — Джими Уийкс

изпрати тези рози на Сузан Риърдън. Сигурен съм, понеже аз ги занесох в къщата в шест без двајсет същата вечер, когато тя умря. В букета имаше картичка, надписана лично от Джими. Ще ти покажа какво съдържаше тя. Дай ми някакъв лист.

Йънг му подаде настолния си бележник. Барни извади писалка и след малко му го върна.

— Джими наричаше Сузан „любима“ — обясни той. — Вечерта си бяха определили среща. Попълни картичката така.

Йънг изучава страницата известно време. На нея бяха нахвърляни девет ноти в гама до мажор. Под тях стояха думите: „Обичам те.“ Беше подписана със съкращението „Дж.“.

Йънг изтананика нотите и погледна Барни.

— Началото на песента „Нека те наричам любима“ — каза той.

— Да. И останалата част от първия стих: „Обичам те.“

— Къде е тази картичка?

— Това е въпросът. Никой не спомена, че е била в къщата, когато бе открит трупът. А розите бяха разпръснати върху него. Аз само ги занесох и си тръгнах. После заминах за Пенсилвания, където трябваше да свърша някаква работа на Джими. След време чух разни истории. Джими беше луд по Сузан и се вбесяваше, понеже тя непрекъснато флиртуваше с други мъже. Преди да ѝ изпрати цветята, ѝ беше дал ултиматум да се разведе и да престане с любовните си авантюри.

— И каква беше реакцията ѝ?

— О, тя нямаше нищо против Джими да я ревнува. Изглежда, ѝ доставяше удоволствие. Един от нашите хора се опитал да я предупреди, че Джими е опасен, но тя се изсмяла. Предполагам, че онази нощ е прекалила. Разпръснатите рози върху трупа ѝ са нещо, което е съвсем в стила на Джими.

— А картичката липсваше?

Барни сви рамене.

— На процеса никой не спомена нищо за нея. На мен ми беше наредено да си държа устата затворена. Знам със сигурност, че е накарала Джими да я чака дълго или пък не е отишла на срещата. По думите на момчетата Джими не се сдържал и заявил, че ще я убие. Известно ти е какъв е характерът му. И още нещо. Джими ѝ беше купил няколко скъпи бижута. Казвам го, защото лично аз платих за тях и пазех касовите бележки. На процеса дълго се обсъжда въпросът за

някакви бижута. Съпругът на Сузан твърдеше, че не ѝ ги е подарил. Бащата обаче се закле, че са от него.

Йънг откъсна листа, сгъна го и го пъхна във външния джоб на самото си.

— Барни, чака те чудесен нов живот в Охайо. Вероятно осъзнаваш, че вече предостави възможност на федералния прокурор не само да обвини Джими в убийство, но и да отстрани конкурента си Франк Грийн, понеже е осъдил невинен човек.

Усмихнаха се един на друг през бюрото.

— Предай им, че не желая да живея в Охайо — пошегува се Барни.

Излязоха заедно от кабинета на Йънг и се отправиха към асансьорите. Когато един от тях спря на етажа, Барни веднага усети, че нещо не е наред. Кабината не беше осветена. Инстинктивно се обърна и побягна.

Беше обаче твърде късно. Умря на място, секунди преди първият куршум да разкъса ревера на скъпия костюм на Марк Йънг.

Кери чу за двойното убийство по радиото, докато пътуваше към прокуратурата. Телата били открити от секретарката на Марк Йънг. В съобщението се казваше, че Йънг е трябвало да се срещне с клиента си Барни Хаскъл на паркинга в седем часа сутринта. Предполагаше се, че Йънг е изключил алармената инсталация, когато е влязъл в малката сграда. Охраната идвала в осем часа.

В осем без петнайсет, когато секретарката дошла на работа, входната врата била отключена, но тя помислила, че Йънг просто е забравил да я заключи. И преди му се било случвало. След като се качила на етажа, жената намерила труповете.

Съобщението завърши с изявление на Майк Мърковски, прокурора на окръг Есекс. Според него и двамата мъже били ограбени. Най-вероятно са били последвани в сградата от крадците и са се опитали да се съпротивляват, което им е коствало живота. Барни Хаскъл бил застрелян в тила.

Репортерът му зададе въпроса дали причина за двойното убийство не е станал фактът, че като обвиняем в делото срещу Джими Уийкс Барни Хаскъл се е готвел да свидетелства срещу него, както и да го свърже с някакво убийство, за да получи по-лека присъда. Резкият отговор на прокурора гласеше: „Въздържам се от всякакви коментари.“

Прилича ми на мафиотска история, помисли си Кери и изключи радиото. А Боб е защитник на Джими Уийкс. Страхотна бъркотия!

Както очакваше, на бюрото ѝ имаше бележка от Франк Грийн. Беше много кратка: „Отбий се при мен.“ Кери си съблече бързо палтото и тръгна към кабинета му.

Без да губи време, Франк започна направо:

— Защо дойде при теб майката на Скип Риърдън?

Кери подбираше внимателно думите си.

— Понеже ходих в затвора при него. От разговора ни той правилно е разбрал, че не виждам никакво основание да се обжалва отново присъдата му.

Забеляза, че бръчките около устата на Грийн изчезнаха, но той очевидно беше ядосан.

— Това можеше да го научиш и от мен. Кери, ако преди десет години съществуваше и най-малкото доказателство за невинността му, щях да се захвана за него. Но не открих нищо, с което да му помогна. Представяш ли си какъв шум ще вдигнат проклетите вестници, ако усетят, че прокуратурата, в която работя, е подновила разследванията по делото? С удоволствие биха изкарали Скип Риърдън жертва. Подобни новини увеличават тиражите на вестниците им. А журналистите страшно обичат да публикуват материали, които биха опетнили репутацията на участниците в политическите кампании.

Грийн присви очи и почука с пръсти по бюрото, за да подчертае думите си.

— Жалко, че не беше тук, когато разследвахме убийството. Много съжалявам, че не видя колко жестоко беше удушена онази красавица — очите ѝ бяха изскочили от орбитите си. Скип Риърдън крещял толкова силно, че инкасаторът се чудел дали да не се обади в полицията, преди да се е случило нещо ужасно. Той самият го потвърди от свидетелското място. От теб ще излезе добър съдия, ако ти се даде възможност, Кери Макграт. Добрият съдия обаче би следвало да раздава правосъдие. А в момента ти постъпваш некоректно.

Ако ти се даде възможност.

Дали това е предупреждение, чудеше се Кери.

— Франк, извинявай, че те разстроих. Ако нямаш нищо против, да сменим темата. — Извади снимката на Робин от джоба си и му я подаде. — Получих я в обикновен бял плик с вчерашната поща. Робин е облечена както във вторник сутрин, когато е видяла непозната кола, паркирана на отсрещната страна на улицата, и си е помислила, че някой я преследва. Била е права.

Гневът изчезна от лицето на Грийн.

— Хайде да решим как да я предпазим от нещо по-страшно.

Франк Грийн одобри плана на Кери да уведоми училищното ръководство, да я води и да я прибира след часовете.

— Ще проверя дали в квартала не се подвизават никакви извратени типове, които наскоро са излезли от затвора. Все още обаче подозирам, че приятелите на онзи негодник, когото осъди за убийство

миналата седмица, търсят отмъщение. Ще помолим полицията в Хохъккс да наблюдава къщата ти. Имаш ли пожарогасител?

— Не.

— Купи си един-два, за всеки случай.

— Мислиш ли, че могат да хвърлят запалителна бомба?

— Не е изключено. Не искам да те плаша, но сме длъжни да вземем предпазни мерки.

Когато Кери понечи да си тръгне, Франк спомена за убийството в Съмит.

— Джими Уийкс действа бързо, но бившият ти съпруг доста ще се изпоти, за да го отърве, дори и без Хаскъл, който щеше да свидетелства срещу него.

— Франк, говориш така, сякаш си сигурен, че е било удар, организиран от него!

— На всички е известно, че е така, Кери. Чудно е само защо чака толкова дълго, преди да очисти Хаскъл. Трябва да си доволна, че навреме си скъсала с адвоката на Джими Уийкс.

63.

Боб Кинълен научи за убийството на Барни Хаскъл и Марк Йънг чак в девет без десет, когато влезе в съда и репортерите го наобиколиха. Веднага щом чу какво се е случило, осъзна, че всъщност го е очаквал.

Как е могъл Хаскъл да бъде толкова глупав, че да се надява Джими да го остави да свидетелства срещу него?

Успя да се престори на силно изненадан и да звучи убедително, когато в отговор на въпрос заяви, че смъртта на Хаскъл по никакъв начин няма да промени стратегията на защитата на мистър Уийкс.

— Джеймс Форест Уийкс е невинен — отбеляза той. — Каквато и сделка да се опитваше да сключи мистър Хаскъл с федералния прокурор, той щеше да бъде разобличен като заинтересована страна и показанията му щяха да бъдат сметнати за неверни. Искрено съжалявам за смъртта на мистър Хаскъл и на моя колега и приятел Марк Йънг.

Съумя да влезе в един асансьор и да избяга от репортерите на втория етаж. Джими вече беше в съдебната зала.

— Чу ли за Хаскъл?

— Да.

— Никой не е застрахован. Тия крадци са навсякъде.

— И аз така смятам, Джими.

— Сега на игрището ще стане по-спокойно, нали Боби?

— Бих казал, да.

— Но на мен не ми харесва спокойствието на игрището.

— Знам, Джими.

— Радвам се, че знаеш.

Боб започна предпазливо:

— Джими, някой е изпратил на бившата ми съпруга снимката на дъщеря ни Робин. Била е направена във вторник, когато детето излизало от къщи, за да отиде на училище. Човекът я снимал от колата си, а после рязко завил пред нея. Робин си помислила, че колата ще се качи на тротоара и ще я прегازی.

— Нали ти е ясно колко много вицове има за шофьорите от Ню Джърси, Боби?

— Джими, няма да допусна с дъщеря ми да се случи нещо.

— Не разбирам за какво говориш, Боби. Кога ще направят бившата ти жена съдия, за да се махне от прокуратурата? Не бива да се бърка в чуждите работи.

Боб осъзна, че е получил отговор на въпроса си. Някой от хората на Джими беше снимал Робин. Той самият би трябвало да принуди Кери да прекрати разследването по делото „Риърдън“. А също и да отърве Джими от затвора.

— Добро утро, Джими. Добро утро, Боб.

Боб вдигна очи и видя тъста си, Антъни Бартлет, който се отпусна на стола до Джими.

— Мъчно ми е за Хаскъл и Йънг — измърмори Бартлет.

— Жалко наистина — съгласи се Джими.

В този момент представителят на шерифа даде знак на прокурора, на Боб и на Бартлет да се приближат до съдията. Съдията Бентън заяви с печална физиономия:

— Предполагам, че сте чули за трагедията, сполетяла мистър Хаскъл и мистър Йънг. — Адвокатите кимнаха мълчаливо. — Колкото и да е тежко, не можем да прекъснем процеса, понеже работим по него от два месеца. За щастие съдебните заседатели вече са поставени в изолация и нямат достъп до никаква информация, включително и до спекулациите, че мистър Уийкс е замесен в убийството. Просто ще им съобща, че след като мистър Хаскъл и мистър Йънг не са в залата, значи обвинението срещу мистър Хаскъл е оттеглено. Ще ги предупредя да не коментират този факт и да не позволят той да повлияе по някакъв начин на процеса срещу мистър Уийкс. И така, да започваме.

Съдебните заседатели влязоха един след друг и заеха местата си. Боб забеляза въпросителните им погледи, докато се взираха в празните столове на Хаскъл и Йънг. Съдията им даваше указания да не обсъждат случилото се, но Боб беше наясно, че точно това правят. Предполагат, че е признал за виновен Хаскъл, помисли си Боб, което въобще не е от полза за нас.

Боб разсъждаваше колко зле ще се отрази този факт на Уийкс. Очите му се спряха на съдебен заседател номер десет — Лилиан

Уагнър. Уагнър, известна личност, горда със своя съпруг и със синовете си, които бяха учили в най-престижните университети, и осъзнаваща стабилното си социално положение, щеше да създаде сериозни проблеми. Сигурно съществуваше причина Джими да настоява да бъде избрана.

Боб не знаеше, че точно преди поставянето на съдебните заседатели в изолация един „съдружник“ на Джими Уийкс се бе срещнал с Алфред Уайт, съдебен заседател номер две. Уийкс беше разбрал, че съпругата на Уайт е неизлечимо болна и той е почти разорен от разходите за лекарствата ѝ. Отчаян, мистър Уайт се беше съгласил да приеме сто хиляди долара, обещавайки, че ще признае Джими Уийкс за невинен.

Кери погледна объркано купчината папки върху масата до бюрото си. Трябваше да се заеме с тях, защото ѝ предстояха нови дела. Освен това се налагаше да обсъди с Франк или със заместничката му Кармен някои случаи, в които подсъдимите се признаваха за виновни в извършване на по-дребни престъпления, за да избегнат тежки присъди. Имаше толкова много работа и тя би следвало най-после да се съсредоточи върху нея.

Вместо да започне веднага, тя помоли секретарката си да потърси д-р Крейг Райкър, психиатъра, когото понякога използваше като свидетел на обвинението в дела за убийство. Райкър беше опитен, сериозен лекар, чиято философия Кери подкрепяше напълно. Според него, макар и животът да нанасяше тежки удари, човек беше длъжен да си ближе сам раните и да продължава напред. И най-важното, той умееше да парира психиатрите, които защитата подбираше като вещи лица.

Най-много го харесваше, когато на въпроса дали някой подсъдим е невменяем, той отговаряше: „Мисля, че е смахнат, но не и невменяем. Много добре е знаел какво върши, когато е влязъл в къщата на леля си и я е убил. Просто вече е бил прочел завещанието ѝ.“

— Доктор Райкър има пациент — уведоми я секретарката. — Ще ви се обади в единайсет без десет.

Вярна на думата си, точно в единайсет без десет Джанет ѝ съобщи, че д-р Райкър е на телефона.

— Какво е станало, Кери?

Разказа му за д-р Смит, който пресъздаваше лицето на дъщеря си.

— Отрече категорично да е оперирал Сузан — обясни тя, — което може и да е вярно. Не е изключено да я е поверил в ръцете на някой свой колега. Но това, че превръща други жени в подобие на Сузан, може ли да се сметне като израз на мъката си?

— Доста извратен начин за изразяване на мъка — отвърна Райкър. — Не я е бил виждал от бебе, така ли?

— Да.

— Що за човек е този Смит?

— Доста страховит.

— Вълк единак?

— Нещо такова.

— Кери, необходимо ми е да знам повече. Особено съществено е да се разбере дали лично той или някой негов колега я е оперирал, или пък хирургичната интервенция е била извършена, преди Сузан да се върне при него.

— Не се бях сетила за последната възможност.

— Но ако е видял след много години Сузан, която е била най-обикновена, дори грозновата млада жена, после я е оперирал, превърнал я е в красавица и е бил очарован от творението си, не е изключено да страда от еротомания.

— Какво е това?

— Психично отклонение, проявяващо се в най-различни форми. Но ако един баща, който е самотник, срещне дъщеря си след дълга раздяла, превърне я в красавица и живее с мисълта, че е извършил чудо, той попада в тази категория. Развива собственическо чувство към дъщеря си, дори се влюбва в нея. Заболяването често се среща при мъже, които преследват жени.

Кери си спомни как Дидри Риърдън ѝ спомена, че д-р Смит се е отнасял към дъщеря си като към предмет. Разказа на д-р Райкър за петното, което Смит изтрил от бузата на Сузан, а после ѝ изнесъл лекция колко е важно красотата да се съхрани. Предаде му и разговора между Кейт Карпентър и Барбара Томпкинс, в който младата жена споделила опасението си, че Смит я преследва.

Последва кратко мълчание.

— Кери, имам пациент. Нали ще ме държиш в течение? С интерес бих се заел с този случай.

Кери възнамеряваше да си тръгне рано от работа, за да пристигне в кабинета на д-р Смит тъкмо когато е приключил с прегледите си. Впоследствие обаче промени решението си. Даде си сметка, че трябва да изчака, докато се запознае по-подробно с връзката между него и дъщеря му. Освен това искаше да се прибере вкъщи при Робин.

Мисис Риърдън смята, че отношението на Смит към Сузан е било особено, мислеше си тя. Франк Грийн отбеляза, че на свидетелското място Смит не изразил по никакъв начин чувствата си. Скип Риърдън ѝ обясни, че тъстът му не ходел често у тях, а обикновено се срещал само с дъщеря си.

Трябва да поговоря с някой, който ги е познавал, но не е пристрастен, продължи разсъжденията си Кери. Бих желала отново да обсъдя въпроса и с мисис Риърдън, но този път по-спокойно. Но какво всъщност ще ѝ кажа? Че един мафиот, който в момента е подсъдим, е наричал Сузан „любима“, когато е играел голф с нея? Че момчето, което носело стиковите ѝ, се е досещало за истинските им взаимоотношения?

Тези разкрития могат да заковат още по-здраво ковчега на Скип Риърдън. Като обвинител бих поддържала тезата, че дори и да е искал да се разведе и да се върне при Бет, Скип е побеснял, научавайки за връзката на Сузан с някакъв мултимилионер, след като се е обличала за сметка на съпруга си с костюми на Сен Лоран по три хиляди долара.

В пет часа, когато Кери се канеше да си тръгва, се обади Боб. Усети напрежението в гласа му.

— Кери, налага се да се отбия при теб за няколко минути. Ще си бъдеш ли вкъщи след около час?

— Да.

— Довиждане — каза той и затвори телефона.

Каква е причината за посещението на Боб, чудеше се Кери. Дали е притеснен от снимката на Робин? Или денят му в съда е бил тежък? Не е изключено, каза си тя, като се има предвид коментарът на Франк

Грийн, че дори без показанията на Хаскъл федералният прокурор ще успее да обвини Джими Уийкс в укриване на данъци. Облече си палтото и праметна чантата през рамо, спомняйки си как през онази година и половина, докато беше омъжена, с радост бързаше да се прибере, за да прекара вечерта с Боб Кинълен.

Когато пристигна у дома, Робин я изгледа с упрек.

— Мамо, защо Алисън дойде да ме прибере след часовете? Не можа да ми обясни нищо и се чувстваше гузна.

Кери стрелна с очи момичето.

— Няма да те задържам, Алисън. Благодаря ти.

След като останаха сами, Кери се взря в гневното лице на Робин.

— Колата, която онзи ден те изплаши... — започна тя.

Когато свърши, Робин стоя известно време, без да мръдне.

— Страшно е, нали, мамо?

— Да.

— Затова снощи, като се прибра, беше толкова капнала и смазана.

— Да, макар и да не осъзнавах, че изглеждам тъй зле. Бях доста стресната.

— И по тази причина Джеф моментално дотърча у дома?

— Да.

— Трябваше да ми кажеш веднага.

— Не знаех как, Роб. Аз самата бях страшно напрегната.

— И какво ще правим отсега нататък?

— Ще вземем предпазни мерки, които ще са доста неприятни, докато открием кой е бил в колата на отсрещната страна на улицата във вторник и защо.

— Смяташ ли, че ако отново се появи, този път ще ме прегази?

На Кери ѝ се прииска да изкрещи: „Не!“, но се въздържа, седна на канапето до Робин и я прегърна.

Робин отпусна глава на рамото на майка си.

— Ако колата връхлети върху мен...

— Няма да ѝ дадем възможност, Роб.

— Татко знае ли?

— Снощи му се обадох. След малко ще дойде.

Робин изправи гръб.

— Понеже се безпокои за мен ли?

Стана ѝ приятно, помисли си Кери.

— Естествено, че се безпокои за теб.

— Чудесно! Мамо, може ли да кажа за това на Каси?

— Не още. Обещай ми, Робин. Докато не разберем кой е на дъното на тази история...

— И не го спипаме — прекъсна я Робин.

— Точно така. После ще разказваме за това колкото си искаме.

— Добре. Какво ще правим тази вечер?

— Просто ще се отпуснем. Ще поръчаме пица по телефона. Когато се прибирах, се отбих да взема няколко видеокасети.

Хитрото изражение, което Кери толкова обичаше, се появи на лицето на Робин.

— От онези, които децата могат да гледат в присъствието на родителите си, надявам се.

Опитва се да ме разсее, помисли си Кери. Никога няма да покаже колко е уплашена.

В шест без десет пристигна Боб. Робин се хвърли радостно в прегръдките му.

— Какво ще кажеш, дали наистина животът ми е в опасност? — попита тя.

— Ще ви оставя да си поговорите, докато се преоблека — заяви Кери.

Боб пусна Робин:

— Не се бави, Кери — припряно отвърна той. — Мога да остана само няколко минути.

Кери забеляза огорчението на лицето на Робин и ѝ се прииска да удуши Боб Кинълен. Обърни ѝ малко внимание, помисли си гневно тя, но се помъчи да запази самообладание.

— Добре, идвам веднага.

Навлече бързо панталон и пуловер, но нарочно се помота десетина минути. Тъкмо се канеше да слезе, когато на вратата се почука и Робин извика:

— Мамо, аз съм.

— Влез. — Понечи да ѝ обясни, че се е преоблякла, когато видя смутеното лице на дъщеря си. — Какво е станало?

— Нищо, татко ме помоли да почакам тук, докато си поговорите.

— Ясно.

Боб стоеше в средата на кабинета, очевидно притеснен, готов всеки момент да си тръгне.

Дори не си е свалил палтото, помисли си Кери. И какво е направил, та Робин изглежда толкова разстроена? Навярно през цялото време ѝ е повтарял, че страшно бърза.

Когато чу стъпките ѝ, той се обърна.

— Кери, трябва да се връщам в кантората. Имам да свърша още много работа за утрешното заседание на съда. Но се налага да ти съобща нещо важно. — Извади от джоба си малък лист хартия. — Чу ли за Барни Хаскъл и Марк Йънг?

— Естествено.

— Кери, Джими Уийкс винаги намира начин да се информира за всичко. Не знам как, но е така. Известно му е например, че в събота си била в затвора при Риърдън.

— Сериозно? — Кери се втренчи в бившия си съпруг. — И какво го засяга този факт?

— Кери, не се прави, че не разбираш. Тревожа се. Джими е ужасен. Току-що ти казах, че нищо не остава скрито от него. Виж.

Кинълен ѝ подаде листа, който, изглежда, беше копие от бележка, написана върху страница от тефтер. Тя съдържаше девет ноти в гамата до мажор и думите: „Обичам те.“ Под тях стоеше съкращението „Дж.“.

— Какво означава това? — попита Кери и си изтананика нотите. Схвана всичко, преди Боб да успее да ѝ обясни, и кръвта ѝ се смръзна. Беше началото на песента „Нека те наричам любима“. Откъде я имаш? — сопна му се тя.

— Намерили са оригинала във външния джоб на самото на Марк Йънг, докато са претърсвали дрехите му в моргата. Почеркът е на Хаскъл, а листът е откъснат от тефтера на Йънг, който стои до телефона му. Секретарката си спомня, че предишната вечер е сложила нов тефтер, следователно Хаскъл е написал бележката между седем и седем и половина тази сутрин.

— Няколко минути преди да умре?

— Точно така. Кери, сигурен съм, че е свързана с намерението на Хаскъл да свидетелства срещу Джими.

— За да получи по-лека присъда? Убийството, за което намекуваше, че ще натопи Джими Уийкс, е „случаят с черните рози“?

Това ли имаш предвид? — Кери не можеше да повярва на ушите си. — Джими е бил любовник на Сузан, нали? Боб, нима искаш да кажеш, че човекът, който е снимал Робин и едва не я е блъснал с колата си, работи за Джими Уийкс и целта му е била да ме сплаши?

— Кери, не казвам нищо, само те моля да забравиш за онова дело. Забрави за него заради Робин.

— Уийкс знае ли, че си тук?

— Предполага, че ще те предупредя.

— Чакай малко. — Кери погледна учудено бившия си съпруг. — Дай да се разберем. Дошъл си да ме предупредиш, понеже твоят клиент, онзи мафиот и убиец, ти е отправил заплаха — пряка или косвена, — която трябва да ми предадеш? Боже мой, Боб, колко ниско си паднал!

— Кери, опитвам се да спася живота на детето си...

— На детето си? Даваш ли си сметка колко пъти си я разочаровал, като не си идвал да я видиш? Обидно е. А сега си върви. — Обърна се и грабна листа. — А аз ще взема това.

— Дай ми го! — Боб я хвана за ръката, отвори насила пръстите ѝ и издърпа листа.

— Татко, пусни мама!

Двамата се завъртяха рязко. На входа на кабинета стоеше Робин. Белезите от заздравяващите рани червенееха върху пребледнялото ѝ лице.

Д-р Смит си тръгна в четири и дваисет, буквално минута след като прегледа последната си пациентка, чийто коремни тлъстини беше отстранил.

Кейт Карпентър се зарадва, когато го видя, че излиза. Напоследък се притесняваше от самото му присъствие. Днес отново забеляза треперенето на ръката му, докато сваляше конците на мисис Прайс след пластичната операция на челото за премахване на бръчките. Сестрата се тревожеше не само за физическото състояние на лекаря. Беше сигурна, че страда от някакво тежко психично разстройство.

Най-много я притесняваше фактът, че няма към кого да се обърне за съвет. Чарлс Смит беше отличен хирург. Не й се искаше да бъде zlepоставен или лишен от лекарски права. Ако обстоятелствата бяха по-различни, щеше да разговаря със съпругата му или с най-близкия му приятел. Но в случая с д-р Смит не можеше да го направи — съпругата му отдавна беше починала, а той, изглежда, нямаше приятели.

Сестра й беше социален работник. Джийн вероятно щеше да й каже при какъв специалист да потърси помощта, от която д-р Смит очевидно се нуждаеше. Но в момента Джийн бе на почивка в Аризона и Кейт не знаеше как да я открие.

В четири и половина се обади Барбара Томпкинс.

— Мисис Карпентър, излиза, че не съм се лъгала. Снощи доктор Смит ми позвъни по телефона и настоя да вечеряме заедно. Непрекъснато ме наричаше Сузан. Пожела да го назовавам с малкото му име. Попита ме дали имам приятел. Съжалявам, давам си сметка, че съм му безкрайно задължена, но се плаша от него и съм страшно изнервена. Улавям се, че дори докато съм на работа, се озъртам, понеже очаквам да го видя някъде. Това не бива да продължава повече.

На Кейт Карпентър й беше ясно, че трябва да предприеме нещо. Единственият човек, на когото можеше да се довери, беше майката на Робин Кинълен, Кери Макграт.

Знаеше, че тя е прокурорка в Ню Джърси, но в същото време беше и майка, признателна на д-р Смит, който бе оперирал дъщеря ѝ след нещастен случай. Осъзнаваше обаче, че Кери Макграт е запозната с личния живот на д-р Смит по-добре от нея и от всеки друг от персонала му. Не ѝ беше известно защо Кери се интересува от лекаря, но не смяташе, че би искала да му навреди с нещо. Кери сподели с нея, че бил разведен и имал дъщеря, която е била убита.

Чувствайки се като Юда, мисис Кейт Карпентър даде на Барбара Томпкинс номера на домашния телефон на Кери Макграт, прокурорка в съда на окръг Бъргън.

След като Боб Кинълен си тръгна, Кери и Робин дълго седяха безмълвно на канапето. Раменете им се допираха, а краката им бяха качени на масичката.

После, подбирайки внимателно думите, Кери започна:

— Независимо от това, което казах, и от неприятната сцена, татко ти те обича много, Робин. Притеснен е за теб. Не съм очарована от тъмните сделки, в които се забърква, но уважавам чувствата му към теб, дори когато съм толкова разгневена, че го изхвърлям от къщи.

— Ти побесня, когато той заяви, че се тревожи за мен.

— О, не ми обръщай внимание. Понякога страшно ме ядосва. Във всеки случай, когато пораснеш, надявам се, няма да си създаваш сама проблеми, а после да се оправдаваш, че не си постъпила правилно, но си била принудена от обстоятелствата.

— Той така ли прави?

— Според мен — да.

— Знае ли кой ме е снимал?

— Само подозира. Свързано е с едно дело. Джеф Дорсо работи по него и ме помоли да му помогна. Мъчи се да освободи от затвора човек, в чиято невинност е убеден.

— И ти му помагаш?

— Реших, че ако се намеся, ще разровя гнездо на оси, без да си заслужава. Сега обаче започвам да си задавам въпроса дали не греша. Съществуват сериозни основания да се съмнявам, че клиентът на Джеф Дорсо е бил осъден справедливо. Но от друга страна, не бих изложила живота ти на опасност, за да го докажа. Обещавам ти.

Робин се взира известно време в пространството пред себе си, а после се обърна към нея.

— Мамо, това е глупаво. И не е справедливо. Сърдиш се на татко за нещо, а после ти самата го правиш. Нима като не помагаш на Джеф, макар да смяташ, че клиентът му е невинен, не се оправдаваш с обстоятелствата?

— Робин!

— Говоря ти сериозно. Помисли си. А сега ще поръчаме ли пицата? Гладна съм.

Шокирана, Кери наблюдаваше как дъщеря ѝ стана и бръкна в торбата с видеокасетите, които щяха да гледат. Прочете заглавията, избра една и я сложи във видеото. Преди да го пусне, заяви:

— Мамо, сигурна съм, че онзи мъж с колата само се опитваше да ме уплаши. Едва ли щеше да ме блъсне. Нямам нищо против да ме караш до училището, а Алисън да ме взема след часовете. Какво значение има?

Кери се втрени за миг в дъщеря си, после поклати глава.

— Огромно. Сега се гордея с теб и се срамувам от себе си — отвърна тя, прегърна бързо Робин, изправи се и отиде в кухнята.

След няколко минути, докато приготвяше чиниите за пицата, телефонът иззвъня и някаква жена изрече неуверено:

— Мисис Макграт, обажда се Барбара Томпкинс. Извинявам се за безпокойството, но мисис Карпентър, която е сестра в кабинета на доктор Смит, реши, че не би било зле да ви потърся.

Кери слушаше и си водеше записки в бележника. Д-р Смит прегледал Барбара... Показал ѝ снимка... Попитал я дали иска да изглежда като жената на нея... Оперирал я... Давал ѝ съвети... Помогнал ѝ да си намери подходящ апартамент... Насочил я към някакъв дизайнер, в чието ателие тя отишла, придружена от консултант, препоръчан от него... Сега я наричал „Сузан“ и я преследвал...

Накрая жената заяви:

— Мисис Макграт, толкова съм благодарна на доктор Смит. Той промени изцяло живота ми. Не желая да се обаждам в полицията и да моля да го задържат. Не искам в никакъв случай да му причинявам зло. Но повече не издържам.

— Имали ли сте някога усещането, че е в състояние да извърши насилие спрямо вас?

Томпкинс се поколеба, преди да отвърне бавно:

— Всъщност не. Никога не ме е карал да правя нещо против волята ми. Проявява загриженост, отнася се с мен така, сякаш съм чуплива — нещо като порцеланова кукла. Но от време на време оставам с впечатлението, че е изпълнен със страхотен гняв, който лесно може да излее, и то върху мен. Например снощи, когато дойде да

ме вземе, за да ме води на вечеря, ми стана ясно, че се ядоса, понеже бях готова да изляза веднага от апартамента. За миг ми се стори, че ще избухне просто защото не желяех да остана насаме с него вкъщи. А сега си мисля, че ако му бях отказала да излезем заедно, щеше да побеснее. Но, както ви споменах, винаги е внимателен с мен. Знам, че ако бъде задържан, репутацията му сериозно ще пострада.

— Барбара, в понеделник ще ходя при доктор Смит. Той не е предупреден. От това, което чух, и най-вече от факта, че ви е наричал Сузан, стигам до извода, че е изпаднал в нервна криза. Надявам се да го убедя да потърси медицинска помощ. Но нямам право да ви съветвам да не се обаждате в полицията, ако наистина се страхувате. Дори смятам, че би трябвало да го направите.

— Още не. Следващия месец ми предстои служебна командировка, но бих могла да променя графика си и да замина другата седмица. Ще ви позвъня, след като се върна, и тогава ще реша как да постъпя.

Кери затвори телефона, отпусна се на кухненския стол и се взря в записките от разговора. Положението доста се усложняваше. Д-р Смит преследваше Барбара Томпкинс. Дали не е преследвал и собствената си дъщеря? Ако е било така, беше твърде вероятно Доли Боулс и малкият Майкъл да са видели неговия мерцедес, паркиран пред дома на семейство Риърдън в нощта на убийството.

Сети си за цифрата и буквата от регистрационния номер на колата. Доли Боулс твърдеше, че ги е запомнила. Дали Джо Пълмбо е имал възможност да провери номера на колата на Смит?

Но ако д-р Смит е изливал гнева си върху Сузан така, както Барбара Томпкинс си мислеше, че е способен да постъпи с нея, ако той е причинил смъртта на дъщеря си, защо Джими Уийкс се боеше да не го свържат с убийството на Сузан Риърдън?

Трябва да науча повече подробности за отношенията между Смит и Сузан, преди да отида при доктора, за да съм наясно какви въпроси да му задам, разсъждаваше Кери. Навярно не би било зле да се срещна с Джейсън Арнът, любителя на антични предмети. От материалите по делото разбра, че са били приятели със Сузан и той

често я придружавал на разпродажбите и търговете в Ню Йорк. Вероятно е познавал и д-р Смит.

Потърси Арнът, но не го откри, и му остави съобщение с молба да ѝ се обади. После се зачуди дали да не проведе още един телефонен разговор.

Щеше да накара Джеф да организира повторно посещение в затвора.

Този път обаче искаше да присъства и майката, както и приятелката на Скип Бет Тейлър.

Джейсън Арнът беше решил да прекара спокойно петъчната вечер в дома си и да си приготви нещо за ядене. Ето защо изпрати жената, която идваше два пъти в седмицата да чисти, да напазарува. Тя се върна с филето от писия, салатата, граха и пресния хляб, които ѝ беше поръчал да купи. Но в пет часа му позвъни Аманда Кобъл, за да го покани да вечеря с нея и със съпруга ѝ Ричард в Риджуд Кънтри Клуб, и той с радост прие.

Семейство Кобъл бяха приятни хора — страшно богати, но непринудени, забавни и много интелигентни. Ричард беше банкиер, а Аманда — дизайнер по интериора. Джейсън се справяше сам с ценните си книжа и с увлечение си говореше с Ричард за финансови сделки и международни пазари. Ричард уважаваше мнението му, а Аманда ценеше вещината му по отношение на антиките.

Реши, че ще се развлече след вчерашното изтощително обикаляне из Ню Йорк с Вира Тод. Освен това семейство Кобъл го бяха представили на някои интересни хора. Всъщност едно от запознанствата преди три години бе довело до особено успешен удар в Палм Бийч.

Джейсън спря пред входа на клуба, точно когато семейство Кобъл предаваха колата си на служителя, за да я вкара в паркинга. Влезе малко след тях и ги изчака да разменят поздравите с една симпатична съпружеска двойка, която си тръгваше. Веднага позна мъжа. Сенатор Джонатан Хувър. Беше го срещал на вечерите на политици, където Хувър се появяваше от време на време, но никога не бе стоял толкова близо до него.

Жената беше в инвалидна количка, но все още изглеждаше великолепно в тъмносиния официален костюм, който стигаше до ръба на обувките, обхващащи глезените ѝ. Беше чувал, че мисис Хувър страда от някакво заболяване, но я виждаше за първи път. Свикнал да обръща внимание и на най-малката подробност, той веднага забелязва сключените пръсти на ръцете ѝ и подутите им стави.

Сигурно е била страшно красива, преди да се разболее, помисли си той, докато изучаваше изящните ѝ черти и изразителните ѝ сапфирени очи.

Аманда Кобъл се обърна и възкликна:

— Джейсън, ти си дошъл! — Махна му да се приближи и му представи семейство Хувър. — Говорим си за ужасното убийство в Съмит тази сутрин. Ричард и сенатор Хувър са познавали адвоката Марк Йънг.

— Ясно е, че е било удар на мафията — гневно отбеляза Ричард Кобъл.

— Да — съгласи се Джонатан Хувър. — И губернаторът смята така. На всички ни е известно колко решително се бореше с престъпността през последните години. Франк Грийн трябва да продължи в същия дух. Ще ви кажа едно: ако делото срещу Джими Уийкс се гледаше в щатския съд, обзалагам се, че прокурорът щеше да се съгласи да даде по-лека присъда на Хаскъл и да го призове за свидетел. Тогава тези убийства нямаше да бъдат извършени. А този Ройс, който обърка всичко, иска да стане губернатор. Ако зависеше от мен, не бих го допуснал!

— Джонатан! — с упрек в гласа възкликна Грейс Хувър. — Личи, че предстоят избори, нали, Аманда? — Всички се усмихнаха. Жената добави: — Не бива да ви задържахме повече.

— Съпругата ми ме държи изкъсо, откакто се срещнахме във втори курс в колежа — обясни Джонатан Хувър на Джейсън. — Радвам се, че се запознахме, мистър Арнът.

— Мистър Арнът, не сме ли се виждали по-рано? — изведнъж попита Грейс Хувър.

Вътрешната сигнална инсталация на Арнът моментално се включи и му изпрати тревожно предупреждение.

— Не, струва ми се — бавно отвърна той.

Сигурен съм, че щях да си спомня, каза си той. Какво я кара да мисли, че се познаваме?

— Не знам защо, но имам чувството, че някъде съм ви срещала. Вероятно греша. Довиждане.

Както обикновено, семейство Кобъл бяха много забавни и вечерята беше великолепна. Джейсън обаче през цялото време искрено съжаляваше, че не си е останал у дома да си приготви филето от писия.

Когато се прибра в десет и половина, настроението му още повече се развали от едно съобщение, записано на телефонния секретар. Беше от Кери Макграт, която се представяше като прокурорка от окръг Бъргър. Бе оставила номера си и го молеше да ѝ позвъни вкъщи най-късно до единайсет часа вечерта или рано на следващата сутрин. Уведомяваше го, че иска да поговори неофициално с него за покойната му съседка и приятелка Сузан Риърдън, станала жертва на убийство.

В петък вечер Джеф Дорсо отиде да вечеря у родителите си в Есекс Фелс. Посещението му беше наложително. Най-неочаквано сестра му Мариан, съпругът ѝ Дон и двегодишните им близнаци бяха пристигнали в Бостън за почивните дни. Майка му моментално се опита да събере четирите си деца, съпрузите им и техните потомци, за да посрещнат гостите. Това беше възможно само в петък, следователно Джеф трябваше да се съгласи.

— Ще промениш плановете си, нали, Джеф? — попита майка му, като едновременно се молеше и заповядваше.

Джеф нямаше никакви планове, но за да се застрахова за някоя бъдеща подобна покана, която може би нямаше да е в състояние да приеме, ѝ отвърна:

— Не съм сигурен, мамо. Ще трябва да отложи нещо, но...

Веднага съжали, че е избрал тази тактика. Долови любопитството в тона на майка си, която го прекъсна:

— О, значи имаш среща, Джеф! Запознал си се с някоя приятна жена? Не я отменяй. Доведи приятелката си у дома. Ще ми бъде приятно да ми я представиш.

Джеф изпъшка:

— Шегувам се, мамо. Нямам среща. Ще дойда към шест.

— Добре, скъпи.

Разбра, че настроението на майка му се помрачи. Беше разочарована от факта, че синът ѝ отново няма да бъде у тях с жена, която може да ѝ стане снаха.

След като затвори телефона, Джеф призна пред себе си, че се изкушава да предложи на Кери и Робин да отидат заедно на вечеря в дома на родителите му. Детето навярно щеше да подскочи от радост.

Изведнъж се притесни, понеже си даде сметка, че през деня няколко пъти си помисли колко много майка му ще хареса Кери.

В шест часа Джеф пристигна с колата пред огромната красива къща в стил „Тюдор“, която родителите му бяха купили преди двайсет и седем години за една десета от сегашната ѝ цена. Докато растяхме,

беше идеална, каза си той. И сега е много подходяща за внуците. Паркира пред старата постройка, където в момента се бе настанила най-малката му, все още неомъжена сестра. Всички се бяха редували да я използват след завършването на висшето си образование. Той живееше в нея, когато учеше право в Колумбийския университет, а после в продължение на още две години.

Тук е прекрасно, разсъждаваше той, като вдишваше студения ноемврийски въздух и предвкушваше топлината на уютната къща, грейнала в светлина. Умът му отново се насочи към Кери. Имам късмет, понеже не съм единствено дете. Радвам се, че татко не почина, докато следвах, и мама не се омъжи повторно и не се премести да живее на хиляди километри оттук. Сигурно не ѝ е било лесно на Кери.

Днес трябваше да ѝ се обадя, помисли си Джеф. Защо не го направих? Знам, че не обича да я закрилят, но от друга страна, няма с кого да сподели тревогите си. Не може да опази Робин, така както неговото семейство би опазило някое от децата, ако е в опасност.

Мина по пътеката и от входа потъна в приятната атмосфера, която се създаваше винаги когато се събираха трите поколения Дорсо.

След прочувствените поздрави към бостънския клон на фамилията и небрежното „здравейте“ към онези, с които се виждаше редовно, Джеф успя да се скрие в кабинета с баща си.

Пълно с правна литература и екземпляри от първи издания с автографи от авторите, помещението беше недостъпно за внуците, които ровеха навсякъде. Едуард Дорсо сипа уиски за сина си и за себе си. Седемдесетгодишен, той беше пенсиониран адвокат, чиято специалност бе търговско и корпоративно право, и навремето сред клиентите му бяха няколко от петстотинте най-преуспяващи компании според класацията на „Форчън“.

Едуард познаваше и харесваше Марк Йънг и гореше от нетърпение да научи неофициалната информация за убийството му. Надяваше се, че синът му е чул нещо в съда.

— Не мога да ти кажа много, татко — започна Джеф. — Трудно е да се приеме като съвпадение фактът, че един или няколко крадци са обрили и убили Йънг, точно когато другата жертва, Хаскъл, възнамеряваше да свидетелства срещу Джими Уийкс, за да получи по-лека присъда.

— Съгласен съм. Във връзка с това искам да споделя с теб, че днес обядвах в Трентън със Съмнър Френч. Изскочи нещо, което навярно ще ти се стори интересно. Преди десет години един от служителите в плановата комисия във Филаделфия е издал поверителна информация на Уийкс за новата магистрала, която е щяла да се строи между Фили и Ланкастър. Уийкс изкупил ценни имоти и спечелил огромни суми, като ги продал на предприемачите, когато проектът бил обявен официално.

— Нищо ново под слънцето — отбеляза Джеф. — Винаги са се давали подкупи и полицията не е успявала да се справи, защото по принцип е трудно да се докаже.

— Неслучайно ти съобщавам този факт. Предполагам, че Уийкс се е сдобил с парцелите на безценица, понеже човекът, който ги е предлагал, отчаяно се е нуждаел от пари.

— Да не би да е някой, когото познавам?

— Любимият ти клиент, Скип Риърдън.

Джеф сви рамене.

— Движим се в един и същи омагьосан кръг, татко. Това е просто още един начин, по който Скип е бил закопан. Спомням си, Том Фаръл спомена, че е ликвидирал всичко, за да си осигури средства за защитата. По документи финансовото му положение е било стабилно, но е имал доста земя, взета със заеми, голяма ипотека за луксозната къща и съпруга, която е смятала, че е омъжена за цар Мидас. Ако не беше попаднал в затвора, сега Скип щеше да е богат, понеже беше добър бизнесмен. Аз обаче мисля, че е продал парцелите на пазарна цена.

— Не съвсем, след като купувачът е разполагал с поверителна информация — саркастично заяви баща му. — Според един от слуховете Хаскъл, който още тогава е бил главен счетоводител при Джими Уийкс, също е знаел за сделката. Подобна информация някога може да бъде полезна.

Преди Джеф да успее да изкоментира, хор от гласове пред вратата на кабинета извика:

— Дядо, вуйчо Джеф, вечерята е готова.

— И накрая призовката кацна — заяви Едуард Дорсо, докато се изправяше и се протягаше.

— Върви, татко. Аз ще дойда след малко. Искам да проверя дали има оставени някакви съобщения на телефонния ми секретар.

Когато чу дрезгавия глас на Кери, Джеф притисна слушалката до ухото си.

Наистина ли Кери настояваше отново да отиде в затвора, за да се види със Скип? И то заедно с майка му и с Бет Тейлър?

Сграбчвайки Джъстин, племенника си, когото бяха изпратили да го повика, Джеф изтича до столовата. Майка му чакаше с нетърпение да седнат всички, за да бъде прочетена молитвата.

След като баща му свърши с благословията, майка му добави:

— Толкова сме доволни, че Мариан, Дон и близнаците са при нас.

— Мамо, говориш така, сякаш живеем на Северния полюс — възнегодува Мариан и намигна на Джеф. — Бостън е на около три часа и половина път оттук.

— Ако зависеше от майка ти, щеше да построи кооперация, в която да събере всички — отбеляза баща му със закачлива усмивка. — За да бъдете под зоркото ѝ око.

— Може и да ми се подиграваш — отвърна майка му, — но обичам да гледам семейството си събрано на едно място. Прекрасно е, че трите ми дъщери се омъжиха, а Вики си има приятел. Кевин е толкова мил. — Джеф я наблюдаваше, докато се усмихваше щастливо на сестра му и на Кевин. — Ех, ако и единственият ми син си намери подходящо момиче...

Джеф направи гримаса, после и той се усмихна. Помисли си, че когато не му опяваше, майка му беше много интересна жена, която двайсет години бе преподавала стара английска литература в университета Дру. Всъщност го бяха кръстили Джефри, понеже тя обожаваше Чосър.

Докато сервираха различните блюда, Джеф се измъкна, върна се в кабинета и позвъни на Кери. Развълнува се, когато осъзна, че тя се зарадва на обаждането му.

— Кери, можеш ли да дойдеш утре при Скип? Сигурен съм, че майка му и Бет ще отложат всякакви ангажименти и ще бъдат там.

— Искан ми се, но не знам дали ще успея. Опасно е да оставям Робин при Каси. Децата непрекъснато са навън, а къщата е на ъгъла, на съвсем открито място.

Джеф разбра, че всъщност е намерил решение, чак когато започна да ѝ обяснява:

— Имам идея. Ще ви взема и ще оставим Робин при нашите, докато отидем до затвора. Сестра ми е пристигнала от Бостън със съпруга си и децата. По този повод и другите внуци ще бъдат тук. Робин ще има приятна компания. Ако това не ти е достатъчно, за да си спокойна, зет ми е капитан в полицията на Масачузетс. Повярвай ми, дъщеря ти ще бъде в сигурни ръце.

СЪБОТА, 4 НОЕМВРИ

Джейсън Арнът почти не спа през цялата нощ. Чудеше се как да разтълкува обаждането на прокурорката Кери Макграт, макар и, както тактично се изразяваше тя, да беше „неофициално“.

Към седем часа взе решение. Щеше да ѝ позвъни и любезно, но сдържано да ѝ обясни, че с удоволствие ще се види с нея, ако, разбира се, срещата няма да продължи прекалено дълго. Щеше да се извини, че му предстои да заминава по работа.

В Катскил, каза си той. Там ще се скрия. Никой няма да ме намери. Междувременно всички ще забравят за кражбата и за снимката. Просто не мога да се държа така, сякаш нищо не се е случило.

След като вече реши как да постъпи, той потъна в дълбок сън. Обикновено спеше така, когато се прибереше спокоен у дома след някой успешен удар.

В девет и половина, веднага щом се събуди, той се обади на Кери Макграт. Тя вдигна слушалката още след първия сигнал. Джейсън с облекчение долови признателността в тона ѝ, която изглеждаше неподправена.

— Мистър Арнът, много ви благодаря, че ме потърсихте. Уверявам ви, че срещата ни ще бъде неофициална. Разбрах, че преди години сте били приятел на Сузан Риърдън и често сте ѝ давали съвети при покупката на антични предмети. Изникна нещо ново във връзка с този случай и аз ще ви бъда задължена, ако обсъдим заедно взаимоотношенията между Сузан и баща ѝ, доктор Чарлс Смит. Обещавам, че ще ви отнема само няколко минути.

Беше искрена. Джейсън винаги усещаше фалша. Всъщност бе направил кариера от тази своя способност. Щеше обаче да му е трудно да разговаря за Сузан. Често беше пазарувал с нея, както вчера с Вира Шелби Тод. Сузан бе присъствала на приемите в къщата му, но това бе вярно и за десетки други хора и едва ли означаваше нещо.

Джейсън отстъпи пред обяснението на Кери, че в един часа има друг ангажимент и би искала да го посети след час.

Кери сметна, че ще е добре да вземе Робин със себе си при Джейсън Арнът. Знаеше, че снощи дъщеря ѝ се разстрои от скандала с Боб заради копието от бележката на Хаскъл. Пътуването до Алпайн и обратно, което траеше около час, щеше да им даде възможност да си побъбрят. Обвиняваше се заради сцената с Боб. Би следвало да разбере, че той в никакъв случай няма да ѝ я даде. Поне успя да запомни съдържанието ѝ. Записа я така, като я беше видяла, за да я покаже на Джеф.

Денят бе слънчев и студен. Действа ободряващо, помисли си Кери. След като реши, че ще се залови сериозно за случая „Риърдън“ и ще стигне до истината, беше длъжна да го стори веднага.

Робин с удоволствие се съгласи да я придружи, макар и да заяви, че държи да се прибере до дванайсет часа. Искаше да покани Каси на обяд.

Кери ѝ обясни, че възнамерява да я остави при близките на Джеф, докато отиде до Трентън по работа.

— Защото се страхуваш за мен — делово отбеляза Робин.

— Да — призна Кери. — Трябва да съм сигурна, че си в безопасност. Ще се чувстваш добре у семейство Дорсо. В понеделник, след като те закарам на училище, ще обсъдим всичко това с Франк Грийн. А сега, Роб, когато пристигнем при мистър Арнът, ти ще влезеш в къщата с мен, но разговорът ще е личен. Взе ли си книга за четене?

— Да. Чудя се колко са племенниците на Джеф. Хайде да ги сметнем. Той има четири сестри. Най-малката не е омъжена. Най-голямата е с три деца — деветгодишно момче, то е най-близко до моята възраст, седемгодишно момиче и още едно момче на четири години. Децата на следващата са четири, но са малки — най-голямото е на шест години. Третата е с двегодишни близнаци.

— За бога, Роб, откъде знаеш тези подробности?

— Онази вечер, докато се хранехме, Джеф разказваше за тях. Но според мен ти не го слушаше. Както и да е, гостуването сигурно ще е

страхотно. Джеф твърди, че майка му е отлична готвачка.

Когато излизаха от Клоустър и навлизаха в Алпайн, Кери погледна към бележката с упътването, което Джейсън ѝ бе продиктувал.

— Наближаваме.

Пет минути по-късно стигнаха по един лъкатушещ път до къщата на Джейсън Арнът, която беше в европейски стил. Яркото слънце обливаше със светлина постройката — комбинация от камък, хоросанова мазилка, тухли и дърво с огромни прозорци от оловно стъкло.

— Ау! — възкликна Робин.

— При вида на подобно жилище винаги си давам сметка колко скромно живеем — съгласи се Кери, докато паркираше на алеята, представляваща полуокръжност.

Джейсън Арнът отвори входната врата, преди да успеят да открийт звънеца. Поздрави ги сърдечно:

— Здравейте, мисис Макграт! А това, предполагам, е секретарката ви?

— Мистър Арнът, обясних ви, че посещението ми ще е неофициално — отвърна Кери и представи Робин. — Може ли дъщеря ми да ме почака тук, докато разговаряме? — Тя посочи един стол до бронзовата статуя на двама рицари в тежки бойни одежди.

— О, не, детето ще се чувства по-удобно в малкия кабинет. — Арнът посочи към стаята вляво от вестибюла. — Двамата с вас ще влезем в библиотеката. Тя е до кабинета.

Същински музей, помисли си Кери, докато следваше Арнът. С радост би спряла, за да разгледа прелестните гоблени по стените, изисканите мебели, картините, пълната хармония на интериора. Не забравяй за какво си дошла, напомни си тя. При това обеща да не се задържа повече от половин час.

След като двамата с Арнът се разположиха един срещу друг на красивите кресла, тапицирани с марокен, Кери заяви:

— Мистър Арнът, преди няколко седмици Робин претърпя катастрофа с кола. Имаше порезни рани по лицето. Оперира я доктор Чарлс Смит.

Арнът повдигна вежди.

— Доктор Чарлс Смит, бащата на Сузан Риърдън?

— Да. Впоследствие, когато бяхме на прегледи, от кабинета му и двата пъти излязоха пациентки, които поразително приличаха на Сузан Риърдън.

Арнът се втренчи в нея.

— Случайно съвпадение, надявам се. Нали нямате предвид, че умишлено пресъздава Сузан?

— Интересен въпрос, мистър Арнът. По телефона ви предупредих, че желая да дойда при вас, за да науча повече подробности за Сузан. Нужно ми е да разбера какви са били всъщност взаимоотношенията ѝ с нейния баща и ако е възможно, с нейния съпруг.

Арнът се облегна назад, погледна към тавана и подпря брадичка със склучените пръсти на ръцете си.

Явно позира, за да ми направи впечатление, помисли си Кери. Защо?

— Ще започна от запознанството си със Сузан. Беше преди около дванайсет години. Един ден тя просто позвъни на вратата на дома ми. Трябва да ви кажа, че беше невероятно красиво момиче. Представи се и ми обясни, че двамата със съпруга ѝ строят къща наблизо. Искала да я обзаведе със старинни предмети и била чула, че придружавам приятелите си, за да им помогна в наддаването на търговете. Отвърнах, че е така. Добавих обаче, че не се смятам за дизайнер по интериора, нито пък заемам длъжност на консултант.

— Услугите ви заплащат ли се?

— Когато започнах да се занимавам с тази работа, не вземах пари. Но после осъзнах, че ми е приятно да се разхождам с интересни личности, да ги предупреждавам, когато правят несполучлив избор, да им давам съвети кои предмети са добри и се предлагат на изгодна цена. Тогава си определих комисиона. В началото не ми се искаше да се ангажирам със Сузан. Беше доста агресивна.

— Но впоследствие се ангажирахте?

Арнът сви рамене.

— Мисис Макграт, когато желаше нещо, Сузан го постигаше. Щом осъзна, че флиртуването ѝ ми е досадно, започна да използва чара си по друг начин. Можеше да бъде много забавна. Накрая между нас се породих много добро приятелство. Всъщност тя още ми липсва. Сузан придаваше на приемите ми неповторима атмосфера.

— Скип идваше ли с нея?

— Рядко. Беше му скучно, а и гостите ми не го намираха за особено симпатичен. Не ме разбирайте погрешно. Скип Риърдън беше възпитан и интелигентен младеж, но различен от повечето хора, с които общувах. Ставаше рано, работеше упорито и не обичаше да бъбри, просто за да убие времето, както една вечер заяви на Сузан пред всички и се прибра вкъщи.

— Тогава тя с колата си ли беше?

Арнът се усмихна.

— Сузан винаги намиралаше кой да я закара до дома ѝ.

— Как бихте оценили взаимоотношенията между Сузан и Скип?

— Познавах ги от последните две години на брака им. В началото ми се струваше, че се обичат много. По-късно обаче разбрах, че тя се отегчава от него. Накрая рядко бяха заедно.

— Доктор Смит твърди, че Скип я ревнувал безумно и я заплашвал.

— Ако е било така, Сузан не ми се е доверявала.

— До каква степен бяхте близки с доктор Смит?

— Мисля, че толкова, колкото и останалите ѝ приятели. Когато ходехме със Сузан в Ню Йорк и доктор Смит не беше на работа, той се присъединяваше към нас. Напоследък обаче вниманието, с което я заобикаляше, я дразнеше. Казваше неща като: „Пада ми се, след като му съобщих, че ще бъдем днес тук.“

— Тя даваше ли му да разбере, че я дразни?

— Така както открито проявяваше безразличие към Скип, Сузан не криеше и факта, че доктор Смит е започнал да ѝ досажда.

— Знаехте ли, че са я отгледали майка ѝ и вторият ѝ баща?

— Да. Сподели с мен, че детството ѝ било нещастно. Нейните заварени сестри ѝ завиждали заради красотата. Веднъж ми заяви: „В известно отношение съм живяла като Пепеляшка.“

Арнът отговори на следващия ми въпрос, помисли си Кери. Явно Сузан не му се е доверила, че е била грозната сестра, която са наричали Сузи.

Изведнъж се сети да попита:

— Как се обръщаше тя към доктор Смит?

— Или с „докторе“, или с „Чарлс“ — отвърна след кратко мълчание Арнът.

— Не с „татко“?

— Никога. Или поне аз не си спомням да съм чул подобно обръщение от устата ѝ.

— Обещах да не ви отнемам много време, но има още нещо, което бих искала да знам. Сузан имаше ли връзка с друг мъж? И точно, виждаше ли се с Джими Уийкс?

Преди да отговори, Арнът се замисли.

— Аз я запознах с Джими Уийкс в тази стая, в която ние двамата седим сега. Той беше тук за първи и последен път. Доста се харесаха. Както може би ви е известно, от Уийкс се излъчва огромна сила, което веднага привлече Сузан. А и Джими винаги си е падал по красивите жени. Сузан се хвалеше, че след като се срещнали в дома ми, той се появявал често в Палисейдс Кънтри К्लъб, където тя прекарваше голяма част от времето си. Струва ми се, че и Джими вече беше станал негов член.

Докато задаваше следващия си въпрос, Кери се сети за момчето, което е носело стиковете за голф на Сузан.

— И тя щастлива ли беше от този факт?

— О, да, много, макар че според мен не го показваше пред Джими. Знаеше, че той има няколко приятелки, и ѝ беше приятно да го кара да я ревнува. Спомняте ли си началото на „Отнесени от вихъра“, където Скарлет отнема обожателите на всички момичета?

— Да.

— Ето каква беше нашата Сузан. Би следвало на тази възраст да го е изживяла. В крайна сметка това е присъщо на девойчетата, нали? Нямахме обаче мъж, когото Сузан да не се бе опитала да очарова. Жените не я обичаха особено.

— А как реагираше доктор Смит на флиртовете ѝ?

— Беснееше от яд, бих казал. Струва ми се, че, ако беше възможно, щеше да издигне парапет около нея, за да държи хората настрана, както в музеите поставят парапети около най-ценните си експонати.

Нямате представа колко близо сте до истината, разсъждаваше Кери. Сети се за думите на Дидри Риърдън, която ѝ обясни, че д-р Смит се е отнасял с дъщеря си като с предмет.

— Ако теорията ви е правилна, мистър Арнът, не смятате ли, че това би могло да бъде причина доктор Смит да мрази Скип Риърдън?

— Да го мрази? Според мен беше още по-страшно. Той го презираше.

— Мистър Арнът, дали Сузан е получавала бижута от други мъже, освен от съпруга си и баща си?

— Ако е било така, аз не съм информиран. Знам със сигурност, че Сузан имаше няколко много красиви накита. Скип ѝ купуваше бижута за рождения ѝ ден, за Коледа, и то по неин избор. Притежаваше и стари уникати на „Картие“, които, доколкото съм осведомен, бяха от баща ѝ.

Или той така казва, помисли си Кери. Изправи се и попита:

— Мистър Арнът, смятате ли, че Скип Риърдън е убил Сузан?

Мъжът също стана.

— Мисис Макграт, аз съм познавач на античното изкуство, но не притежавам способността да преценявам особено точно хората. Не е ли вярно обаче, че любовта и парите са най-често срещаните причини някой да извърши убийство? Съжалявам, но в случая със Скип Риърдън и двете са налице. Не сте ли съгласна?

Джейсън наблюдаваше как колата на Кери изчезва надолу по алеята. Разсъждавайки върху кратката им среща, той реши, че е бил достатъчно подробен, за да изглежда отзивчив, и достатъчно уклончив, за да се откаже Кери Макграт да го разпитва повече, както навремето успя да убеди и обвинението, и защитата.

Дали мисля, че Скип Риърдън е убил Сузан? Не, мисис Макграт, продължи да разсъждава той. Подобно на много мъже, Скип е бил в състояние да причини смъртта на съпругата си. Онази нощ обаче някой друг го изпревари.

Скип Риърдън прекара една от най-мъчителните седмици в живота си. Скептицизмът в очите на прокурорката Кери Макграт при посещението ѝ в затвора беше като капак на отчаянието, породено от съобщението, че вероятно присъдата му няма да се обжалва повече.

Сякаш в главата му непрестанно напяваше древногръцки хор: „Още двацет години, преди да излезеш на свобода под гаранция.“ Вместо да чете или да гледа телевизия, Скип цяла седмица се взираше в снимките по стените на килията си.

Повечето от тях бяха на майка му и на Бет. Някои бяха правени преди седемнайсет години, когато той беше на двацет и три и точно се бе запознал с Бет. Тя отскоро работеше като учителка, а той току-що беше основал строителната компания „Риърдън“.

През десетте години, откакто бе в затвора, Скип с часове не откъсваше очи от снимките, чудейки се как всичко толкова много се обърка. Ако онази нощ не бе срещнал Сузан, двамата с Бет щяха да са женени вече четиринайсет-петнайсет години. Навярно щяха да имат две-три деца. Какво ли значи да ти се роди син или дъщеря, чудеше се той.

Щеше да построи за Бет къщата, за която си бяха мечтали заедно, а не това модернистично недоразумение, плод на налудничавата фантазия на някакъв архитект, издигнато по настояване на Сузан и впоследствие станало му толкова омразно.

През цялото време го крепеше вярата, че след като е невинен, справедливостта, за която се бореше американската правна система, ще победи, и на кошмара ще бъде сложен край. Представяше си как Апелативният съд ще признае д-р Смит за лъжец, а Джеф ще дойде и ще му заяви: „Да вървим, Скип. Ти си свободен.“

Според правилата за вътрешния ред на затвора Скип можеше да разговаря по телефона два пъти дневно. Обикновено се обаждаше и на майка си, и на Бет по два пъти в седмицата. Поне едната от тях идваше да го види в събота или в неделя.

Тази седмица Скип не се бе обаждал нито на майка си, нито на приятелката си. Беше решил повече да не позволява на Бет да го посещава. Тя би следвало най-после да си уреди живота. През тази година навършваше четирийсет. Трябваше да се запознае с някого, да се омъжи и да роди деца. Бет обичаше децата, затова беше станала учителка, а впоследствие и методистка.

Скип бе взел и още едно решение — да престане да си губи времето в проектиране на къщите, за които си мечтаеше. Когато излезеше от затвора, ако въобще бе възможно, щеше да е прехвърлил шейсетте — твърде късно, за да започва всичко отначало. Пък и едва ли някой би се интересувал от него.

Ето защо в събота сутринта, когато му съобщиха, че адвокатът му го търси по телефона, Скип отговори с твърдото намерение да заяви и на Джеф да забрави за него. И той трябваше да си гледа другите задължения. Новината, че Кери Макграт ще го посети заедно с майка му и Бет, го ядоса.

— Какво иска Макграт, Джеф? — попита той. — Да покаже на мама и на Бет, че напразно си губят времето, като се мъчат да ме измъкнат оттук? Да им даде да разберат, че всеки аргумент в моя полза в крайна сметка се обръща срещу мен? Предай на Макграт, че не желая да чувам всичко отново. Съдът доста се потруди, за да ме убеди.

— Млъкни, Скип! — сопна му се Джеф. — Кери се интересува от теб и с това дело за убийство си навлече безброй неприятности, включително и заплахата, че ако не престане да търси нови факти, ще се случи нещо с десетгодишната ѝ дъщеря.

— Заплаха ли? От кого?

Скип се вторачи в слушалката, която държеше, сякаш я виждаше за първи път. Недоумяваше как така дъщерята на Кери Макграт е била заплашвана заради него.

— Не само от кого, а и защо. Човекът е Джими Уийкс, а причината е, че той се страхува да не се възобнови разследването. А сега ме чуй. Кери настоява да обсъди всички подробности по случая с теб, с майка ти и с Бет. Исква да ви разпита надълго и нашироко. Разполага с доста сведения за доктор Смит, които държи да ви съобщи. Няма нужда да обсъждам какво ти причиниха показанията му. Ще дойдем днес следобед. Бъди готов да ѝ помогнеш. Предоставя ни се възможност да те освободим от затвора. Нищо чудно да е последната.

Скип чу изщракването на телефона. Надзирателят го заведе в килията му. Седна на леглото и зарови лице в ръцете си. Против волята му надеждата, която беше успял да прогони от съзнанието си, отново се появи и проникна във всички клетки на тялото му.

Джеф взе Кери и Робин в един часа. Когато стигнаха до Есекс Фелс, той ги въведе в къщата и ги представи на семейството си. Предишната вечер обясни накратко на близките си причината за гостуването на Робин.

С присъщата си интуиция майка му моментално обърна внимание на факта, че жената, която Джеф постоянно наричаше „майката на Робин“, вероятно означава нещо за него.

— Разбира се, че ще прекара следобеда при нас — заяви тя. — Горкото момиченце, как може на някого да му дойде наум да ѝ причини зло. Джеф, след като ти и майка ѝ — Кери, нали така се наричаше — се върнете от Трентън, ще вечеряме заедно.

Джеф знаеше, че уклончивият му отговор „Ще видим“ няма да мине. Каза си, че ако не се случи нещо непредвидено, ще се наложи да приемат.

Веднага забеляза одобрението в очите на майка си, докато оглеждаше новодошлите. Кери беше облечена в палто от камилска вълна, пристегнато с колан, и панталон, който му подходеше. Масленозеленото поло подчертаваше цвета на очите ѝ. Косата ѝ падаше свободно върху яката на палтото. Единственият ѝ грим, освен блясъка за устни бяха едва забележимите сенки върху клепачите.

После Джеф установи, че майка му е доволна от искрената, но съдържана благодарност, която Кери изрази заради готовността им да приемат Робин. Мама винаги е твърдяла, че човек трябва да умее да контролира гласа си според случая, помисли си той.

Робин с радост научи, че и деветимата внуци са някъде из къщата.

— Дон ще те заведе заедно с двете най-големи деца на Спортс Уърлд — съобщи ѝ мисис Дорсо.

Кери поклати глава и измърмори:

— Не знам...

— Дон е зет ми, който е капитан в полицията на Масачузетс — прошепна ѝ Джеф. — Няма да се отделя от децата.

Беше ясно, че Робин е настроена да си прекара тук чудесно. С интерес изгледа близнаците, преследвани от четиригодишния си братовчед, които се шмугнаха покрай тях.

— Прилича ми на час пик за бебета — весело отбеляза тя. — Довиждане, мамо.

В колата Кери се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Не се притесняваш, нали? — бързо я попита Джеф.

— Не. Просто изразих облекчението си. А сега нека да те информирам за някои неща, които още не знаеш.

— Например?

— За детството на Сузан и за това как е изглеждала през онези години. За поведението на доктор Смит към една от пациентките му, върху чието лице е пресъздал чертите на Сузан. И за някои подробности, които изкопчих тази сутрин от Джейсън Арнът.

Дидри Риърдън и Бет Тейлър вече бяха пристигнали в залата за посетители на затвора. След като служителят записа имената им, Джеф представи Кери на Бет.

Докато чакаха да ги извикат, Кери съзнателно избягваше да коментира целта на повторното си идване в затвора. Искаше да започне разговора в присъствието на Скип. Не желаше да пропусне спонтанността на реакциите и спомените, които въпросите ѝ щяха да провокират у всеки един от тях. Проявявайки разбиране към съдържания поздрав на мисис Риърдън, тя се разбъбри с Бет и веднага установи, че тази жена ѝ допада.

Точно в три часа ги отведоха в помещението, където затворниците имаха право на свиждане с близките и приятелите си. Тази седмица беше по-пълно, отколкото предишната. Кери се притесни и осъзна, че може би беше по-добре да поискат разрешение да използват някоя от залите, в които адвокатите на обвинението и защитата провеждаха общи срещи. Но това означаваше да го направи официално от името на прокуратурата на окръг Бъртън, а тя още не беше готова за подобна стъпка.

Успяха все пак да се доберат до една маса в ъгъла, изолирана до известна степен от шума. Когато доведоха Скип, Дидри Риърдън и Бет

Тейлър скочиха от местата си. След като надзирателят му свали белезниците, Бет изчака Дидри да прегърне сина си.

Кери наблюдаваше как се гледат Бет и Скип. Изражението на лицата им и сдържаната целувка говореха много повече за чувствата им от най-пламенните и демонстративни прегръдки. В този миг си спомни съвсем ясно болката върху лицето на Скип Риърдън при произнасянето на присъдата — минимум трийсет години затвор — и изявлението му, че д-р Смит е лъжец. Дори тогава, без да знае почти нищо за него, тя почувства по тона му, че казва истината.

Носеше бележник, в който си беше записала въпросите и бе оставила под всеки от тях място за отговорите. Обясни им накратко причините за повторното си посещение в затвора: историята на Доли Боулс за черния мерцедес пред дома на семейство Риърдън в нощта, когато е починала Сузан, факта, че Сузан е била най-обикновено момиче, странното желание на д-р Смит да пресъздава лицето ѝ, увлечението на Смит по Барбара Томпкинс, разпита на Джими Уийкс по време на разследването и накрая — заплахата, отправена към Робин.

Със задоволство установи, че след първоначалния шок от чутото те не губиха време да обсъждат подробностите помежду си. Бет Тейлър хвана ръката на Скип и попита:

— А сега как ще действаме?

— Първо, да поразведем атмосферата. Съмнявам се, че Скип е виновен, и ако открием още някои неща, ще помогна на Джеф да поиска оправдателна присъда. Ето как го виждам аз. Скип, миналата седмица вие останахте с впечатлението, че не ви вярвам. Не беше точно така. Просто не разполагах с никакви доказателства, които да ме убедят, че сте виновен или невинен. Не съществуваха основания за обжалване на делото. Права ли съм, Джеф?

Джеф кимна.

— Показанията на доктор Смит са били основната причина да ви осъдят за убийство, Скип. Силно се надявам, че ще успея да го обвиня в лъжесвидетелстване. А това е възможно единствено ако го притисна с някои факти.

Не изчака коментара им, а продължи:

— Вече получих отговора на първия въпрос, който възнамерявах да ви задам. Сузан не е споделила с вас, че си е направила пластична

операция. Всъщност предлагам да оставим формалностите настрана. Казвам се Кери.

През следващия час и половина от свиждането тя ги засипа с въпроси.

— Скип, Сузан споменавала ли ви е някога за Джими Уийкс?

— Само между другото — отвърна той. — Знаех, че е член на клуба и понякога играеше голф с нея. Сузан непрекъснато се хвалеше колко е добра. Но когато започнах да се съмнявам, че има приятел, тя вече говореше само за жените, които ѝ бяха партньорки.

— Не е ли Уийкс онзи, когото в момента съдят за укриване на доходи? — попита Дидри Риърдън.

Кери кимна.

— Невероятно! Мислех си, че правителството го преследва. Миналата година участвах в една кампания за борба срещу раковите заболявания. Той ни даде възможност да я проведем на територията на имението му Пийпак. Субсидира я, а после направи огромно дарение. А вие твърдите, че бил любовник на Сузан и заплашва момиченцето ви!

— Джими Уийкс винаги се е стараел да се представя добре в обществото — отвърна Кери. — Вие не сте единствената, която смята, че е жертва на преследване от страна на държавата. Но уверявам ви, това е далеч от истината. — Тя се обърна към Скип: — Искам да ми опишете как са изглеждали бижутата, които според вас са били подарени на Сузан от друг мъж.

— Едното беше златна гривна със зодиакалните знаци, изработени от сребро, с изключение на Козирога. Той беше по-голям и обсипан с диаманти. Зодията на Сузан беше Козирог. Гривната явно струваше много пари. Попитах я откъде я има, а тя ми обясни, че е от баща ѝ. Когато го видях за първи път след разговора ни, му благодарих за щедростта към Сузан, и, както предполагах, той не схвана за какво става дума.

— Ще се помъчим да открием откъде е купена. Можем да дадем описанието на бижутерите в Ню Джърси и Ню Йорк — заяви Кери. — Интересно е, че мнозина от тях са способни да разпознаят накит, който са продали преди години, или пък стила на майстора, ако е уникат.

Скип ѝ разказа за пръстен с диаманти и смарагди, който приличал на венчална халка. Двата вида скъпоценни камъни се

редували върху розовозлатиста лента.

— И за него ли твърдеше, че е от баща ѝ?

— Да. Аргументите ѝ бяха, че баща ѝ се опитвал да навакса за годините, през които не ѝ подарявал нищо. Някои от бижутата били семейни реликви, собственост на майка ѝ. Нямаше причини да не ѝ вярвам. Притежаваше и брошка с формата на цвете, която очевидно беше много стара.

— Спомням си я — намеси се Дидри Риърдън. — Имаше малка пъпка, закачена със сребърна верижка за голямото цвете. Изрязала съм си от вестника снимка от някаква благотворителна акция, на която Сузан е с това бижу. Скип, забрави за онзи семеен накит, диамантената гривна, която беше на ръката на Сузан след убийството.

— Къде бяха накитите на Сузан през онази нощ? — попита Кери.

— С изключение на онези, които си беше сложила, всички бяха в кутията на тоалетната ѝ масичка. Трябваше да ги държи в сейфа, но обикновено не си правеше труда да ги прибира.

— Скип, според показанията ви по време на процеса няколко неща са изчезнали от спалнята ви през онази нощ.

— За две съм сигурен. Едното е брошката с формата на цвете. За съжаление не мога да се закълна, че този ден беше в кутията. Но си спомням, че миниатюрната рамка липсваше.

— Опишете ми я — подкани го Кери.

— Нека аз, Скип — намеси се Дидри Риърдън. — Виждате ли, Кери, рамката беше прелестна изработка на ученик на бижутера Фаберже. След войната съпругът ми служеше в окупационните войски и я купи от Германия. Беше овална, от син емайл със златен кант, в който бяха вградени перли. Подарих я на Скип и Сузан за сватбата им.

— Сузан сложи в нея своя снимка — обясни Скип.

Кери забеляза, че надзирателят, който стоеше до вратата, погледна стенния часовник.

— Остават ни само още няколко минути — припряно каза Кери.

— Кога за последен път видяхте тази рамка, Скип?

— Същата сутрин. Спомням си добре, понеже я стрелнах с очи, докато се обличах и премествах вещите си в джобовете на другия костюм. През нощта, когато детективите ми съобщиха, че ще ме водят в полицейския участък за разпит, един от тях се качи с мен в спалнята, за да си взема пуловер. Тогава рамката я нямаше.

— Ако Сузан е имала приятел, дали е възможно през деня да му я е подарила?

— Не. Беше една от най-красивите ѝ снимки и тя обичаше да я гледа. Пък и едва ли би ѝ стигнала смелостта да се раздели със сватбения подарък на майка ми.

— И рамката повече не се появи?

— Не. Но когато се опитах да кажа, че вероятно е открадната, прокурорът не се съгласи с мен. Твърдеше, че в такъв случай щели да липсват и бижутата.

Чу се звънец, който съобщи на посетителите, че свиждането е свършило. Този път, когато стана, Скип прегърна с едната ръка майка си, а с другата — Бет и ги притисна до себе си. Надникна над главите им към Кери и Джеф. Усмиваше се и изглеждаше с десет години помлад.

— Кери, ако намерите начин да ме измъкнете от това място, ще ви построя къща, която няма да ви се иска да напуснете до края на живота си. — Изведнъж мъжът се изсмя. — Господи, не мога да повярвам, че съм казал подобно нещо!

В отсрещния ъгъл на помещението затворникът Уил Тот седеше с приятелката си, но вниманието му почти изцяло бе насочено към групата около Скип Риърдън. Много пъти бе виждал майката на Скип, адвокатата и приятелката му. Миналата седмица разпозна Кери Макграт — беше изключено да не я забележи, понеже тази жена бе причината да прекара следващите петнайсет години в тази дупка. Тя беше обвинител на делото му. Направи му впечатление, че този път Макграт е много мила с Риърдън — през цялото време си записваше това, което ѝ говореше той.

Уил и приятелката му станаха при сигнала за края на свиждането. Докато я целуваше, той ѝ прошепна:

— Веднага щом се прибереш вкъщи, се обади на брат си и му кажи, че Макграт беше днес тук и непрекъснато си водеше бележки.

В събота следобед Сай Морган, агентът от ФБР, който разследваше обира в дома на семейство Хамилтън, четеше в кабинета си в Куонтико компютърните разпечатки с информация за тази кражба и за останалите, чийто извършител, изглежда, бе един и същи човек.

Бяха помолили семейство Хамилтън и другите, пострадали от грабеж при подобни обстоятелства, да представят списък с имената на всички гости, посещавали домовете им няколко месеца преди крадецът да проникне в тях. Създадох в компютъра директория с отделен файл на хората, които се повтаряха.

Проблемът е в това, мислеше си Сай Морган, че повечето от тях се движат в тези кръгове и не е необичайно да се появяват на големите приеми.

Независимо от всичко десетина имена се срещаха постоянно. Сай прегледа списъка, подреден по азбучен ред.

Първият човек в него беше Джейсън Арнът.

Този отпада, каза си Сай. Проучиха го преди две години и излезе, че е чист. Притежаваше солиден портфейл от ценни книжа и в банковите му сметки не бяха постъпвали наведнъж големи суми, които можеха да се свържат с обира. Доходите му съответстваха на начина му на живот. Данъчните му декларации отразяваха точно сделките, сключени на фондовата борса. Известен беше като добър познавач на изкуството и античните предмети. Често даваше приеми и хората го харесваха.

Всъщност съмнителното при него беше, че е прекалено праволинеен. Към тази особеност се добавяше и фактът, че задълбочените му познания по изящните изкуства и антиките съответстваха на избирателния подход на крадеца, който посягаше само на автентични и ценни вещи. Вероятно не би било излишно да го проверим още веднъж, разсъждаваше Сай. Той обаче много повече се интересуваше от едно друго име от списъка, Шелдън Ланди, който притежаваше рекламна агенция.

Очевидно Ланди общува с богати хора, мислеше си Сай. Не изкарва много пари, а живее в разкош. Освен това прилича на мъжа, когото според компютъра трябваше да търсят — на средна възраст, ерген, завършил колеж, със собствена фирма.

Бяха изпратили шестстотин листовки със снимката, направена със скритата камера, на всички, които бяха сред гостите на приемите. До момента имаше трийсет обаждания. Едно беше от жена, която позвъни по телефона, за да им съобщи, че се съмнява в бившия си съпруг. „Докато бяхме женени, непрекъснато крадеше от мен. След като се разведохме, се вмъкна с измама в едно голямо учреждение. А и брадичката му е остра като на човека на фотографията — обясни тя. — На ваше място бих проверила как стоят нещата.“

Сай се облегна на стола и се усмихна при спомена за телефонния разговор. Бившият съпруг, за когото говореше жената, беше сенатор.

НЕДЕЛЯ, 5 НОЕМВРИ

Джонатан и Грейс Хувър очакваха Кери и Робин към един часа. И двамата смятаха, че да се обядва късно в неделя, когато никой не бърза за никъде, е изискано и действа отпускателно.

За съжаление хубавото време от съботния ден не се задържа. Неделното утро беше мрачно и мразовито. Към обяд обаче къщата се изпълни с приятната миризма на агнешко печено. Камината в библиотеката — любимата им стая — гореше и двамата се бяха разположили удобно в очакване на гостите.

Грейс се бе задълбочила в кръстословицата на „Таймс“, а Джонатан четеше културната страница на вестника. Той вдигна очи, когато Грейс измърмори нервно, и видя, че е изпуснала писалката. Наблюдаваше я как се мъчи да се наведе, за да я вдигне.

— Грейс! — извика с укор в гласа той и скочи, за да ѝ я подаде.

Тя въздъхна и посегна към писалката.

— Честно казано, чудя се как ще се оправям без теб, Джонатан.

— Няма да ти се наложи, скъпа. Същото се отнася и за мен.

Грейс задържа за миг ръката му до бузата си.

— Знам, скъпи. Повярвай ми, това ми дава сили да живея.

Докато пътуваха към дома на Джонатан и Грейс, Кери и Робин си говореха за предишната вечер.

— Много по-приятно е да се вечеря в къщата на семейство Дорсо, отколкото в ресторант! — възкликна Робин. — Харесва ми у тях, мамо!

— И на мен — призна без колебание Кери.

— Мисис Дорсо ми обясни, че не е трудно да се готви.

— Съгласна съм. Боя се, че не полагам големи усилия.

— О, мамо! — Тонът на Робин беше укорителен. Скръсти ръце, втренчи се в стесняващия се път, който водеше към Ривърдейл, и заяви, сякаш искаше да ѝ се извини: — Ти правиш вкусни спагети.

— Да, и това е всичко.

Робин смени темата.

— Майката на Джеф смята, че той те харесва. И аз съм на същото мнение. Говорихме си по този въпрос.

— И какво?

— Мисис Дорсо каза, че Джеф никога не водел приятелките си у тях. Ти си първата, която е била на гости след абитуриентския му бал. Навремето сестрите му се закачали с момичетата, които ходели там, а сега бил страшно срамежлив.

— Вероятно — отвърна разсеяно Кери, прогонвайки от съзнанието си спомена.

На връщане от затвора се почувства толкова уморена, че за миг затвори очи. Когато се събуди, главата ѝ лежеше на рамото на Джеф. Беше толкова приятно и толкова естествено.

Както обикновено, гостуването им при Грейс и Джонатан Хувър бе истинско удоволствие. Кери знаеше, че ще обсъждат делото „Риърдън“, но чак когато стигнат до кафето. Тогава Робин щеше да стане от масата и да отиде в библиотеката, за да чете или да се занимава с новите компютърни игри, които Джонатан никога не пропускаше да приготви за нея.

Докато се хранеха, Джонатан им разказваше за сесиите на сената и за бюджета, който губернаторът се опитваше да прокара.

— Виждаш ли, Робин, политиката е като футбола — обясни той. — Губернаторът е треньорът, който определя играчите, а лидерите на партията му в сената са защитниците.

— Това си ти, нали? — прекъсна го Робин.

— В сената, да — съгласи се Джонатан. — Останалите от нашия отбор защитават този, който е с топката.

— А другите?

— Играчите от противниковия отбор правят всичко възможно да ни съсипят.

— Джонатан! — спокойно го прекъсна Грейс.

— Извинявай, скъпа, но отдавна не съм виждал толкова игрички, колкото тази седмица.

— Какви са тия игрички? — попита Робин.

— Просто законодателите се мъчат да натоварят бюджета с излишни разходи, за да спечелят повече привърженици в своя избирателен район. Някои доста са се усъвършенствали.

Кери се усмихна.

— Робин, надявам се, че осъзнаваш колко си щастлива. Обяснява ти как действа правителството не някой друг, а чичо Джонатан.

— Много егоистично — увери ги Джонатан. Когато Кери положи клетва пред Върховния съд във Вашингтон, Робин ще бъде избрана в сената и ще прави каквото си иска.

Започва се, помисли си Кери.

— Робин — обърна се към дъщеря си тя, — ако си свършила с обяда, отиди да видиш какво има в компютъра.

— Нещо, което ще ти хареса — заяви Джонатан. — Сигурен съм.

Прислужницата се приближаваше към масата с каничката кафе. Кери наистина имаше нужда от втора чаша. Оттук нататък разговорът ще е неприятен, каза си тя.

Не изчака Джонатан да я попита за делото „Риърдън“. Предаде им точно всичко, което беше научила, и заключи:

— Ясно е, че доктор Смит е излъгал. Въпросът е доколко. Ясно е също, че Джими Уийкс има сериозна причина да не се възобнови разследването. В противен случай защо ще кара хората си да се занимават с Робин?

— Кинълен те е заплашил, че нещо може да се случи с нея? — Тонът на Грейс беше презрителен.

— Според мен „предупредил“ е по-точната дума. — Кери се обърна към Джонатан: — Виж, трябва да разбереш, че не възнамерявам да обърквам плановете на Франк Грийн. От него ще излезе добър губернатор. Знам, че докато обясняваше на Робин какво става в сената, ти всъщност говореше на мен. Той ще продължи да провежда политиката на Маршъл. По дяволите, Джонатан, аз искам да бъда съдия. Убедена съм, че няма да се проваля. Ще бъда справедлива, без да се държа глупаво или сантиментално. Но какъв съдия е този, който като прокурор е обърнал гръб на съвсем явна съдебна грешка? — Осъзна, че е повишила тон, и добави: — Моля да ме извините. Поувлякох се.

— Човек постъпва както смята за правилно.

— Няма да вдигам излишен шум. Нещо не е наред и аз държа да открия какво е то, а после ще оставя Джеф Дорсо да си свърши работата. Утре следобед ще се видя с доктор Смит. Целта ми е да опровергая достоверността на показанията му. Според мен той е пред нервна криза. Да преследваш някого е престъпление. Ако успея да го накарам да признае, че е излъгал за бижутата и за мъжа, който навярно е имал връзка със Сузан, играта става друга. Джеф Дорсо ще подаде молба за преразглеждане на делото. Ще са нужни няколко месеца, докато се стигне до нов процес. Тогава Франк Грийн вече ще е губернатор.

— Но ти, скъпа, вероятно няма да бъдеш съдия — каза Джонатан, клатейки глава. — Звучиш доста убедително, Кери, и аз ти се възхищавам, макар и да се тревожа от това, което може да те сполети. На първо място обаче е Робин. Заплахата си е заплаха и трябва да се приема на сериозно.

— Аз я приемам на сериозно, Джонатан. С изключение на гостуването ѝ при семейство Дорсо, не съм я изпускала от очи през почивните дни. Нито за миг не я оставям сама.

— Кери, когато се притесняваш, че у вас не е достатъчно безопасно, води я тук — настоя Грейс. — Къщата ни се охранява добре. Ще заключваме и вратата на двора. Тя е свързана с алармената инсталация. Ако някой се помъчи да проникне през нея, веднага ще разберем. Ще намерим пенсиониран полицаи, който да я кара на училище и да я прибира след часовете.

Кери сложи ръка върху пръстите на Грейс, леко ги стисна и каза простишко:

— Обичам ви и двамата. Джонатан, моля те, не се разочаровай от мен само защото смятам, че съм длъжна да постъпя така.

— Гордея се с теб — отвърна Джонатан. — Ще се постарая да запазя името ти в списъка на кандидатите за съдийските места, но...

— Но не бива да разчиташ на това — бавно довърши изречението му Кери. — Знам. Понякога на човек му се налага да направи труден избор, нали?

— Хайде да сменим темата — рязко заяви Джонатан. — И все пак бих искал да ме държиш в течение, Кери.

— Разбира се.

— А сега нещо по-весело. Грейс се почувства доста добре миналата вечер и двамата излязохме да вечеряме навън.

— О, Грейс, толкова се радвам! — възкликна искрено Кери.

— Знаеш ли, срещнахме някакъв човек, който оттогава не ми излиза от ума — сподели Грейс. — Не мога да се сетя откъде го познавам. Казва се Джейсън Арнът.

Докато вечеряха, Кери не намери за необходимо да им разкаже за Джейсън Арнът. Реши да не го коментира и сега. Ето защо само попита:

— Защо смяташ, че го познаваш?

— Нямам представа — отвърна Грейс. — Сигурна съм обаче, че или съм го срещала някъде, или съм виждала снимката му във вестника. — Сви рамене. — Ще си спомня след време — винаги става така.

ПОНЕДЕЛНИК, 6 НОЕМВРИ

Съдебните заседатели не знаеха за убийството на Барни Хаскъл и Марк Йънг, но медиите правеха всичко възможно останалите хора да научат. В почивните дни много вестници посвещаваха материали на разследването, а всяка телевизионна програма излъчваше в новините си безкрайни репортажи от мястото на инцидента.

Уплашен свидетел, чиято самоличност се пазеше в тайна, най-накрая бе позвънил в полицията. Отивал да изтегли пари от банков автомат, когато зърнал тъмносиня тойота да влиза в паркинга пред малката сграда, в която се помещаваше правната кантора на Марк Йънг. Било седем и десет. Усетил, че предната дясна гума на колата му е омекнала, и спрял до бордюра на улицата, за да я провери. Докато бил клекнал, забелязал, че вратата на сградата се отворила и някакъв мъж на около трийсет години притичал обратно до тойотата. Лицето му не се виждало. Носел голям пистолет.

Свидетелят запомнил част от регистрационния номер на тойотата. Полицията успяла да я открие. Оказало се, че колата била открадната в четвъртък вечер във Филадельфия. В петък през нощта намерили обгорялото ѝ купе в Нюарк.

След този факт изчезна и най-малкото съмнение, че Хаскъл и Йънг са били жертва на кражба. Очевидно ставаше дума за мафиотски удар, и то поръчан от Джими Уийкс. Но полицията не знаеше как да го докаже. Свидетелят не беше в състояние да разпознае стрелеца. Колата бе унищожена. Куршумите, убили жертвите, бяха от нерегистрирано оръжие, което вече сигурно лежеше на дъното на някоя река или щеше да бъде разменено срещу някаква играчка на Коледа, без да се задават въпроси.

В понеделник Джеф Дорсо още веднъж прекара няколко часа в съдебната зала, където беше в ход процесът срещу Джими Уийкс. Правителството бавно трупаше солидни и неопровержими обвинения срещу него. Федералният прокурор Ройс, който изглеждаше решен да се кандидатира като конкурент на Франк Грийн за губернаторския пост, устояваше на порива да преследва ефекти. Беше интелигентен

мъж с оредяваща коса и очила с метални рамки, чиято стратегия бе всичко да прозвучи правдоподобно и да не се допускат уклончиви обяснения на прекалено сложните търговски сделки и парични преводи на фирмата „Уийкс“.

Използваше таблици и си служеше с дълга показалка, от онези, които навремето имаха монахините в училището на Джеф. Дорсо си помисли, че прокурорът умее да представя делата на Уийкс достъпно за съдебните заседатели. Не беше нужно човек да е математик или счетоводител, за да разбира думите му.

Ройс изправи пилота на частния самолет на Уийкс на свидетелското място и го засипа с въпроси: „Попълвахте ли съответните документи за полети, обслужващи компанията? Често ли ползваше мистър Уийкс самолета за лични цели? Отстъпваше ли го на приятели, за да пътуват за развлечение? Не беше ли всяко запалване на двигателя за сметка на компанията? Всички тези тъй наречени «служебни разходи», които се освобождават от данъци, всъщност са били направени, за да се забавлява мистър Уийкс, нали?“

Когато дойде ред на Боб Кинълен да разпитва свидетеля, Джеф забеляза, че адвокатът прибягна до цялото си умение, за да накара пилота да греши, да се обърква по отношение на датите и на целта на пътуванията. Джеф отново си помисли, че Кинълен е добър, но професионализмът му не е достатъчен за случая. Не знаеше какво смятат съдебните заседатели, но се съмняваше, че са чак толкова доверчиви.

Взря се в безизразното лице на Джими Уийкс. Той винаги се появяваше в залата в строг официален костюм, с бяла риза и вратовръзка. Стараеше се видът му да бъде подходящ за ролята, която играеше — на петдесетгодишен предприемач, занимаващ се с разнообразни дейности, станал жертва на данъчните власти, преследващи честните бизнесмени.

Днес го наблюдаваше, мислейки си за връзката му със Сузан Риърдън. Каква е била тази жена, чудеше се той. Дали я е възприемал сериозно? От него ли е получавала бижутата? Джеф беше чул за бележката, открита в джоба на адвоката на Хаскъл. Явно, че съдържахте посланието, което е придружавало розите, изпратени на Сузан в деня на смъртта ѝ. Но Хаскъл беше мъртъв, а оригиналната картичка липсваше и не бе възможно да се докаже, че е била от Уийкс.

Бижутата обаче можеха да доведат до сигурна следа, която си струваше да бъде проучена. Дали купува дрънкулки за приятелките си от едно и също място, питаше се Джеф. Преди години се срещаше с една жена, която му призна, че е ходила с Уийкс, но не си спомняше за името ѝ. Щеше да прегледа бележниците си, защото беше убеден, че го е записал някъде.

След като съдията обяви почивка, Джеф се измъкна бързо от съдебната зала. Когато стигна до средата на коридора, чу, че някой го вика. Беше Боб Кинълен. Изчака го.

— Не проявяваш ли прекалено голям интерес към клиента ми?
— тихо попита Кинълен.

— Засега само най-общ — отвърна Джеф.

— По тази причина ли се виждате с Кери?

— Боб, смятам, че нямаш никакво право да ми задаваш подобен въпрос. Въпреки всичко ще ти отговоря. Бях доволен, че мога да ѝ помогна, след като ѝ съобщи за заплахата, която представлява твоят виден клиент за детето ти. Никой ли още не те е избрал за Баща на годината? Ако е така, не се надявай да ти се обадят по телефона. Понеже според мен просто не влизаш в класацията.

В понеделник сутринта Грейс Хувър остана в леглото си по-дълго от обикновено. Макар че къщата бе приятно затоплена, зимният студ успяваше по някакъв начин да проникне в костите и ставите ѝ. Ръцете, пръстите, краката, коленете и глезените я боляха жестоко. След края на сесията двамата с Джонатан щяха да заминат за дома си в Ню Мексико. Каза си, че там ще се почувства по-добре, понеже сухият и топъл климат винаги ѝ помагаше.

Преди години, когато се разболя, Грейс реши никога да не се отдава на самосъжаление. За нея това беше най-тъжното чувство. Въпреки всичко в най-мрачните дни признаваше пред себе си, че проблемът не е само в постоянно усиливащата се болка. За нея беше пагубен и фактът, че болестта все повече ограничаваше заниманията ѝ.

Навремето беше една от малкото съпруги, които истински обичаха да участват в дейностите, задължителни за политици като Джонатан. Не че държеше непременно да прекарва часове на тях, а просто ѝ бе приятно да гледа как хората се възхищават на Джонатан. Толкова се гордееше с него. Беше убедена, че трябва да стане губернатор.

След като изтечеше времето, през което присъствието му беше задължително, двамата вечеряха късно в някой тих ресторант или изведнъж решаваха да избягат някъде през почивните дни. Грейс се усмихна при спомена как веднъж след дваисет години брак почиваха в един курорт в Аризона и някой им каза, че приличат на новобрачна двойка през медения месец.

Сега инвалидната количка и необходимостта от болногледачка, която да ѝ помага при къпането и обличането, превръщаше престоя ѝ в хотелите в кошмар. Не позволяваше на Джонатан да се грижи за нея и се чувстваше добре вкъщи, където всеки ден я посещаваше медицинска сестра.

Онази вечер посещениято в клуба ѝ достави удоволствие. Не беше излизала от седмици. Но този Джейсън Арнът... Не е ли странно, че не ми излиза от ума, чудеше се тя, докато неспокойно раздвижваше

пръстите си. Още веднъж попита Джонатан за него, но той предположи, че вероятно са се срещнали на някаква благотворителна акция.

От десетина години Грейс вече не придружаваше Джонатан на тези мероприятия. Когато ходеше с два бастуна, ненавиждаше тълпите, които непрекъснато се блъскаха. Беше сигурна, че нещо друго ѝ напомня за него. Е, добре, все някога ще се сетя, каза си тя.

Кари, прислужницата, която живееше през седмицата при тях, влезе в спалнята с подноса.

— Реших, че сте готова за втора чаша чай — весело отбеляза тя.

— Да, Кари. Благодаря.

Кари остави подноса и оправи възглавниците.

— Така е по-удобно. — Бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. — Мисис Хувър, това беше в кошчето за боклук в кабинета на сенатора. Знам, че го е изхвърлил, но исках да ви попитам може ли да го взема. Внукът ми Били непрекъснато повтаря, че ще става агент във ФБР. Страшно ще се зарадва, като види истинска листовка, изпратена от тази служба. — Разгъна я и я подаде на Грейс.

Грейс я погледна и понечи да я върне, но изведнъж се поколеба. Джонатан ѝ я показва в петък следобед, шегувайки се: „Случайно да познаваш този човек?“ Текстът гласеше, че листовката се изпраща на всички, присъствали на приеми в къщи, които впоследствие са били ограбени.

Неясната снимка беше на човек в момент на кражба. Предполагаше се, че е отговорен и за още много други обири, почти всичките извършени наскоро, след като в ограбения дом е имало тържество. Според една от хипотезите престъпникът вероятно е бил сред гостите.

Листовката завършваше с думите, че ФБР ще запази в тайна информацията, която получава.

Джонатан ѝ обясни, че преди няколко години жилището на семейство Пийл във Вашингтон е било ограбено. Присъствал на тържеството по случай избирането на Джок Пийл в Конгреса. След две седмици майката на Пийл се върнала по-рано от мястото, където цялото семейство било на почивка, и навярно е изненадала крадеца. Открили я до най-долното стъпало със счупен врат, а една картина на Джон Уайт Александър липсвала.

Може би снимката ми направи толкова голямо впечатление, понеже познавам семейство Пийл, мислеше си Грейс, докато стискаше листовката. Камерата е била под крадеца, защото е хванала лицето му от долу на горе.

Взря се в размазаната снимка — тънък врат, остър нос, свити устни. Ако човек гледа някого право в лицето, няма да го види така, продължи да разсъждава Грейс. Но когато е седнал на инвалидна количка, възприема образа точно под такъв ъгъл.

Готова съм да се закълна, че прилича на мъжа, когото срещнах в клуба миналата вечер, каза си тя. Нима е възможно?

— Кари, подайте ми, моля ви, телефона.

След малко вече разговаряше с Аманда Кобъл, която я беше запознала с Джейсън Арнът в клуба. След обичайните поздрави Грейс спомена за Арнът. Изрази убедеността си, че и преди го е виждала някъде. Попита къде живее и с какво се занимава.

Когато затвори телефона, Грейс отпи от изстиналия чай и отново се взря в снимката. Аманда ѝ обясни, че Арнът е познавач на античното изкуство и се движи в най-изисканите кръгове от Вашингтон до Нюпорт.

Грейс се обади на Джонатан в кабинета му в Трентън. Беше излязъл. Позвъни ѝ в три и половина. Грейс му каза, че според нея Джейсън Арнът е крадецът, издирван от ФБР.

— Не забравяй, че отправяш доста сериозно обвинение към човека, скъпа — предпазливо отвърна Джонатан.

— Нали знаеш, че имам набито око?

— Да — тихо се съгласи той. — Честна дума, ако някой друг ми беше съобщил тази информация, щях да се поколебая дали да я предам на ФБР. Не искам да им пиша. Продиктувай ми телефона, който е посочен в листовката, за да им се обадя.

— Не — възпротиви се Грейс. — След като по принцип не възразяваш, аз ще им се обадя. В случай, че греша, ти нямаш нищо общо с това. Ако съм права, ще съм доволна, че отново съм свършила нещо полезно. Преди години се запознах с майката на Джок Пийл и жената много ми хареса. Бих се радвала, ако съм открила убиеца ѝ. Никой не бива да живее безнаказано, след като е отнел човешки живот.

Доктор Чарлс Смит беше в отвратително настроение. Прекара самотно почивните дни. Особено силно се разстрои, че не успя да се свърже с Барбара Томпкинс. В събота времето беше толкова хубаво. Надяваше се, че ще ѝ хареса идеята за разходка до Уечестър и обяд в някое от ресторантчетата покрай Хъдсън.

Когато ѝ позвъни, телефонният секретар беше включен и дори да си бе у дома, тя не му се обади.

И на следващия ден беше същото. Обикновено в неделя Смит се насилваше да прегледа културния справочник на „Ню Йорк Таймс“, за да посети някоя пиеса в малките театри на Гринич Вилидж или концерт, или пък опера в центъра „Линкълн“. Тази неделя обаче не му беше до подобни развлечения. През по-голямата част от деня лежа облечен на леглото и се взира в снимката на Сузан.

Постигнах чудо на чудесата, каза си той. Бе дал на отчайващо невзрачното раздражително момиче, дете на двама красиви родители, това, което му се полагаше по рождение, и дори много повече. Хубостта ѝ беше толкова естествена, тъй вълнуваща, че предизвикваше благоговение у всеки, който я съзреше.

В понеделник се обади в службата на Барбара. Обясниха му, че е заминала на двуседмична командировка в Калифорния. Тази новина го разстрои истински. Знаеше, че го лъжат. В четвъртък, докато вечеряха, Барбара спомена, че в сряда ѝ предстои делови обяд в „Ла Гренуей“. Запомни думите ѝ, понеже тя заяви, че никога не е ходила в този ресторант и очаква с нетърпение да го посети.

През целия ден Смит не успя да се съсредоточи върху работата си, но не защото графикът му беше претоварен. Напротив, напоследък броят на пациентките му все повече намаляваше, а онези, които идваха за консултация, рядко го посещаваха повторно. Всъщност при малко от тях можеше да се постигне истинска красота, макар и сега той да го желаше.

Отново усещаше как очите на Карпентър следват всяко негово движение. Сестрата беше изключително опитна, но той реши, че е

време да се отърве от нея. Преди няколко дни, докато правеше коригираща операция на нос, Карпентър го наблюдаваше като загрижена майка, която трепери дали детето ѝ ще си каже репликите в училищната пиеска, без да се запъне.

Когато пациентката, записана за три и половина, отмени по телефона посещението си, Смит реши да си тръгне. Щеше да изкара колата от гаража, да отиде до службата на Барбара и да паркира на отсрещната страна на улицата. Тя обикновено излизаше от агенцията в пет часа и няколко минути, но той искаше за всеки случай да е там по-рано. Мисълта, че може би съзнателно го избягва, беше непоносима. Ако разбереше, че наистина е така...

Тъкмо излизаше от фоайето на сградата на Пето Авеню, когато видя, че към него се приближава Кери Макграт. Огледа се, за да потърси начин да се скрие, но беше невъзможно. Тя му бе препречила пътя.

— Доктор Смит, радвам се, че ви хванах — заяви Кери. — Много е важно да поговорим.

— Мисис Макграт, мисис Карпентър и служителката на регистратурата все още са в клиниката. Те ще ви окажат помощта, от която се нуждаете.

Той се обърна и я подмина. Кери го настигна.

— Доктор Смит, мисис Карпентър и служителката на регистратурата не могат да обсъждат дъщеря ви с мен. Освен това нито едната от тях не е дала показания, заради които един невинен мъж лежи в затвора.

Чарлс Смит реагира така, сякаш Кери го е заляла с вряла вода.

— Как смеете? — Той спря рязко и я хвана за ръката.

Изведнъж Кери осъзна, че може да я удари. Лицето му се изкриви от ярост и той се озъби насреща ѝ. Усещаше, че пръстите му треперят, докато я стискаше за китката.

Някакъв мъж мина покрай тях, погледна ги учудено и попита:

— Добре ли сте, госпожо?

— Добре ли съм, докторе? — обърна се Кери към Смит.

— Разбира се — отвърна той, пусна я и закрачи по Пето Авеню.

Кери се изравни с него.

— Доктор Смит, знаете, че в крайна сметка ще ви се наложи да говорите с мен. Струва ми се, че не е зле да ме изслушате, преди

нещата да излязат от контрол и да възникне крайно неприятна ситуация.

Смит мълчеше. Кери се движеше съвсем близо до него и усещаше учестеното му дишане.

— Доктор Смит, за мен няма значение колко бързо вървите. Така или иначе, ще ви настигна. Да се върнем ли в кабинета ви, или да отидем някъде, където можем да седнем на кафе? Трябва да си поприказваме. Боя се, че в противен случай ще бъдете задържан от полицията, понеже преследвате една жена.

— Ще бъда задържан... за какво точно? — Смит я изглежда свирепо.

— Изплашили сте Барбара Томпкинс с вниманието си към нея. И Сузан ли се страхуваше от вас, докторе? Били сте при нея в нощта на смъртта ѝ, нали? Двама души — едно момченце и жената, която се е грижела за него — са видели черен мерцедес пред дома на семейство Риърдън. Детегледачката е запомнила част от регистрационния номер на колата, цифрата 3 и буквата М. Днес научих, че вашият регистрационен номер съдържа цифрата 8 и буквата М. Доста близо е до истината и можем да ѝ вярваме, нали? А сега, къде ще разговаряме?

Известно време той продължи да се взира в нея, а очите му все още бяха гневни. Кери наблюдаваше как яростта постепенно отстъпва място на примирението и цялото му тяло сякаш се отпусна.

— Живея на тази улица — отвърна той, без да я гледа.

Бяха стигнали до ъгъла и той посочи наляво. Кери възприе думите му като покана. Дали няма да направя грешка, ако вляза в дома му, чудеше се тя. Той е на ръба на нервната криза. Дали има прислужница?

Реши, че друг път едва ли ще ѝ се удаде подобен шанс. Шокът от това, което тя каза, сякаш го бе сринал психически. Д-р Смит нямаше нищо против още един мъж да попадне в затвора, но не би понесъл да застане на подсъдимата скамейка.

Стигнаха до Уошингтън Мюс № 28. Смит извади ключа, с отмерено движение го пхна в ключалката, превъртя го, отвори вратата и изрече:

Влезте, щом настоявате, мисис Макграт.

Хората, гостували на тържествата в ограбените къщи, продължаваха да се обаждат във ФБР. Агентите вече разполагаха с дванайсет възможни извършители на кражбите, но Сай Морган смяташе, че е попаднал на златна жила, когато в понеделник следобед Шелдън Ланди, главният заподозрян, изплю камъчето за фирмата, която служеше само за прикритие на истинската му дейност.

Бяха го извикали за разпит и Сай очакваше всеки момент да чуе самопризнанията му. Изведнъж на челото на Ланди изби пот и кършейки ръце, мъжът прошепна:

— Чували ли сте за „Тел Ол“?

— Някакъв вестник за търговска реклама, нали?

— Да, един от най-големите. Седмичният му тираж е четири милиона. — За миг в тона на Ланди се прокрадна нотка на гордост. После сниши глас. Това, което ще ви кажа, не бива да излиза от тази стая. Аз съм човекът, който го прави. Ако се разчуе, приятелите ми ще ме изоставят.

Повече няма да се занимавам с него, помисли си Сай, след като Ланди си тръгна. Този дребен мошеник знае само да дрънка. Не би му стигнал куражът за подобни удари.

В четири без петнайсет в кабинета му влезе един от следователите.

— Сай, на телефона, който разгласихме във връзка със случая Хамилтън, е една жена. Според мен си струва да поговориш с нея. Името ѝ е Грейс Хувър. Съпругът ѝ е сенаторът от Ню Джърси Джонатан Хувър. Мисис Хувър твърди, че миналата вечер е видяла човека, когото търсим. И преди сме получавали сигнали за него — Джейсън Арнът.

— Арнът! — Сай сграбчи слушалката на телефона. — Мисис Хувър, аз съм Сай Морган. Благодаря ви, че се обадохте.

Докато я слушаше, Морган си каза, че всички адвокати си мечтаят за подобен свидетел. Разсъждаваше логично, излагаше ясно фактите и обясняваше най-подробно как от инвалидната си количка е

видяла мъжа под същия ъгъл, под който вероятно го е хванала скритата камера в дома на семейство Хамилтън.

— Когато го гледа отпред, човек остава с впечатлението, че лицето му е по-пълно — отбеляза мисис Хувър. — И още нещо, миналата нощ мъжът леко сви устни, щом му заявих, че го познавам отнякъде. Може би има навик да прави така, когато се съсредоточава върху нещо. Забелязали ли сте как се е намръщил на снимката? Според мен, когато камерата го е уловила, той се е мъчел да се концентрира върху тази статуетка, за да прецени дали е автентична, или не. Една моя приятелка ме увери, че е голям познавач на антични предмети.

— Да, така е. — Сай Морган се развълнува. Най-последствително беше попаднал на сериозна следа. — Мисис Хувър, нямате представа колко съм ви задължен. Известно ви е, предполагам, че ако наистина сте открили престъпника, ще получите солидна награда, над сто хиляди долара.

— О, на мен пари не са ми нужни — отвърна Грейс Хувър. — Ще ги използвам за благотворителни цели.

След като затвори телефона, Сай Морган се сети за сумите, които трябваше да плати на колежа за обучението на синовете си. Завъртя глава и се обади по интеркома на тримата следователи, които работеха по случая „Хамилтън“.

Нареди им да поставят Арнът под постоянно наблюдение. Съдейки по проучването, което бяха направили преди две години, той реши, че ако е крадец, мъжът умело е скрил плячката си. Би било добре да го следят известно време. Може би щеше да ги насочи към мястото, където държи съкровищата си.

— Ако докажем, че е извършил всички тези обиди, тогава ще го подведем под отговорност и за убийството на майката на Пийл — обясни им Сай. — Шефът ще остане страшно доволен. Майката на президента обичала да играе бридж с мисис Пийл.

Кабинетът на д-р Смит беше чист, но Кери забеляза, че има вид на помещение, което от години е занемарено. Копринените абажури с цвят на слонова кост, каквито имаше в къщата на баба ѝ, бяха потъмнели. Един от тях беше обгорял и платът бе разкъсан. Креслата с тапицерия от велур бяха хлътнали и протрити.

Помещението беше с висок таван и би могло да изглежда красиво, но сякаш времето бе спряло в него — приличаше на декор от черно-бял филм, правен през четирийсетте години.

Кери свали шлифера си, но д-р Смит не понечи да го поеме. Липсата на елементарна любезност означаваше, че не очаква от нея да се заседява тук. Тя сгъна дрехата и я метна на облегалката на креслото.

Смит седеше изправен на някакъв стол с висока облегалка, какъвто в никакъв случай не би избрал, ако беше сам.

— Какво искате, мисис Макграт? — Стъклата на очилата уголемяваха очите му, които я пронизваха с ледена омраза.

— Да чуя истината — отвърна с равен глас Кери. — Бих желала да разбера защо сте твърдели, че вие сте подарявали бижутата на Сузан, след като всъщност ги е получавала от друг мъж? Защо сте излъгали за Скип Риърдън? Той никога не е заплашвал Сузан. Може и да е изпускал нервите си и да ѝ е крещял, но никога не я е заплашвал, нали? По каква причина сте се заклели, че го е правил?

— Скип Риърдън уби дъщеря ми. Удуши я. Извърши го по толкова жесток начин, че очите ѝ бяха с кръвоизливи, имаше разкъсване на кръвоносните съдове на шията, езикът ѝ висеше от устата като на мъртво животно...

Гласът му секна. Гневният изблик се превърна в стон.

— Осъзнавам колко болезнено е било за вас да гледате снимките, доктор Смит — тихо каза Кери и присви очи, когато забеляза, че Смит се е втренчил неவிждащо в пространството пред себе си. — Но защо винаги обвинявате Скип за трагедията?

— Той беше неин съпруг. Испитваше безумна ревност. На всекиго беше от ясно по-ясно. — Смит помълча един миг. — Мисис

Макграт, не искам да обсъждам повече този въпрос. Бих желал да знам какво имате предвид, като твърдите, че преследвам Барбара Томпкинс.

— Не бързайте, нека първо да поговорим за Скип Риърдън, докторе. Грешите за него. Скип не е ревнувал безумно Сузан. Било му е известно, че се среща с друг мъж. — Кери направи пауза. — Но и той си е имал приятелка.

Главата на Смит се завъртя, сякаш Кери го беше ударила по лицето.

— Не е възможно. Жена му беше невероятно красива и той я обожаваше.

— Вие сте я обожавали, докторе. — Кери изрече думите неволно, но беше сигурна, че е казала истината. — Поставете се на неговото място, нали? Ако бяхте неин съпруг и знаехте, че ви изневерява, можехте да я убиеете, така ли?

Кери се втренчи в него. Смит не мигна.

— Как смеете! Сузан беше моя дъщеря! — изрече с леден глас той. — А сега си вървете.

Изправи се и тръгна към нея, сякаш се канеше да я хване и да я изхвърли от стаята.

Кери скочи, грабна шлифера си и отстъпи назад. Огледа се, за да прецени дали ще успее да го заобиколи и да хукне към вратата, ако се наложеше.

— Не, докторе. Дъщеря ви е била Сузи Стивънс, докато Сузан — ваше творение. Чувствали сте, че ви принадлежи, както и Барбара Томпкинс. Доктор Смит, през нощта, когато Сузан е починала, сте били в Алпайн. Вие ли я убихте?

— Аз да съм убил Сузан? Луда ли сте?

— Но сте били там.

— Не съм бил!

— О, да, били сте и ние ще го установим със сигурност, обещавам ви. Ще възобновим следствието и ще освободим онзи невинен човек, който е в затвора заради вас. Вие сте го ревнували, доктор Смит. Наказали сте го, понеже за разлика от вас той постоянно е бил край Сузан. А как сте се мъчили да се доберете до нея! Били сте толкова настоятелен, че тя се е отегчавала от опитите ви непрекъснато да привлечете вниманието й.

— Това не е истина — процеди през зъби Смит.

Кери забеляза, че ръката му трепери силно. Сниши глас и тонът ѝ стана по-мек.

— Доктор Смит, след като вие не сте убили дъщеря си, някой друг го е извършил. Но не и Скип Риърдън. Вярвам ви, че посвоему сте обичали Сузан и сте искали убиецът да си получи заслуженото. Но знаете ли какво сте направили? Дали сте шанс на човека, причинил смъртта на Сузан, да се измъкне. Сега той е на свобода и ви се присмива, доволен, че сте го прикрили. Ако разполагахме с бижутата, които Скип, както твърди, не е подарявал на Сузан, можехме по-лесно да проследим откъде са дошли и да открием кой ѝ ги е дал. Скип е сигурен, че едно от тях е липсвало. Вероятно някой го е взел през онази нощ.

— Той лъже.

— Не, не лъже. От самото начало казва все едно и също. И още нещо е било откраднато през онази нощ — снимка на Сузан в миниатюрна рамка. Била е на нощното ѝ шкафче. Вие ли сте я взели?

— Не съм бил в онази къща през нощта, когато е загинала Сузан!

— Тогава на кого сте дали мерцедеса си?

Смит изрева:

— Вън!

Кери разбра, че не бива да остава повече. Заобиколи го и на вратата се обърна към него.

— Доктор Смит, Барбара Томпкинс разговаря с мен. Разтревожена е. Замина в командировка само за да е далеч от вас. Когато се върне, аз лично ще я придружа до полицията в Ню Йорк, за да подаде оплакване срещу вас. — Кери отвори входната врата на старата къща и във вестибюла нахлу студен вятър. — Освен ако не се съгласите с факта, че се нуждаете от медицинска помощ заради физическото и психическото си състояние — добави тя. — И ако не ми кажете истината за това, което се е случило в нощта, когато е починала Сузан. И ако не ми предоставите бижутата, които са ѝ били подарени не от вас или от съпруга ѝ, а от друг мъж.

Кери вдигна яката на шлифера си и пхна ръце в джобовете, за да измине трите пресечки до мястото, където бе оставила колата си. Не забеляза, че д-р Смит я наблюдава иззад решетката на прозореца в

кабинета си, не видя и непознатия мъж, паркирал на Пето Авеню, който взе мобифона и докладва за посещението ѝ в жилището на Уошингтън Мюз.

81.

Федералният прокурор, подпомогнат от прокурорите на окръзите Мидълсекс и Оушън, получи разрешение за обиск на къщата и на вилата на покойния Барни Хаскъл. Разделен през по-голямата част от годината от съпругата си, Барни живееше в приятно жилище с разположени на полуетажи помещения на тиха улица в Едисън, красив град, чието население се състоеше предимно от представители на средната класа. Съседите му уведомиха репортерите, че не е общувал с тях, но винаги се е държал любезно, когато се срещали лице в лице.

Във вилата му, модерна двуетажна сграда на Лонг Бийч Айланд с изглед към океана, целогодишно живееше неговата съпруга. Съседите му разказаха на следователите, че Барни прекарвал там лятото, като излизал да лови риба с лодката си; другото му хоби било дърводелството. Работилницата му беше в гаража.

Няколко съседни споделиха, че съпругата му ги е поканила, за да се похвали с масивния дъбов шкаф, който той беше направил миналата година за телевизора, видеото и радиокасетофона. Барни много му се радваше и се гордееше с него.

Следователите знаеха, че за да се съгласи да свидетелства срещу Джими Уийкс, той би трябвало да е разполагал със солидни доказателства за злоупотребите му. Известно им беше и това, че ако не ги открият бързо, хората на Джими Уийкс щяха да се доберат до тях и да ги унищожат.

Вдовицата пицеше и нареждаше, че Барни е жертва, а домът е неин, макар и на табелката до входа да стои името на горкия Барни, и никой няма право да го съсипва. Независимо от протестите ѝ следователите разглобиха всичко, включително и дъбовия шкаф, закован за стената на гостната.

След като изкъртиха дървото от мазилката, попаднаха на сейф, достатъчно голям, за да събере архива на малък офис.

Пред вилата се насъбраха журналисти и телевизионните камери заснеха пристигането на касоразбивача, който вече беше пенсионер, но правителството все още се ползваше от услугите му. След четвърт час

сейфът бе отворен и малко по-късно, в четири и петнайсет същия следобед, Лес Хауард се обади по телефона на федералния прокурор Ройс.

Намериха втори комплект от счетоводни книги на фирмата „Уийкс“, както и дневници отпреди петнайсет години, в които Барни бе вписвал срещите на Джими и си бе водил бележки за предмета на разговорите.

Ройс със задоволство научи, че са открили и кутии, пълни с копия от фактури за скъпи вещи, между които кожени палта, бижута и коли, купувани на най-различни приятели на Джими. На тях Барни бе отбелязал: „Не са плащани данъци.“

— Златна мина — увери го Хауард. — Явно Барни е знаел старата пословица: „Винаги гледай на приятеля си като на бъдещ враг.“ Вероятно още от първия ден се е подготвял да отърве затвора, като предаде Уийкс, ако някога се стигне до дело.

Съдията беше отложил заседанието на съда за следващия ден, понеже предпочиташе да започне с нов свидетел сутринта, вместо в четири часа следобед. Това също беше добре. След като затвори телефона, Ройс продължи да се усмихва на чудесните новини и изрече на глас:

— Благодаря ти, Барни. Винаги съм вярвал, че ще успееш.

После седя известно време смълчан, обмисляйки понататъшните си действия.

Марта Лус, личната счетоводителка на Джими, беше призована за свидетел на защитата. Вече бе дала показания под клетва, че документите са напълно редовни и са в един екземпляр. Сега мис Лус имаше шанс да се яви като свидетел на обвинението, за да получи по-лека присъда. Според Ройс нямаше да е трудно да бъде убедена, че е в неин интерес да го стори.

В неделя Джейсън Арнът се събуди късно със симптоми на грип и реши да не ходи във вилата си в Катскил, както бе планирал. Прекара целия ден в леглото. Стана само за да си приготви лек обяд. В подобни моменти съжаляваше, че няма прислужница, която да живее постоянно в къщата му.

От друга страна, беше доволен, че е в състояние да се усамоти, без някой да му се пречка из краката. Занесе книги и вестници в спалнята си и дълго чете, като пиеше портокалов сок и от време на време подремваше.

През няколко часа поглеждаше листовката на ФБР, за да се увери, че никой не би го оприличил с човека на размазаната снимка, която беше истинска карикатура.

В понеделник вечер се почувства доста по-добре и реши, че листовката не представлява никаква заплаха за него. Дори и някой агент на ФБР да дойдеше в дома му да го разпитва като един от гостите на приемите, никога нямаше да се сетят да го свържат с кражбата.

Не и от тази снимка. Не и от записите на разговорите, проведени от домашния му телефон. Не и от антиките и картините в тази къща. Не и от най-внимателна проверка на финансовите му средства. Дори не и от резервацията във вашингтонския хотел в края на седмицата, когато извърши обира у семейство Хамилтън, тъй като се регистрира с един от фалшивите си паспорти.

Нямаше съмнение, че е в безопасност. Обеща си, че на следващия ден или най-късно в сряда ще отиде в Катскил, за да се порадва на съкровищата си.

Джейсън не знаеше, че агентите от ФБР вече са получили заповед от съда за подслушване на телефона му и внимателно наблюдават неговия дом. Не му беше известно, че отсега нататък няма да може да направи нито една крачка, без някой да го види и да го проследи.

83.

Карайки на север от манхатънския Гринич Вилидж, Кери попадна в първото за следобедна задръстване на движението. В пет без двайсет потегли с колата си от гаража на Дванайсета улица. Беше шест и пет, когато свърна в алеята пред дома си и забеляза волвото на Джеф, паркирано пред двойния гараж.

На тръгване към къщи Кери се обади от колата си. Донякъде се успокои, след като говори с Робин и с Алисън. Предупреди ги да не излизат по какъвто и да било повод и да не отварят на никого, докато тя не се прибере.

Когато видя волвото на Джеф, осъзна, че колата на Алисън липсва. Дали Джеф бе дошъл, защото е възникнал някакъв проблем? Кери загаси двигателя и фаровете, изскочи от колата, затръшна вратата и хукна към къщата.

Робин очевидно я очакваше, тъй като докато Кери тичаше нагоре по стълбите, входната врата се отвори.

— Робин, случило ли се е нещо?

— Не, мамо, всичко е наред. След като пристигна, Джеф обясни на Алисън, че може да си върви, понеже той ще остане при мен, докато си дойдеш. — По лицето на Робин се изписа тревога. — Нали нямаш нищо против? Искам да кажа, че пуснах Джеф.

— Не, разбира се — рече Кери и прегърна Робин. — Къде е той?

— Тук съм — отвърна Джеф и се появи откъм кухнята. — Реших, че след като в събота вечер сте яли храна, приготвена от семейство Дорсо, и сега няма да възразите. Менюто е много просто. Агнешки котлети с картофи на фурна и салата.

Кери осъзна, че е напрегната и гладна.

— Звучи прекрасно — въздъхна тя, докато си разкопчаваше шлифера.

Джеф бързо се приближи, за да го поеме. Поведението му ѝ се стори съвсем естествено, когато метна дрехата на едната си ръка, а с другата я прегърна и после я целуна по бузата.

— Тежък ден?

За миг Кери положи глава под топлата му шия.

— Имало е и по-леки.

Робин заяви:

— Мамо, качвам се горе, за да си довърша домашното, но тъй като всъщност аз съм в опасност, бих искала да знам какво точно става. Какво каза доктор Смит, когато се срещна с него?

— Довърши си домашното, докато си почина. Обещавам, че малко по-късно ще ти дам пълен отчет.

— Добре.

Джеф беше запалил камината във всекидневната. На масичката бяха сложени чаши и бутилка шери.

— Надявам се, че не прекалявам, като се държа така, сякаш съм си у дома — извини се той.

Кери се отпусна на канапето и си събу обувките. Поклати глава и се усмихна.

— Не.

— Имам новини за теб, но ти започни първа. Разправяй за Смит.

— По-добре е да ти разправа най-напред за Франк Грийн. Днес следобед го уведомих, че ще изляза от работа по-рано, и му обясних защо.

— И той какво каза?

— По-страшно е това, което всъщност не каза. Но ще бъде справедлива. Макар и да се затрудняваше, докато изричаше думите, той заяви, че не би оставил невинен човек да лежи в затвора, дори и политическата му кариера да е застрашена. — Кери сви рамене: — Проблемът е, че не му вярвам.

— Защо пък не му повярваш? А Смит?

— Хванах го натясно, Джеф, сигурна съм. Този човек всеки момент ще рухне. Заплаших го, че ако не започне да говори истината, ще накарам Барбара Томпкинс да подаде оплакване в полицията, че я преследва. Според мен тази перспектива го потресе. Смятам, че няма да рискува, а ще си отвори устата и ние ще получим отговорите на някои въпроси.

Взря се в пламъците, които се виеха около изкуствените дърва. После бавно добави:

— Джеф, заявих на Смит, че имаме двама свидетели, които са забелязали колата му пред дома на семейство Риърдън. Споменах, че

може би той самият е убил Сузан и затова е дал лъжливи показания, които са спомогнали Скип да бъде осъден. Според мен Смит е обичал Сузан не като дъщеря, навярно не и като жена, а като свое творение. — Обърна се към Джеф и продължи: — Помисли върху следния сценарий. На Сузан ѝ е омръзнало баща ѝ да се навърта около нея, да се появява навсякъде, където е тя. Джейсън Арнът ми го каза и аз му вярвам. И така, в нощта на убийството доктор Смит е отишъл да я види. Скип се е прибрал, а после е излязъл, както твърди. Сузан е подреждала във вестибюла цветята, които са ѝ били изпратени от друг мъж. Не забравяй, че картичката не е била намерена. Смит е побеснял от обида и ревност. Трябвало е да търпи не само Скип, но и Джими Уийкс. В пристъп на ярост е удушил Сузан и понеже винаги е мразил Скип, е взел картичката, измислил е историята, че Сузан се е страхувала от Скип, и се е явил като главен свидетел на обвинението. По този начин Скип, с когото си е съперничил за вниманието на Сузан, не само е бил наказан да изкара най-малко трийсет години в затвора, а и полицията не е търсела друг евентуален убиец.

— Логично е — бавно отвърна Джеф. — Но защо Джими Уийкс толкова много се страхува да не се възобнови разследването?

— Мислила съм и върху това. Същото може да се предположи и за него. Имал е връзка със Сузан. През онази нощ са се скарали и той я е убил. Друга възможност е Сузан да му е казала за земята в Пенсилвания, върху която Скип е имал опция. Дали не се е изпуснал пред нея за строежа на бъдещата магистрала, а после да я е убил, за да не го издаде пред Скип? Той бил купил тези парцели почти на безценица.

— Доста си разсъждавала днес, мисис Макграт — заяви Джеф. — И двата ти сценария са издържани. Случайно да си слушала новини, докато пътуваше насам?

— Мозъкът ми се нуждаеше от почивка. Иначе при това движение щях да полудея.

— Добре си направила. Но ако беше пуснала радиото, щеше да чуеш, че материалите, които е подготвил Барни Хаскъл за доказателство срещу Джими Уийкс, вече са в ръцете на федералния прокурор. Едва ли някой друг си е водил по-подробни бележки за всичко. Ако е достатъчно умен, вместо да се противопоставя на разследването ти, утре Франк Грийн би следвало да поиска да прегледа

фактурите за бижутата, които Уийкс е купувал през месеците преди убийството на Сузан. Ако например той ѝ е подарил гривната със зодиакалните знаци, ще можем да докажем, че Смит е лъжец. — Джеф се изправи. — Според мен, Кери Макграт, ти си заслужи вечерята. Изчакай ме тук. Ще ти съобщя, когато е готова.

Кери се сгуши на канапето. Отпиваше от шерито и имаше чувството, че независимо от топлината, която идва от камината, в стаята е студено. След малко стана и влезе в кухнята.

— Ще ми разрешиш ли да погледам, докато се правиш на готвач? Тук е по-топло.

Джеф си тръгна в девет часа. След като Кери затвори вратата, Робин се обърна към нея.

— Мамо, искам да те попитам нещо. Отнася се за човека, чийто адвокат е татко. Доколкото разбирам от думите ти, татко няма да спечели делото. Така ли е?

— Да, ако доказателствата, които са намерени, наистина уличават клиента му в измама.

— И татко ще пострада ли от това?

— Никой не обича да губи дела. Но най-доброто нещо, което може да се случи на баща ти, е този човек да бъде осъден.

— Сигурна ли си, че Уийкс е този, който се мъчи да ме сплаши?

— Повече от сигурна. Ето защо трябва по-скоро да установим, че е имал връзка със Сузан Риърдън. Тогавя той вече няма да се опитва да ни сплаши.

— Джеф също е адвокат, който поема защитата на подсъдимите, нали?

— Да.

— Той ще се съгласи ли да защитава човек като Джими Уийкс?

— Не, Робин, убедена съм.

— И аз.

В девет и половина Кери се сети, че е обещала на Джонатан и Грейс да им се обади и да им разкаже за срещата с д-р Смит.

— Смяташ, че може да се пречупи и да признае за лъжливите си показания, така ли? — попита Джонатан, след като Кери се свърза с него.

— Да.

Грейс беше вдигнала слушалката на другия апарат.

— Хайде да съобщим на Кери за моето откритие, Джонатан. Кери, днес аз се проявих или като добър детектив, или като пълна глупачка.

Кери си спомни, че в неделя, когато обядваха с Робин у семейство Хувър, не сметна за необходимо да говори за Джейсън Арнът. След като чу какво е установила Грейс, тя беше доволна, че двамата с Джонатан не могат да видят изражението на лицето ѝ.

Джейсън Арнът. Приятелят, който непрекъснато е бил със Сузан Риърдън. Човекът, който независимо че изглеждаше откровен, беше прекалено превзет, за да бъдат възприети сериозно думите му. Ако е крадец, разсъждаваше Кери, ако наистина е свързан с убийство, както се споменава в листовката на ФБР, какво е мястото му в загатката на „убийството с черните рози“?

Доктор Смит седя неподвижно дълго след като Кери си тръгна. Обвиненията ѝ го караха да се тресе от отвращение. Подобно отвращение изпитваше, когато видеше обезобразено или грозно лице. Цялото му същество трепереше от желание да го промени, да го оправи, да го върне към нормалното. Да открие за него красотата, която опитните му ръце бяха в състояние да изтръгнат от костите и плътта.

В подобни моменти гневът му бе насочен към пожара, към катастрофата или към несправедливото смесване на гените, причинили отклонението. Сега беше ядосан на Кери Макграт, която го бе обвинила.

Да го упреква, че преследва жена само защото беглият поглед към съвършенството, което е постигнал, му доставя удоволствие! Но как можеше да предположи, че Барбара Томпкинс ще изрази благодарността си по този начин. Тогаваше да направи лицето ѝ такова, че кожата да се набръчка, клепачите да се отпуснат, а ноздрите да зеят.

Какво ли щеше да стане, ако мисис Макграт заведеше Томпкинс в полицията, за да подаде оплакване срещу него? Тя му го заяви и той разбра, че говори сериозно.

Каза, че е убиец. Убиец! Нима наистина мислеше, че е могъл да извърши подобно нещо със Сузан? Изгаряше от мъка, когато преживяваше отново мига, в който дълго натиска звънеца, а после бутна вратата и установи, че е отключена.

Сузан беше във вестибюла. Едва не се спъна в нея. Сузан, но не тази, която познаваше. Разкривените черти, изпъкналите, кървясали очи, зейналата уста с изплезения език — това не беше жената, която бе създал.

Дори тялото ѝ изглеждаше тромаво и отблъскващо. Лежеше сгърчена на пода, левият ѝ крак пъхнат под десния, петата забита в прасеца, а върху нея бяха разпръснати черни рози, които сякаш представляваха пародия на почитта към мъртъвците.

Смит си спомни как стоя надвесен над нея, обладан от едина-единствена нелепа мисъл. Навярно Микеланджело би се чувствал така, ако видеше своята „Пиета“ обезобразена от онзи луд човек, който я беше съсипал преди години в катедралата „Свети Петър“.

Спомни си как прокллинаше Сузан, защото не се съобрази с предупрежденията му. Омъжи се за Скип Риърдън против волята на баща си. Смит я посъветва да почака, понеже смяташе, че не е подходящ за нея.

Тя му изкрещя, че за него едва ли ще се намери подходящ мъж за дъщеря му.

Минаваше покрай дома им през нощта и надничаше през прозореца в тъмнината. Виждаше ги как се гледат, как си стискат ръцете през масата, как седят заедно един до друг на канапето или Сузан е в скута на Скип в голямото, дълбоко кресло.

Едва издържаше. Дойде му обаче твърде много, когато Сузан започна да се среща и с други мъже. Никой от тях не я заслужаваше. За да не усети съпругът ѝ, дъщеря му идваше при него и го молеше да ѝ прави разни услуги: „Чарлс, трябва да кажеш на Скип, че си ми купил това... и това... и това...“

Или му заявяваше: „Не разбирам защо си толкова разстроен. Сам твърдеше, че имам право да наваксам загубеното. Е, сега се забавлявам. Скип работи прекалено много. С него ми е скучно. Ти рискуваш, когато оперираш. Приличам на теб. И аз рискувам. Не забравяй, докторе, че си щедро татенце.“ После му лепваше една целувчица и му се умилкваше, уверена в своята сила и в неговото търпение.

Убиец? Не, Скип беше убиецът. Докато стоеше надвесен над тялото на Сузан, Смит знаеше какво точно се е случило. Недотам изтънченият ѝ съпруг се е прибрал вкъщи, когато Сузан е подреждала розите, изпратени ѝ от друг мъж, и е избухнал. Точно както бих постъпил аз, помисли си Смит. Изведнъж погледът му попадна върху картичката, която бе почти закрыта от тялото на Сузан.

Тогава в ума му се роди историята, която щеше да разкаже в съда. Скип, ревнивият съпруг. Съдебните заседатели навярно щяха да проявят снизходителност към мъжа, който убива жена си в момент на афект. Щеше вероятно да се отърве с лека присъда. Или въобще нямаше да го осъдят.

Няма да позволя да се случи подобно нещо, закле се Смит. Спомни си как затвори очи, за да не гледа грозното, разкривено лице, което бе толкова прелестно, преди смъртта да го обезобрази. Сузан, обещавам ти!

Не беше трудно да удържи на думата си. Просто трябваше да вземе картичката, да се прибере вкъщи и да чака да му се обадят, че Сузан, неговата дъщеря, е мъртва.

Когато полицаите го разпитваха, той им каза, че Скип е бил безумно ревнив, а Сузан се е страхувала за живота си. Изпълнявайки последната ѝ молба, Смит заяви, че всички бижута, които не ѝ е подарил Скип, са от него.

Не, нека мисис Макграт говори каквото си иска. Убиецът беше в затвора и щеше да остане там.

Наближаваше десет часа, когато Чарлс Смит стана. Беше дошъл краят. Вече не можеше да оперира. Не желаше повече да вижда Барбара Томпкинс. Тя го мразеше. Смит влезе в спалнята, отвори малкия сейф в шкафа и извади пистолет.

Щеше да бъде толкова лесно. Къде ли ще отида, чудеше се той. Вярваше, че духът продължава да живее. Прераждане? Навярно. Този път вероятно щеше да бъде връстник на Сузан и двамата щяха да се влюбят един в друг. На устните му затрептя усмивка.

Когато понечи да затвори сейфа, погледът му падна върху кутията с бижута на Сузан.

Ами ако Макграт беше права? Ако не Скип, а друг човек бе отнел живота на Сузан? Макграт заяви, че този човек сега му се присмива заради лъжливите показания, които изпратиха Скип в затвора.

Имаше начин да поправи грешката. Ако Риърдън не беше убиецът, Макграт щеше да разполага с всичко, от което се нуждаеше, за да открие мъжа, причинил смъртта на Сузан.

Взе кутията с бижутата, сложи пистолета върху нея и ги отнесе на бюрото в кабинета. После с отмерени движения извади лист хартия и свали капачката на писалката си.

След като свърши с писането, обви кутията с листа и успя да я напъха в един от пликовете на „Федерал Експрес“, които за удобство държеше вкъщи. Адресира го до Кери Макграт, прокурор в Окръжния съд на Бъргън, Нью Джърси. Спомняше си добре този адрес.

Облече палтото си, сложи си шала и измина пеша осемте пресечки до пощенската кутия на „Федерал Експрес“, която използваше, когато му се наложеше.

Прибра се точно в единайсет часа. Свали си палтото, взе пистолета, влезе в спалнята и се опъна с дрехите на леглото. Загаси всички лампи, освен тази, която осветяваше снимката на Сузан.

Щеше да изпрати деня с нея и да започне новия си живот в полунощ. След като беше взел решението, Смит се почувства спокоен, дори щастлив.

В единайсет и половина се чу звънецът на входната врата. Кой ли можеше да е? Ядосан, д-р Смит не му обърна внимание, но упоритият пръст отново го натисна. Сети се какво се е случило. Преди време на ъгъла на улицата имаше катастрофа и един от съседите му дотича при него за помощ. Нали в крайна сметка беше лекар. Ако и сега бе станало нещо подобно, той щеше за последен път да приложи уменията си.

Доктор Чарлс Смит отключи, отвори вратата и се смъкна на прага от куршума, който попадна точно между очите му.

ВТОРНИК, 7 НОЕМВРИ

Във вторник сутринта, когато Джеф Дорсо дойде на работа в девет часа, завари Дидри Риърдън и Бет Тейлър в приемната на кантората.

Бет се извини от името на двете.

— Джеф, съжалявам, че пристигнахме, без да те предупредим, но утре сутринта Дидри трябва да постъпи в болницата, за да я оперират. Знам, че ще се успокои, ако поговори няколко минути с теб и ти даде снимката на Сузан, за която ти спомена онзи ден.

Дидри Риърдън го гледаше тревожно.

— Дидри — сърдечно я подкани Джеф, — вече сме се разбрали, че не е необходимо да се оправдаваш, когато идваш при мен. Нали си майката на най-важния ми клиент?

— Добре. Просто ми е съвестно, че ти губя времето — измърмори Дидри Риърдън с усмивка на облекчение, когато Джеф хвана ръцете ѝ. — Толкова ми е неудобно, че миналата седмица нахълтах в кабинета на очарователната Кери Макграт и се държах с нея така, сякаш е негодница. А после научих, че са заплашвали детето ѝ, понеже тя се мъчи да помогне на сина ми.

— Кери е наясно в какво състояние си била. Хайде да влезем в кабинета ми. Сигурен съм, че кафето е готово.

— Ще останем само пет минути — обеща Бет, когато Джеф сложи каната с кафето пред нея. — И няма да ти губим времето, като ти обясняваме какво блаженство е за нас да мислим, че най-после съществува реална надежда Скип да излезе от затвора. Знаеш как се чувстваме и колко сме ти благодарни за всичко, което направи за нас.

— Вчера следобед Кери се е срещнала с доктор Смит — заяви Джеф. — Смята, че той най-после ще проговори. Но има и други новини. — Разказа им за документацията на Барни Хаскъл. — Най-сетне може би ще успеем да проследим откъде идват бижутата, които според нас Джими Уийкс е подарил на Сузан.

— Това е една от причините за посещението ни при теб — отбеляза Дидри Риърдън. — Нали споменах, че разполагам със снимка, на която Сузан носи изчезналата старинна брошка с диамантите? В събота вечер, веднага щом се върнах от затвора, започнах да я търся, но не я открих. В неделя и понеделник прерових апартамента. Нямаше я никъде. Изведнъж се сетих, че я бях пъхнала в найлоново калъфче и я държах при личните си документи. Както и да е, най-накрая я намерих. След като онзи ден толкова много говорихме за бижутата, нищо чудно да се окаже, че е важно снимката да е у вас.

Подаде му кафяв плик. Джеф извади от него сгъната страница от „Палисейдс Къмюнити Лайф“, един от местните седмични вестници. Отвори я и забеляза, че е от 24 април, отпреди близо единайсет години и около месец преди смъртта на Сузан Риърдън.

Груповата снимка на членовете на Палисейдс Кънтри Клъб заемаше голяма част от страницата. Веднага позна Сузан Риърдън. Забележителната ѝ красота се открояваше на фона на всички останали. Беше леко обърната настрани и фотоапаратът бе уловил ясно лъскавите диаманти на ревера на самото ѝ.

— Това е брошката, която изчезна — обясни Дидри и я посочи. — Но Скип не помни кога за последен път я е видял на нея.

— Радвам се, че ми донесе снимката — отвърна Джеф. — След като получим копие от документите на Барни Хаскъл, може би ще разберем откъде я е имала.

Беше болезнено да гледа плахата надежда, изписана на лицата им. Дано не ги подведа, молеше се наум Джеф, докато ги изпращаше. На вратата прегърна Дидри.

— А сега само да мине операцията и ще се чувстваш по-добре. Не бива да си болна, когато освободят Скип.

— Джеф, да не мислиш, че след като минах през ада, ще умра точно сега?

Джеф проведе няколко телефонни разговора, провери някои неща и реши да се обади на Кери. Предполагам, че ще настоява да ѝ изпратя по факса снимката на Сузан, разсъждаваше Джеф. Или просто искам да я чуя, призна пред себе си той.

Когато секретарката му го свърза, от уплашения глас на Кери го побиха тръпки.

— Току-що отворих един плик на „Федерал Експрес“, изпратен от доктор Смит до мен. Вътре беше кутията с бижутата на Сузан и картичката, която сигурно е придружавала розите. Има и писмо. Джеф, Смит признава, че е излъгал за Скин и за накитите. Твърди, че когато получа пратката, той ще се е самоубил.

— Господи, Кери, той ли...

— Не, не я е убил той, Джеф. Току-що ми позвъни мисис Карпентър от клиниката. Доктор Смит не се явил на работа, телефонът му не отговарял и тя отишла до къщата му. Вратата била откритата и сестрата влязла вътре. Намерила трупа му на пода във вестибюла. Бил застрелян, а къщата била претърсена. Джеф, дали някой го е направил, понеже не е искал Чарлс Смит да промени показанията си, и се е мъчел да открие бижутата? Кой е този човек? Дали Робин няма да е следващата жертва?

В девет и половина сутринта Джейсън Арнът погледна през прозореца, видя мрачното облачно небе и се почувства странно потиснат. Краката и гърбът го понаболяваха, но симптомите на грипа, които го принудиха да прекара почивните дни в леглото, вече отзвучаваха. Не можеше обаче да преодолее усещането, че нещо не е наред.

Осъзна, че причината е тази проклета листовка на ФБР. Беше изпаднал в същото състояние след онази нощ в дома на конгресмена Пийл. Когато влезе, няколко от лампите на долния етаж, които се включваха и изключваха автоматично, светеха, но горе всички стаи бяха тъмни. Вървеше по коридора и носеше картината, която бе свалил от стената. Изведнъж долови стъпки по стълбите. Едва успя да скрие лицето си с картината, когато светлината заля коридора.

Чу треперещия глас, който извика: „Боже мой!“, и се сети, че е майката на Пийл. Инстинктивно побягна, като държеше пред себе си картината. Нямаше намерение да удря старицата. Искаше само да я събори, да ѝ вземе очилата и да избяга. На тържеството по случай избирането на сина ѝ в Конгреса той разговаря дълго с нея и знаеше, че без тях е сляпа като прилеп.

Но тежката рамка на портрета блъсна главата ѝ и жената падна възник на стъпалата. От изхъркването, което излезе от устата ѝ, преди да се отпусне неподвижно на пода, Джейсън разбра, че е мъртва. После месеци наред се озърташе дали някой няма да се приближи до него и да му сложи белезници.

Сега, колкото и да се мъчеше да се успокои, листовката на ФБР го караше да настръхва по същия начин.

След случая с майката на Пийл единствената му утеха беше да се наслаждава на шедьовъра на Джон Уайт Александър „В покой“, който беше откраднал през онази нощ. Точно както Пийл, и той я държеше на стената в голямата спалня във вилата си в Катскил. Ставаше му приятно, когато си помислеше, че хиляди хора минават през музея на изкуствата „Метрополитън“, за да видят другата картина на

художника, която беше близка по сюжет с нея — казваше се „Отдых“. Отпуснатата назад фигура на красивата жена беше с грациозни очертания както в „Отдых“, но затворените очи и чувственото изражение на лицето сега му напомняха за Сузан.

Миниатюрната рамка със снимката ѝ беше на нощното му шкафче. Радваше се, че и двата портрета са в стаята му, макар и имитацията на Фаберже да не заслужаваше изисканата си компания. Нощното шкафче беше от мрамор с позлата, изящен екземпляр от периода на възхода на готическия стил. Беше се сдобил с него при големия удар, когато нае камион и буквално изпразни дома на семейство Мериман.

Реши да се обади предварително. Обичаше, когато пристигне, да намери отоплението включено, а хладилника — зареден. Но вместо да използва домашния си телефон, щеше да позвъни на прислужницата от мобифона, регистриран на едно от фалшивите му имена.

От аварийната кола на „Пъблик Сървис Газ енд Електрик“ се получи сигнал, че Арнът провежда телефонен разговор. Докато слушаха, агентите на ФБР се усмихваха доволно.

— Според мен ще успеем да проследим тази хитра лисица, Арнът, до леговището му — отбеляза служителят, който ръководеше операцията.

Чуха как Джейсън приключи с думите:

— Благодаря ти, Мади. Тръгвам след час и ще пристигна към един.

Мади отвърна с равен глас:

— Ще приготвя всичко. Можете да разчитате на мен.

Франк Грийн имаше дело и чак по обяд Кери го информира за убийството на Смит и за плика, който беше получила от „Федерал Експрес“ рано тази сутрин. Вече се бе успокоила напълно и се чудеше защо почти загуби самообладание, когато ѝ се обади Джеф. Реши, че по-късно ще разсъждава върху емоциите си. Фактът, че Джо Пълмбо чакаше Робин пред училището, за да я закара у дома и да стои при нея, докато Кери се прибере от работа, ѝ беше достатъчен, за да не се страхува поне засега.

Грийн прегледа внимателно съдържанието на кутията с бижутата, сравнявайки всяко с изброените в писмото, което д-р Смит беше изпратил на Кери.

— Гривна със зодиакални знаци — прочете той. — Ето я. Часовник със златни цифри, циферблат от слонова кост и златна верижка с диаманти. Добре. Пръстен със смарагди и диаманти върху розовозлатиста лента. И той е тук. Старинна диамантена гривна. Три реда диаманти, свързани с диамантени закопчалки. — Франк я вдигна. — Красива е.

— Да, може би си спомняш, че беше на ръката на Сузан, когато я убиха. Имала е още едно бижу — брошката с диамантите, за която говореше Скип Риърдън. Доктор Смит не споменава нищо за нея. Явно не е била у него. Но Джеф току-що ми изпрати по факса снимка на Сузан, поместена в един вестник няколко седмици преди смъртта ѝ. На нея тя е с тази брошка. Не са я открили в къщата. Както виждаш, много прилича на гривната и явно е старинна. Другите бижута са красиви, но със съвременен дизайн.

Кери се взря в неясното копие и веднага схвана защо Дидри Риърдън я бе оприличила на майка и дете. Както го описа, бижутото се състоеше от две части. По-голямата представляваше цвете, а по-малката — пъпка. Бяха свързани с верижка. Изучава я озадачено известно време, понеже ѝ се стори странно позната.

— Ще проверим дали има нещо за нея в документацията на Барни Хаскъл — обеща Грийн. — А сега да уточним. Сигурна ли си,

че споменатите от доктора бижута, с изключение на липсващата брошка, са тези, за които Сузан е молила баща си да казва на Скип, че ѝ ги е подарил той?

— Така пише Смит, а и всичко съвпада с това, което ми обясни Скип в събота.

Грийн остави на бюрото си писмото на Смит.

— Кери, мислиш ли, че някой може да те е проследил, когато си ходила при доктора вчера?

— Вече да. Ето защо толкова се притеснявам за Робин.

— През нощта ще осигурим патрулна кола пред къщата ти. Бих се чувствал обаче по-спокоен, ако ви изкарам оттам и ви отведа на някое по-безопасно място, докато свърши тази история. Джими Уийкс е като животно, хванато в капан. Ройс навярно ще успее да го обвини в укриване на доходи, но като съдя по разкритията ти, нищо чудно да се окаже и убиец.

— Имаш предвид картичката, придружавала розите?

Вече я бяха изпратили на графолог. Кери подсети Грийн за бележката, намерена в джоба на адвоката на Хаскъл след убийството на двамата мъже.

— Точно така. Нито един продавач в цветарски магазин не е писал нотите. Представи си как би се продиктувало подобно нещо по телефона. Доколкото знам, Уийкс е любител музикант. Душата на компанията, когато седне на пианото. С картичката и с бижутата — ако установим, че Сузан ги е получила от него — делото „Риърдън“ поема в съвсем друга посока.

— И ако се заведе ново дело, тогава Скип ще бъде пуснат под гаранция, докато то приключи — заяви с равен глас Кери.

— Ако работата тръгне, ще се застъпя за освобождаването му — съгласи се Франк.

— Има още нещо, което бих искала да обсъдим — продължи Кери. — Знаем, че Джими Уийкс се опитва да ни сплаши, за да се откажем от възобновяване на разследването. Не е изключено обаче причината да е по-различна от тази, за която предполагахме. Научих, че Уийкс е купил скъпа земя в Пенсилвания от Скип Риърдън, когато Скип е трябвало да ликвидира компанията си. Очевидно се е добрал до поверителна информация и сделката е била незаконна. Престъплението, естествено, не е толкова тежко, колкото е убийството,

макар че все още не сме сигурни дали не е причинил смъртта на Сузан. Но ако съответните служби разполагат със сведения за извършени нарушения, те, заедно с укриването на доходи, стигат Уийкс да бъде прибран на топло за дълго време.

— И според теб той се притеснява, че тези стари сделки ще бъдат разкрити, ако се ровиш в делото „Риърдън“? — попита Грийн.

— Да, възможно е.

— Но наистина ли мислиш, че заради това се мъчи да те сплаши чрез Робин? На мен ми се струва пресилено — поклати глава Грийн.

— Франк, бившият ми съпруг ми намекна, че Уийкс е достатъчно безскрупулен и арогантен, за да е способен на всичко, щом въпросът опира до собствената му безопасност, без да се интересува каква ще е цената — от кражба на вестник до убийство. Но да оставим настрана всички тези неща — съществува още една причина да не успеем да го уличим в убийство, дори и да установим със сигурност връзката му със Сузан.

Кери му обясни за приятелството между Арнът и Сузан и за съмненията на Грейс Хувър, че Джейсън Арнът е крадецът, който се издирва.

— Дори и да е така, нали не искаш да кажеш, че той е убил Сузан?

— Не, разбира се — бавно отвърна Кери. — Зависи дали е извършител на кражбите.

— Почакай. От ФБР могат веднага да ни изпратят по факса листовката — заяви Грийн и натисна бутона на интеркома. — Ще видим кой ръководи разследването.

След по-малко от пет минути секретарката му донесе листовката. Грийн ѝ посочи телефонния номер.

— Предай им, че държа да ме свържат с човека, който отговаря за операцията.

Шейсет секунди по-късно Грийн обсъждаше въпроса със Сай Морган. Включи високоговорителя, за да слуша и Кери.

— Кълбото се разплита — започна Морган. — Арнът притежава вила в Катскил. Решихме да позвъним на вратата и да видим дали прислужницата няма да се разприказва. Ще ти се обадим, когато имаме резултат.

Кери стисна облегалките на креслото и обърна глава към далечния глас, който идваше от високоговорителя.

— Мистър Морган, това е ужасно важно. Ако все още е възможно да се свържете с вашия служител, помолете го да попита прислужницата за една миниатюрна овална рамка за снимки. От син емайл е, с перли по края. Може би в нея има снимка на красива жена с черна коса. Ако е там, не е изключено Джейсън Арнът да е извършил и убийство.

— Ще му се обадя и после отново ще ви позвъня — обеща Морган. — За какво става дума?

— Скип Риърдън твърди, че една миниатюрна рамка, копие на Фаберже, е изчезнала от спалнята им в деня, когато е била убита Сузан. Тази рамка заедно със старинната брошка са двете неща, които все още не са открити.

Кери се облегна на фотьойла и взе диамантената гривна.

— Погледни я. Съвсем различна е от останалите бижута. — Вдигна снимката на Сузан с брошката. — Не е ли странно? Виждала съм подобно бижу, което се състои от две части. Навярно ми се струва познато, понеже Скип и майка му няколко пъти го споменават в показанията си. Четох материалите, докато ми се зави свят.

Кери сложи гривната обратно в кутията.

— Джейсън Арнът е прекарвал дълго време със Сузан. Може би не е бил чак толкова безполов, колкото се е изкарвал. Представи си, Франк, че и той си е падал по Сузан. Подарил ѝ е брошката и гривната. Би избрал точно такива бижута. После е научил, че жената се среща с Джими Уийкс. Вероятно е отишъл при нея и е видял розите и картичката, за която предполагахме, че е била изпратена от Джими.

— Искаш да кажеш, че я е убил и е взел брошката?

— И снимката ѝ. Доколкото разбрах от мисис Риърдън, рамката била красива.

— А защо е оставил гривната?

— Сутринта, докато те чаках, погледнах снимките на тялото, преди да бъде преместено. Сузан имаше златна верижка на дясната ръка. Вижда се ясно. Носела е диамантената гривна на лявата си ръка, под ръкава на блузата. Пишеше го в протокола. Според медицинската експертиза е била с нова, много стегната закопчалка. Навярно се е мъчила да я свали, но не е успяла да я разкопчее. Ето защо я е вдигнала

нагоре, за да не се показва. Или пък е знаела, че нападателят ѝ иска да я вземе, ако е била подарък от него, и по този начин я е скрила. Каквато и да е била причината, все едно, не я е намерил.

Докато чакаха Морган да им се обади, Грийн и Кери приготвиха листовка, в която описаха въпросната гривна, за да я изпратят на бижутерите в Ню Джърси. По някое време Франк отбеляза:

— Кери, ако мисис Хувър е права, това би означавало, че всъщност съпругата на сенатора на нашия щат е открила убиеца на майката на конгресмена Пийл. Тогава ако Арнът е свързан със случая „Риърдън“...

Франк Грийн, кандидатът за губернатор, помисли си Кери. Вече се чуди как да замаже грешката, която е допуснал, осъждайки невинен човек! Е, сигурно така е в политиката, каза си тя.

Мади Плат не забеляза колата, която я следеше. Спря на пазара и се постара да не пропусне да купи всички продукти, за които ѝ бе наредено. Не ѝ обърна внимание и когато продължи да кара след нея през Елънвил, а после по тесните, лъкатушещи пътища към огромната вила, собственост на човека, когото познаваше под името Найджъл Грей.

Влезе в сградата и след десет минути се сепна от позвъняването на вратата. Тук никога не идваха хора. Освен това мистър Грей ѝ бе заповядал да не пуска никого. Не възнамеряваше да отваря, преди да разбере кой е.

Надникна през страничния прозорец и видя спретнат мъж, който стоеше на най-горното стъпало. Той също я забеляза и ѝ показа картата си на агент от ФБР.

— ФБР, госпожо. Бих искал да поговоря с вас.

Мади нервно отвори вратата. Приблужи до човека и разгледа печата и снимката на картата.

— Добър ден, госпожо. Казвам се Милтън Роуз и съм агент от ФБР. Не желая да ви стряскам или да ви разстройвам, но се налага да ви попитам някои неща за мистър Джейсън Арнът. Вие сте прислужницата му, нали?

— Господине, не познавам човек на име Джейсън Арнът. Тази къща е собственост на мистър Найджъл Грей. Работя при него от много години. Очаквам го да пристигне всеки момент. И веднага ще ви заявя, че ми е наредено да не пускам никого в къщата без негово разрешение.

— Аз не желая да влизам, госпожо. Не разполагам със заповед за обиск. Просто трябва да поговоря с вас. Вашият мистър Грей всъщност е Джейсън Арнът. Подозираме, че е извършил множество кражби на предмети на изкуството и на други ценни вещи. Не е изключено да е убил майката на конгресмена Пийл, която вероятно го е изненадала по време на обир в дома си.

— Господи! — възкликна Мади. — Мистър Грей наистина живее съвсем сам тук, но винаги съм смятала, че идва във вилата си в Катскил, за да се порадва на уединението и да си почине. Сега разбирам, че „бегството“ му е било по съвсем други причини.

Агент Роуз ѝ описа голяма част от предметите, изчезнали от къщите, които Арнът е посещавал по някакъв тържествен официален повод. С тъга в гласа жената призна, че всички тези неща се намират в сградата. Миниатюрната синя овална рамка, инкрустирана с перли, в която имало снимка на жена, била на нощното шкафче на господина.

— Мисис Плат, известно ни е, че Джейсън Арнът ще пристигне скоро. Налага се да ви помоля да дойдете с нас. Сигурен съм, че не сте знаели какво става. Не ви грози опасност. Ще се обадим по телефона да ни донесат заповед за обиск, за да открием откраднатите вещи и да арестуваме собственика на вилата.

Агент Роуз внимателно поведе смаяната Мади към колата, която чакаше пред сградата.

— Не мога да повярвам — проплака жената. — Въобще не съм подозирала нищо.

В дванайсет и половина Марта Лус, която от двайсет години беше счетоводителка на Джеймс Форест Уийкс, седеше разтреперана от страх в кабинета на федералния прокурор Брандън Ройс и стискаше в ръка мократа си носна кърпичка.

Показанията, които беше дала под клетва преди няколко месеца, току-що ѝ бяха прочетени отново.

— Продължавате ли да поддържате това, което сте заявили пред нас? — попита Ройс и потупа с ръка листовите пред себе си.

— Казах ви истината такава, каквата я знаех — отвърна Марта с глас, който излезе като шепот от устата ѝ.

Стрелна крадешком с очи стенографката, а после и племенника си, младия адвокат, на когото се беше обадила в паниката си, след като разбра за откритите в дома на Барни Хаскъл документи.

Ройс се наведе напред.

— Мис Лус, едва ли си давате сметка колко сериозно е положението ви. Ако продължите да лъжете под клетва, ще си навредите още повече. Разполагаме с достатъчно факти, за да осъдим Джими Уийкс. Ще сваля картите. Понеже за съжаление Барни Хаскъл вече не е между нас, вие ще ни свършите добра работа като жив свидетел — той наблегна на думата „жив“, — ако потвърдите достоверността на архива му. В случай, че не го сторите, Джими Уийкс ще си получи присъдата, а после ще се заемем с вас. Лъжесвидетелстването е доста тежко престъпление. Същото се отнася и за действията, които пречат на правосъдието да установи истината, както и за съучастието в укриване на доходи.

Свенливото лице на Марта Лус се сбърчи и тя се разхлипа. Сълзите, от които сините ѝ очи се зачервиха, потекоха по бузите ѝ.

— Мистър Уийкс пое всички разходи за медицинското обслужване и лекарствата, когато мама боледува дълго време.

— Това е хубаво — заяви Ройс. — Но го е направил с парите на данъкоплатците.

— Клиентката ми не е длъжна да говори — плахо отбеляза племенникът ѝ.

Ройс му хвърли смразяващ поглед.

— Вече се разбрахме по този въпрос, господин адвокат. Можете да обясните на клиентката си, че не умираме от желание да изпратим в затвора една жена на средна възраст с погрешна представа за понятието лоялност. Готови сме да ѝ дадем шанс, и то единствен, да не бъде подведена под съдебна отговорност, ако прояви добра воля да ни съдейства. Ако откаже, да се оправя сама. Напомнете обаче на клиентката си — тонът на Ройс беше саркастичен, — че Барни Хаскъл твърде дълго се чуди дали да ни помогне и така и не дочака този момент.

— Гарантирате ли, че няма да бъде подведена под съдебна отговорност?

— Абсолютно. Веднага ще я задържим, за да сме спокойни, че е в безопасност. Не искаме да я сполети беда.

— Лельо Марта... — започна младият мъж и гласът му секна.

Марта Лус престана да подсмърча.

— Знам, скъпи. Мистър Ройс, винаги съм подозирала, че мистър Уийкс...

Новината за тайния сейф във вилата на Барни Хаскъл сложи край на надеждата на Боб Кинълен, че ще успее да издейства оправдателна присъда за Джими Уийкс. Дори тъстът на Кинълен, Антъни Бартлет, който изглеждаше непоклатим, започна да признава неизбежното.

Във вторник сутринта федералният прокурор Ройс помоли обедната почивка да бъде удължена с един час. Боб се досещаше какво означава ходът му. Явно упражняваха натиск върху Марта Лус, свидетел на защитата, на чиято честност разчитаха.

Ако Хаскъл действително беше направил копия на счетоводните книги, сега вероятно размахваха като оръжие над главата на мис Лус собствените ѝ показания относно точността на сметките на Джими.

В случай че Марта Лус склонеше да се яви като свидетел на обвинението срещу освобождаване от съдебна отговорност, с тях беше свършено.

Боб Кинълен седеше мълчаливо и гледаше към всичко друго в залата, но не и към клиента си. Чувстваше ужасна умора, сякаш го притискаше някаква тежест. Чудеше се кога точно я усети. Разсъждаваше върху последните дни и изведнъж си спомни. Когато съобщих за заплахата, надвиснала над собственото ми дете, каза си той. В продължение на единайсет години успя да се придържа стриктно към законите. Джими Уийкс имаше право на адвокат и негово задължение беше да се опита да го защити. Вършеше го със законни средства. Ако се намесваха и други фактори, на него не му беше известно и не желаше да научава за тях.

Но по време на процеса бе въввлечен в действия, целящи да се заобиколи законът. Уийкс току-що го уведоми защо толкова настоява мисис Уагнър да бъде включена в състава на съдебните заседатели. Бащата на тази жена беше в затвора в Калифорния. Преди трийсет години бе избил цяло семейство, което лагерувало в националния парк Йосемити. Уийкс щеше да държи в тайна тази информация, а впоследствие щеше да го накара да я използва при обжалване на присъдата. Това бе неетично. Край на ходенето по тънкия лед. Беше се

увлякъл. Срамът, който почувства, когато чу уплашения вик на Робин, докато се караше с Кери, все още го преследваше. Как ли е обяснила Кери скандала на Робин? Баща ти дойде, за да ми съобщи, че клиентът му е отправил заплахи към теб. Клиентът на баща ти е заповядал на някой негодник да те стресне миналата седмица.

Джими Уийкс изпитваше ужас от затвора. Мисълта, че ще бъде държан под ключ, беше непоносима за него. Щеше да положи всякакви усилия, за да го избегне.

Беше ясно, че Джими е обезумял от притеснение. Обядваха в едно сепаре в ресторант, който се намираше на няколко мили от съда. След като поръчаха, Джими заяви рязко:

— Не желая да чувам от вас двамата за по-лека присъда, разбрахте ли? — Бартлет и Кинълен мълчаха. — Онзи съдебен заседател, чиято съпруга е болна, сигурно ще се скапе.

Можех да ти го кажа, ако ме беше питал, помисли си Боб. Не искаше да обсъжда този въпрос. Ако клиентът му се беше споразумял с човека, без да сподели с него, това си беше негова работа. А Хаскъл стана жертва на крадци, обади се подигравателно вътрешният му глас.

— Боби, научих, че представителят на шерифа, който отговаря за съдебните заседатели, ти бил задължен.

— Какво имаш предвид, Джими? — Боб Кинълен си играеше с вилицата.

— Знаеш какво. Спестил си големи неприятности на детето му. Благодарен ти е.

— И?

— Боби, смятам за необходимо представителят на шерифа да предупреди онази сбръчкана принципна дама Уагнър, че името на баща ѝ, който е убиец, ще се появи във вестникарските заглавия с големи букви, ако изрази някакви съмнения, когато съдебните заседатели се произнасят относно присъдата.

С каквото се събереш, такъв ставаш, му каза Кери, още преди Робин да се роди.

— Джими, вече имаме основание да възразим срещу избора ѝ, тъй като жената скри този факт. Това е големият ни коз. Не е нужно да предприемаме нещо друго. — Боб стрелна с очи тъста си. — Двамата с Антъни достатъчно рискуваме, като си траем. Ще твърдим, че сме го

научили след края на процеса. Дори и да те осъдят, ще те пуснат под гаранция, а тогава ще отлагаме до безкрайност.

— Не е достатъчно, Боби. Ще се наложи да свършиш още нещо. Поговорете си приятелски с представителя на шерифа. Той ще те послуша. Ще се оправи с дамата, която вече е излъгала, попълвайки анкетната карта с личните си данни. В такъв случай ако не оправдателна присъда, то поне ще имаме компрометиран съдебен заседател. Тогава ще отлагаме, докато вие двамата измислите как да ме отървете.

Сервитърът пристигна с ордъворите. Боб Кинълен си беше поръчал охлюви — специалитета, който страшно обичаше. Едва когато обядът свърши и сервитърът започна да прибира приборите, той осъзна, че изобщо не се е докоснал до нищо. Не само Джими Уийкс е притиснат в ъгъла, каза си той. И аз съм там.

След като Сай Морган се обади, Кери се върна в кабинета си. Вече беше убедена, че Джейсън Арнът е свързан по някакъв начин със смъртта на Сузан Риърдън. Трябваше обаче да почака, докато агентите на ФБР го арестуват, за да могат двамата с Франк Грийн да го разпитат.

Върху бюрото ѝ се беше натрупала купчина съобщения, едното от които бе от Джонатан. Беше оставил номера на телефона в кабинета си в Трентън и я молеше да го потърси незабавно. Кери веднага му позвъни.

— Благодаря ти, че ми се обади, Кери. Налага ми се да дойда в Хакънсак. Искам да си поговорим. Имаш ли нещо против да те заведем на обяд?

Преди няколко седмици ѝ заяви: „Имаш ли нещо против да те заведем на обяд, госпожо съдия?“

Кери знаеше, че Джонатан не изпусна случайно последните две думи. Джонатан беше човек с принципи. Ако в резултат на разследването ѝ отпаднаше кандидатурата на Франк Грийн, тя трябваше да се прости с мисълта за съдийското място, макар и да се окажеше, че е права. Такава беше политиката, а освен това имаше много други висококвалифицирани юристи за поста.

— Не, разбира се, Джонатан.

— В „Солари“ в един и половина.

Кери се досещаше за причината, поради която се обаждаше Джонатан. Беше чул за убийството на д-р Смит и се тревожеше за нея и за Робин.

Набра телефонния номер на Джеф в кантората му. Той ядеше сандвич на бюрото си.

— Добре че съм седнал — отбеляза той, след като Кери го информира за Арнът.

— Агентите от ФБР ще заснемат и опишат всичко, което намерят във вилата му в Катскил. Морган се чудеше дали да преместят предметите в склад, или да поканят хората, които са били ограбени, да си разпознаят вещите на място. Каквото и да направят, когато двамата

с Грийн отидем да разговаряме с Арнът, искам мисис Риърдън да бъде с нас, за да потвърди, че рамката е същата.

— Ще я помоля да отложи постъпването си в болницата с няколко дни. Един колега сутринта беше във Федералния съд. Ройс помолил обедната почивка да бъде удължена с един час. Предполага се, че счетоводителката на Джими Уийкс няма да бъде подведена под съдебна отговорност, ако му съдейства. Не би рискувал да загуби ценен свидетел, като постъпи неразумно.

— Значи идва решителният момент?

— Да.

— Обади ли се на Скип за писмото на Смит?

— Веднага след като разговаряхме с теб.

— И каква беше реакцията му?

— Разплака се. — Гласът на Джеф стана дрезгав. — И аз също. Скип ще излезе от затвора, Кери, и то благодарение на теб.

— Не, грешиш. Заслугата е твоя и на Робин.

— Ще поспорим по въпроса някой друг път, Кери. Дидри Риърдън е на другия телефон. Ще се чуем по-късно. Довечера двете с Робин не бива да оставате сами вкъщи.

Преди да излезе, за да обядва с Джонатан, Кери набра номера на мобифона на Джо Пълмбо. Той се обади след първия сигнал:

— Пълмбо.

— Джо, Кери е на телефона.

— Междучасието свърши. Робин е в сградата. Аз съм паркирал пред главния вход. Само той е отключен. Ще я откарам у дома и ще остана с нея и с Алисън. — Той замълча. — Не се тревожи, майко. Ще се погрижа добре за детенцето ти.

— Знам. Благодаря ти, Джо.

Беше време да се срещне с Джонатан. Докато бързаше по коридора и изтича да хване асансьора, чийто врати вече се затваряха, Кери си мислеше за липсващата брошка. Нещо в нея ѝ беше много познато. Двете части. Цветето и пъпката като майка и дете. Мама и бебето... Чудеше се защо ѝ се струва, че е чувала тези думи?

Джонатан вече седеше на една маса и пиеше газирана вода. Стана, щом я видя да влиза. Прегръдката му ѝ подежда успокоително.

— Изглеждаш доста изморена, млада госпожо — отбеляза той.
— Или е по-точно да кажа доста напрегната?

Винаги когато ѝ говореше така, Кери се сещаше за баща си и беше благодарна на Джонатан, който в много отношения ѝ го заместваше.

— Досега денят си го биваше — отвърна Кери и се настани на стола. — Разбра ли за доктор Смит?

— Грейс ми се обади. Чула за убийството по новините в десет часа, докато закусвала. Джими Уийкс явно продължава да действа. Двамата с Грейс ужасно се тревожим за Робин.

— И аз. Но Джо Пълмбо, един от нашите следователи, е пред училището. После ще я закара у дома и няма да си тръгне, преди да се прибера от работа.

Сервитърът застана до масата.

— Хайде да поръчаме — предложи Кери, — а след това ще те уведомя за някои неща.

Решиха да си вземат лучена супа, която им беше сервирана почти веднага. Докато ядяха, Кери му разказа за плика, пристигнал с „Федерал Експрес“ с всичките бижута и с писмото на д-р Смит.

— Срамувам се, понеже се мъчех да те разубедя да не се залавяш с разследването — тихо изрече Джонатан. — Ще направя всичко възможно да бъдеш включена в списъка за съдийските места, но ако губернаторът реши, че кандидатурата на Грийн е застрашена, нищо чудно ти да си изкупителната жертва.

— Е, все пак има надежда — отвърна Кери. — Трябва да благодарим на Грейс, че помогна на ФБР да открият крадеца. — Запозна го и с подробностите около Джейсън Арнът. — Франк Грийн вече е измислил как да се отклони вниманието на обществеността от факта, че Скин Риърдън е бил осъден несправедливо. Няма търпение да разгласи, че залавянето на крадеца, убил майката на конгресмена Пийл, е заслуга на съпругата на сенатора Джонатан Хувър. Ти си неговият най-добър приятел. В такъв случай никой няма да го обвини. Бог ми е свидетел, че си най-уважаваният политик в Ню Джърси.

Джонатан се усмихна.

— Винаги можем да преиначим истината и да заявим, че Грейс се е консултирала с Грийн и той я е накарал да се обади на ФБР. — Усмивката изчезна от лицето му. — Кери, според теб какво общо има

между Робин и евентуалната връзка на Джейсън Арнът с делото „Риърдън“? Смяташ ли, че той е направил снимката ѝ и ти я е изпратил?

— Изключено. Собственият ѝ баща ме предупреди, че Робин е в опасност. По този начин той всъщност призна, че това е дело на Джими Уийкс.

— И каква ще е следващата крачка?

— Вероятно утре сутринта двамата с Франк Грийн ще заведем Дидри Риърдън във вилата на Джейсън Арнът в Катскил, за да разпознае миниатюрната рамка. Би следвало Арнът вече да е арестуван. Засега ще го държат в близкия затвор. Когато започнат да доказват, че е откраднал предметите от домовете на съответните семейства, ще го преместят. Според мен нямат търпение да заведат дело срещу него за убийството на майката на конгресмена Пийл. Разбира се, ако е причинил смъртта на Сузан Риърдън, ще настояваме процесът да е в нашия съд.

— А ако не пожелае да говори?

— Изпратихме листовки до всички бижутери в Ню Джърси, като, естествено, се насочихме най-вече към тези в Бъргън, понеже и Уийкс, и Арнът живеят тук. Предполагам, че някой от бижутерите ще разпознае съвременните накити и ще излезе, че са от Уийкс, докато старинната гривна вероятно е била подарена от Арнът. Когато са я намерили на ръката на Сузан, очевидно е била с нова закопчалка. Тъй като е необичайна, този, който я е поправил, сигурно ще си спомни за нея. Колкото повече неща открием, с които да уличим Арнът, толкова по-лесно ще го убедим да ни съдейства.

— Значи утре рано ще заминеш за Катскил?

— Да. Този път в никакъв случай няма да оставя Робин сама вкъщи. Ако Франк настоява да тръгнем много рано, ще помоля Алисън да дойде.

— Имам по-добра идея. Нека Робин да преспи у нас. Сутринта ще я закарам на училище или ако предпочиташ, Джо Пълмбо ще я вземе от дома ни и ще я заведе. Знаеш, че нашата къща е с отлична алармена инсталация. Аз, естествено, ще си бъда у дома. Не се сещам дали сме ти споменавали, че дори Грейс държи в чекмеджето на нощното си шкафче пистолет. Преди години я научих как да си служи с

него. Освен това Грейс ще се радва Робин да ни гостува. Напоследък доста е потисната, а дъщеря ти е такова сладко дете.

Кери се усмихна.

— Да, наистина. — Помисли малко и добави: — Джонатан, смятам, че предложението ти е добро. Аз всъщност трябва да поработя върху едно предстоящо дело, а и възнамерявам да прегледам още веднъж много внимателно материалите по случая „Риърдън“. Боя се да не съм пропуснала нещо важно, което би ми било от полза, докато разпитвам Арнът. Ще се обадя на Робин, когато се прибере от училище, за да ѝ съобща какви са планове те ни. Тя ще остане доволна. Луда е по теб и Грейс, а розовата гостна страшно ѝ харесва.

— Помниш ли, че беше твоята стая?

— Да, разбира се. Как бих могла да забравя? Нали тогава заявих на братовчеда на Грейс, озеленителя, че е мошеник.

След като удължената почивка свърши, федералният прокурор Ройс се върна в залата за следобедното заседание на процеса срещу Джеймс Форест Уийкс. Беше се убедил, че зад срамежливата и непретенциозна фасада на Марта Лус се крие памет на компютър. Съкрушителните доказателства, които най-после щяха да вкарат Джими Уийкс в затвора, се изсипваха от нея, докато отговаряше на внимателно задаваните от двамата помощници на Ройс въпроси.

Племенникът ѝ си разбира от работата, момчето, призна пред себе си Ройс. Адвокатът настоя, преди да започне да говори, Марта да се подпише пред свидетели под споразумението, което сключваше. В замяна на искрените ѝ и добронамерени признания, от които не възнамеряваше да се отрича, срещу нея нямаше да бъдат предявени никакви граждански или наказателни обвинения нито в настоящия момент, нито в бъдеще.

Показанията ѝ обаче щяха да бъдат използвани по-късно. Обвинението действаше по строго определен ред. Следващият свидетел бе съдържател на ресторант, който заради подновяването на договора си плащаше месечно възнаграждение от пет хиляди долара в брой на касиера на Джими Уийкс.

Когато дойде ред на защитата да го разпитва, Ройс непрекъснато скачаше на крака и отправяше възражения срещу Боб Кинълен, който засипваше свидетеля с въпроси, хващаше го в незначителни грешки, караше го да признае, че никога не е виждал Уийкс да се докосва до парите, а касиерът навярно е прибирал сумите за себе си. Кинълен е добър адвокат, мислеше си Ройс. Жалко, че пропилява таланта си за този негодник.

Ройс не знаеше, че и Кинълен си мисли същото, макар и да се мъчеше да се представи в добра светлина пред добронамерените съдебни заседатели.

В момента, в който влезе във вилата си в Катскил и не откри Мади, Джейсън Арнът осъзна, че му предстоят големи неприятности.

След като Мади не е тук и не е оставила бележка, значи се е случило нещо. Всичко е свършено, разсъждаваше той. След колко ли време щяха да го намерят? Сигурно съвсем скоро.

Изведнъж почувства глад. Приблужи се бързо до хладилника и извади пушената съомга, която беше поръчал на Мади. После посегна към салатата и сиренето. Бутилката френско вино вече почти се беше изстудила.

Пригответи си порция риба и си наля чаша вино. Взе ги и тръгна да се разхожда из вилата. Нещо като последна обиколка, каза си той, докато оценяваше богатствата около себе си. Гобленът в столовата — изящен. Обюсонският килим — какво удоволствие да стъпва човек по такава красота. Бронзовата статуя на Хаим Грос, представляваща стройна фигура, която държи на дланта си малко дете. Грос обичаше темата майчинство. Арнът си спомни, че майката и сестрата на Грос бяха станали жертва на Холокоста.

Естествено, щеше да си наеме адвокат. Добър адвокат. Но кой? На устните му затрептя усмивка. Познаваше човека — Джеф Дорсо, който от десет години упорито се мъчеше да освободи Скип Риърдън. Дорсо се ползваше с блестяща репутация и може би щеше да пожелае да се залови със защитата на нов клиент, особено ако той му предоставеше факти, които да му помогнат да измъкне от затвора нещастния Риърдън.

Джейсън чу звънеца на входната врата, но не му обърна внимание. Последва повторно еднократно позвъняване, а после някой упорито натисна бутона. Арнът сдъвка последния залък препечен хляб, като се наслаждаваше на приятния вкус на съомгата и на салатата.

След малко някой позвъни на задния вход. Обсаден съм, помисли си той. Е, добре. Знаеше, че това все някога ще се случи. Ех, ако миналата седмица се беше вслушал в интуицията си и бе напуснал страната. Допи виното, реши, че още една чаша ще му се отрази добре,

и се отправи към кухнята. През всички прозорци надничаха агресивни, самодоволни лица на служители, които бяха в правото си да упражняват власт.

Арнът им кимна и вдигна с подигравателен жест чашата, сякаш искаше да им каже на здраве. Отпи, стигна до задната врата, отвори я и се отмести настрана, за да не пречи на хората, които мигом нахлуха вътре.

— ФБР, Арнът — крещяха те. — Имаме заповед да претърсим вилата ви.

— Господа — измърмори той, — моля ви да бъдете внимателни. Тук ще видите много красиви, дори безценни предмети. Може и да не сте свикнали с подобни вещи, но, ако обичате, отнасяйте се с уважение към тях. Не са ли ви кални обувките?

Кери се обади на Робин в три и половина. Двете с Алисън били на компютъра, уведоми я Робин, и се занимавали с една от игрите, които ѝ бяха подарили чичо Джонатан и леля Грейс. Кери ѝ съобщи за плана си.

— Тази нощ ми се налага да работя до късно, а утре сутринта излизам към седем. Джонатан и Грейс много биха искали да преспим у тях. Ще се чувствам по-спокойна, като знам, че си там.

— Защо мистър Пълмбо стоя цял ден с колата пред училището, а после ме докара и още е на улицата пред нас? Наистина ли ме грози голяма опасност?

Кери се опита да прозвучи небрежно:

— Неприятно ми е, че ще те разочаровам, но просто вземаме предпазни мерки, Роб. Делото вече наближава връхната си точка.

— Чудесно! Мистър Пълмбо ми харесва. Ще отида при чичо Джонатан и леля Грейс. И те ми харесват. А ти?

— Ще се прибера късно. Когато си дойда, полицейската кола ще минава покрай нас през петнайсет минути. Това е напълно достатъчно.

— Пази се, мамо.

За момент смелостта на Робин изчезна и тя се превърна в малко изплашено момиченце.

— Ти се пази, скъпа. И си напиши домашното.

— Добре. Ще попитам леля Грейс дали мога да извадя албумите със старите снимки. Обичам да разглеждам едновременно дрехи и фризури. Доколкото знам, снимките са подредени, така както са били правени. Мисля си, че ще ми хрумне някоя идея, понеже в кръжока по фотография ни поставиха задача да изготвим семеен албум, който да пресъздава историята на фамилията.

— Хубаво. Там има великолепни снимки. Когато помагах в домакинството, ми беше много приятно да прелиствам албумите. — Кери се върна към спомените. — Броях, за да разбера колко различни прислужници са имали чичо Джонатан и леля Грейс. Понякога все още се сещам за тях, докато чистя с прахосмукачката или сгъвам прането.

Робин се изсмя.

— Не се предавай. Някой ден нищо чудно и да спечелиш от лотарията. Обичам те, мамо.

В пет и половина Джеф ѝ се обади от колата си:

— Познай къде съм. — Не я изчака да му отговори. — Днес бях в съда. Джейсън Арнът се е мъчил да се свърже с мен. Оставил ми е съобщение.

— Джейсън Арнът! — възкликна Кери.

— Да. Преди няколко минути му позвъних и той ми заяви, че иска да ме види веднага. Настоява да поема защитата му.

— Да му станеш адвокат?

— Не е възможно, понеже е замесен в случая „Риърдън“. Но дори и да не беше, нямаше да се съглася. Обясних му, но въпреки всичко държи да се срещне с мен.

— Джеф! Не му разрешавай да ти казва нищо, което би се възприело като информация, облагодетелстваща клиента ти.

Джеф се изсмя.

— Благодаря ти, Кери. Никога нямаше да ми мине през ума.

Кери също се изсмя, а после сподели с него, че е уредила Робин да преспи у семейство Хувър.

— Аз ще работя тук до късно. Когато си тръгвам, ще уведомя полицаите. Всичко е уговорено.

— Дано да е така. — Гласът му стана рязък: — Колкото повече си мисля, че те оставих да отидеш сама в къщата на Смит, толкова повече се убеждавам в глупостта си. Можеше да си при него, когато са дошли да го застрелят, както се случи с Марк Йънг заради Хаскъл.

Джеф обеща, че ще ѝ се обади, след като се види с Арнът, и затвори.

Беше осем часът, когато Кери приключи с подготовката по предстоящото дело и отново се залови за огромната папка с материалите от процеса „Риърдън“.

Взря се в снимките, правени на мястото на убийството. В писмото си д-р Смит споменава, че е влязъл в къщата през нощта и е открил трупа на Сузан. Кери затвори очи при ужасната мисъл, че може някога да намери Робин в такова състояние. Смит нарочно

прибрал картичката с нотите от песента „Нека те наричам любима“, понеже бил сигурен, че Скип е убил Сузан в пристъп на ревност, и не искал съпругът ѝ да се отърве с лека присъда.

Кери му вярваше, защото хората обикновено не лъжат, когато възнамеряват да се самоубият. А и думите му потвърждаваха обяснението на Скип. Следователно, разсъждаваше Кери, убиецът е човекът, който е посетил дома на семейство Риърдън между шест и половина, когато Скип е излязъл от къщи, и девет часа, когато д-р Смит е пристигнал.

Джейсън Арнът? Джими Уийкс? Кой от двамата е причинил смъртта на Сузан, чудеше се тя.

В девет и половина Кери затвори папката. Не откри нищо ново, за което да попита на следващия ден Джейсън Арнът. Ако бях на негово място, щях да твърдя, че Сузан ми е дала рамката, понеже се е страхувала перлите да не се отронят, и ме е помолила да я занеса на поправка. След като е била убита, съм я задържала, за да не се забърквам в разследването.

Съдът би повярвал на подобна версия, тъй като изглеждаше съвсем правдоподобна. С бижутата обаче нещата стояха съвсем различно. Всичко опираше до тях. Искаше ѝ се да успее да докаже, че Арнът е подарил на Сузан тези ценни старинни накити. Тогава той едва ли щеше да се отърве с обяснението, че ѝ ги е дал от приятелски чувства.

В десет часа Кери напусна тихата сграда и тръгна към паркинга. Изведнъж усети, че е гладна. Стигна до близкия ресторант и си поръча хамбургер, пържени картофи и кафе.

Ако заместя кафето с кока-кола, ще се получи любимата храна на Робин, помисли си тя. Признавам, че моето голямо бебе ми липсва.

Мама и бебето...

Мама и бебето...

Не мога да си обясня защо тези думи непрекъснато отекват в главата ми, разсъждаваше Кери. Нещо не е наред. Но какво?

Изведнъж се сети, че трябваше да се обади на Робин за лека нощ, преди да излезе от кабината си. Защо пропусна? Кери бързо довърши вечерята си и се качи в колата. Беше единайсет без двајсет, прекалено късно, за да притеснява семейство Хувър. Точно когато излизаше от паркинга, телефонът ѝ иззвъня. Беше Джонатан.

— Кери — започна тихо той, — Робин е с Грейс и не знае, че те търся. Не искаше да те безпокоя. След като заспа, имаше страхотни кошмари. Мисля, че е наложително да дойдеш. Толкова неща й се случиха. Детето се нуждае от теб.

— Идвам веднага. — Кери даде ляв вместо десен мигач, натисна педала за газта и потегли към къщата, в която беше детето й.

Пътуването от Ню Джърси по магистралата към планината Катскил беше отвратително. В Мидълтаун заваля леденостуден дъжд и колите започнаха да пълзят. Един преобърнат трактор с ремарке беше запречил пътя и това забави мъчителното придвижване с още един час.

В десет без петнайсет Джеф Дорсо пристигна изморен и гладен в полицейския участък на Елнвил, където беше Джейсън Арнът. Екип от агенти на ФБР чакаха, за да разпитат Джейсън Арнът, след като той разговаря с Джеф.

— Губите си времето — повтори Джеф, макар че вече им беше обяснил. — Аз не мога да му бъда адвокат.

Вкараха Арнът в залата с белезници на ръцете. Джеф не го беше виждал близо единайсет години, откакто почина Сузан. По онова време се смяташе, че взаимоотношенията му със Сузан Риърдън са приятелски и делови. Никой, включително и Скип, не се съмняваше, че проявява някакъв друг интерес към нея.

Сега Джеф изучаваше внимателно мъжа. Арнът беше с по-пълно лице, отколкото си го спомняше, но изражението му все още бе изискано и отегчено. Бръчките около очите бяха показателни за силна умора, но полото от кашмир изглеждаше чисто под самото от туйд. Провинциален джентълмен, самоук познавач на изкуството, помисли си Джеф. Дори и при тези обстоятелства определено му личи, че е такъв.

— Добре че дойдохте, Джеф — любезно го посрещна Арнът.

— Всъщност не знам защо съм тук — отвърна Джеф. — Както ви предупредих по телефона, вече сте страна по делото „Риърдън“. Скип Риърдън ми е клиент. При това положение не можете да ми се доверите. Запознали са ви, предполагам, с правата и задълженията ви. Не съм ви адвокат. Ще предам всяка ваша дума на прокурора, понеже възнамерявам да търся доказателства за присъствието ви в дома на семейство Риърдън през нощта, когато беше убита Сузан.

— Да, аз действително бях там. Ето защо ви повиках. Не се притеснявайте. Няма да ви съобща поверителни сведения. Помолих ви

да се срещнем, тъй като съм в състояние да свидетелствам в полза на Скип. Но в замяна искам, след като го освободите, да поемете защитата ми. Тогава няма да се получи конфликт между интересите.

— Вижте, няма да поема защитата ви. Прекарах десет години от живота си като адвокат на невинен човек, който е в затвора. Ако сте убили Сузан или ви е известно кой го е извършил и сте оставили Скип да гние в тази килия толкова дълго време, заклевам се, че не бих си помръднал пръста, за да ви помогна.

— Точно такава решителност ми е необходима — въздъхна Арнът. — Вие сте адвокат по наказателно право. Познавате истинските професионалисти в Ню Джърси или където и да било другаде. Ако ми обещаете, че ще ми намерите най-добрия защитник, ще ви съобща какво знам за смъртта на Сузан Риърдън, която, между другото, не съм причинил аз.

Джеф се взря за миг в мъжа, разсъждавайки върху предложението му.

— Съгласен съм, но преди да продължим, бих желал да подпишете клетвена декларация пред свидетели, че няма да ми предоставите поверителна информация и ако се наложи, ще мога да използвам показанията ви, за да помогна на Скип Риърдън.

— Нямам нищо против.

Агентите от ФБР разполагаха с машинописка. Тя напечата клетвената декларация на Арнът. След като той и още двама свидетели я подписаха, Арнът заяви:

— Вече е късно. Денят беше доста тежък. Помислихте ли си кой адвокат да ми препоръчате?

— Да — отвърна Джеф. — Джордж Саймъндс от Трентън. Той е отличен защитник и умее да се справя с трудни ситуации.

— Ще се опитат да ме обвинят, че съм убил предумишлено мисис Пийл. Кълна се, че беше нещастен случай.

— Ако има начин да мине за непредумишлено убийство, той ще успее да убеди прокурора, че е било така. Поне няма да ви осъдят на смърт.

— Обадете му се веднага.

Джеф знаеше, че Саймъндс живее в Принстън, понеже веднъж го беше канил на вечеря в дома си. Спомни си, че телефонният му номер

е записан на името на съпругата му. Позвъни по мобифона в присъствието на Арнът. Беше десет и половина.

След десет минути Джеф приключи разговора.

— Готово, разполагате с първокласен адвокат. А сега ви слушам.

— За жалост бях в къщата на семейство Риърдън, когато Сузан загина започна Арнът с гробовен глас. — Сузан се отнасяше толкова небрежно с бижутата си, някои от които бяха много красиви, че изкушението бе твърде голямо. Бях научил, че Скип е заминал по работа в Пенсилвания. Сузан ми каза, че вечерта има среща с Джими Уийкс. Колкото и странно да изглежда, тя действително си падаше по него.

— Той беше ли в къщата, когато вие влязохте?

Арнът поклати глава.

— Не, тя щеше да отиде до търговския център в Пърл Ривър, да остави колата си там и да се качи в неговата. Бях разбрал погрешно, че ще се видят рано. Когато пристигнах, няколко лампи на долния етаж светеха, но това беше нормално, защото се включваха и изключваха автоматично. Откъм задната страна на къщата забелязах, че прозорците на голямата спалня са широко отворени. Беше съвсем лесно да се изкача, понеже покривът на втория етаж на тази модерна къща стига почти до земята.

— Колко беше часът?

— Точно осем. Бях поканен на вечеря в Катскил. Една от причините за дългата ми и успешна кариера беше, че винаги успявах да си осигуря алиби, когато извършвах някой обир.

— Влязохте в къщата... — подкани го Джеф.

— Да. Беше съвсем тихо и аз помислих, че няма никой. Не предполагах, че Сузан е все още долу. Минах през всекидневната и стигнах до спалнята, където върху нощното шкафче стоеше рамката. Бях я виждал отдалеч и не знаех дали е истинска изработка на Фаберже. Очевидно с основание не ѝ бях обърнал внимание. Вдигнах я и тъкмо я разглеждах, когато чух гласа на Сузан. Крещеше на някого. Бях доста смутен от думите ѝ.

— Какво казваше?

— Нещо като: „Ти ми ги подари и те са си мои. А сега си върви. Досаждаш ми.“

Ти ми ги подари и те са си мои. Бижутата, помисли си Джеф.

— Значи Джими Уийкс е променил решението си и е минал да я вземе — разсъждаваше Джеф.

— О, не. Някакъв мъж извика: „Трябва да ми ги дадеш.“ Гласът беше прекалено приятен, за да е на Джими Уийкс, и със сигурност не бе на нещастния Скип. — Арнът въздъхна. — Пуснах рамката в джоба си почти несъзнателно. Ужасно копие, но снимката на Сузан е красива и за мен винаги е било удоволствие да я притежавам. Сузан наистина ми липсва.

— Пуснахте рамката в джоба... — отново го подкани Джеф.

— Изведнъж осъзнах, че някой се качва по стъпалата. Както споменах, бях в спалнята. Скочих в гардероба на Сузан и се опитах да се скрия зад дългите ѝ рокли. Не бях затворил плътно вратата.

— Разбрахте ли кой влезе?

— Не, нямаше как да зърна лицето.

— Какво направи човекът?

— Тръгна направо към кутията с бижутата, порови из нея и извади нещо. После, тъй като явно не намери всичко, което му беше нужно, започна да обръща чекмеджетата. Беше като обезумял. След няколко минути или откри това, което търсеше, или се отказа. За щастие не стигна до гардероба. Изчаках известно време и усещайки, че нещо не е наред, слязох тихо долу. Тогава я видях.

— В тази кутия имаше много бижута. Какво е взел убиецът на Сузан?

— Като съдя по показанията на свидетелите по делото, сигурно е било цветето с пъпката — старинната брошка с диамантите. Действително беше красива, уникат.

— Дали този човек ѝ е подарил и старинната гривна?

— О, да. Всъщност според мен се е опитвал да открие и гривната.

— Знаете ли кой е дал на Сузан гривната и брошката?

— Разбира се. Сузан почти нямаше тайни от мен. Забележете, не твърдя, че точно той е бил в къщата през онази нощ, но просто нещата се връзват, нали? Сега, надявам се, ви е ясно какво имам предвид. Показанията ми ще ви помогнат да намерите истинския убиец на Сузан, което предполага, че би следвало да се погрижите за мен.

— Мистър Арнът, кой е подарил гривната и брошката на Сузан?

Арнът се усмихна весело.

— Няма да ми повярвате, ако ви кажа.

Кери измина разстоянието до Олд Тапан за двацет и пет минути. Всяко завъртане на волана ѝ се струваше безкрайно. Робин, малката смела Робин, която винаги се опитва да не дава израз на разочарованието си, когато Боб забравя за нея, мислеше си Кери. И днес толкова сполучливо скри страха си. Но ѝ се събра твърде много. Не биваше да я оставям при други хора, дори и при Джонатан и Грейс.

Дори и при Джонатан и Грейс.

Джонатан звучеше странно по телефона, продължи да разсъждава Кери.

Отсега нататък аз ще се грижа за бебето си, закле се пред себе си Кери.

Мама и бебето — думите отново изплуваха в ума ѝ.

Вече навлизаше в Олд Тапан. Само още няколко минути.

Робин изглеждаше толкова доволна от възможността да гостува на Грейс и Джонатан и да прелисти онези албуми със снимки.

Албумите.

Брошката с цветето и пъпката.

Беше я виждала и по-рано.

На Грейс.

Преди години, когато започна работа в семейство Хувър, Тогава Грейс носеше бижутата си. Имаше я на много снимки с тях. Грейс се пошегува, когато Кери изрази възхищението си от тази брошка. Нарече я „мама и бебето“.

Сузан Риърдън беше с нея на снимката във вестника! Това би трябвало да означава... Джонатан? Възможно ли е той да ѝ я е дал?

Грейс ѝ обясни, че е помолила Джонатан да прибере бижутата ѝ в сейфа в банката. Спомни си, че ѝ каза: „Не мога нито да ги слагам, нито да ги свалям сама. Само ще се притеснявам, ако са вкъщи.“

Споделих с Джонатан, че ще се срещна с д-р Смит, сети се Кери. Снощи, след като се прибрах у дома, му заявих, че според мен Смит ще се пречупи. Боже мой! Сигурно той е застрелял Смит.

Кери спря. Беше пристигнала пред красивата, облицована с варовик къща. Отвори вратата на колата и се затича нагоре по стълбите.

Робин беше с убиец.

Кери не чу телефона в колата си, докато натискаше бутона на звънеца.

Джеф се опита да открие Кери вкъщи. След като тя не отговори, пробва телефона в колата ѝ. Къде ли е, чудеше се обезумял той. Набираше номера на Франк Грийн, когато полицаят отведе Арнът.

„Прокуратурата е затворена. Ако разговорът е неотложен, наберете...“

Джеф изруга, докато набираше телефона за спешни случаи. Робин беше у семейство Хувър. А Кери? Най-после някой вдигна слушалката.

— Обажда се Джеф Дорсо. Абсолютно наложително е да говоря с Франк Грийн. Става въпрос за убийство, което може да бъде предотвратено. Дайте ми номера на домашния му телефон.

— Той не си е у дома. Повикаха го заради убийство в Оръдел.

— Можете ли да ме свържете с него?

— Да. Почакайте.

Грийн отговори след цели три минути.

— Джеф, занимавам се с нещо сериозно. Надявам се, че ме търсиш по важен повод.

— Да. Поводът е много важен. Става дума за делото „Риърдън“. Франк, тази нощ Робин Кинълен е в дома на семейство Хувър.

— Кери ми каза.

— Току-що разбрах, че Джонатан Хувър е подарил старинните бижута на Сузан Риърдън. Били са любовници. Според мен той е убиецът, а Робин е при него.

Последва дълга пауза. После Франк Грийн отвърна с безизразен глас:

— Намирам се в жилището на един старец, който е поправял старинни бижута. Тази вечер е бил убит. Няма следи от обир, но синът му твърди, че бележникът с телефоните на клиентите му липсва. Веднага ще изпратя полицаи в къщата на семейство Хувър.

Джонатан отвори вратата на Кери. Къщата беше почти тъмна и много тиха.

— Робин се успокои — заяви той. — Всичко е наред.

Кери криеше ръцете си в джобовете на палтото, стиснати в юмруци от страх и гняв. Въпреки всичко съумя да се усмихне.

— О, Джонатан, толкова съжалявам, че ви създадох неприятности. Трябваше да предвидя, че Робин ще е изплашена. Къде е тя?

— В стаята си. Спи дълбоко.

Луда ли съм, питаше се Кери, докато се качваше след Джонатан по стълбите към втория етаж. Да не би фантазията ми да се е развинтила? Той изглежда съвсем нормално.

Стигнаха до спалнята за гости, розовата стая, както я наричаше Робин заради светлорозовите тапети, завеси и юргани.

Кери отвори вратата. На светлината на малката нощна лампа видя Робин. Беше обърната на една страна в обичайната си поза, свита като зародиш в утроба, а дългата ѝ коса бе разпиляна на възглавницата. Взе разстоянието до леглото на две крачки.

Робин беше подложила длан под бузата си. Дишаше равномерно.

Кери вдигна очи към Джонатан. Той бе застанал до леглото и се взираше в нея.

— Беше толкова разстроена. След като си дошла, сигурно искаш да си я прибереш. Чантата с дрехите и учебниците ѝ е тук. Ще ти помогна да я занесеш до колата.

— Джонатан, Робин не е имала кошмари. Въобще не се е събуждала, нали? — попита със спокоен тон Кери.

— Не — отвърна безучастно той. — И би било по-безболезнено да не се събужда в момента.

На неясната светлина на нощната лампа Кери видя, че държи пистолет.

— Какво правиш, Джонатан? Къде е Грейс?

— Грейс спи дълбоко, Кери. Реших, че така е най-добре. Понякога силните успокоителни ѝ помагат при болка. Разтварям ѝ по едно хапче в какаото, което ѝ нося всяка нощ в леглото.

— Какво искаш, Джонатан?

— Всичко да бъде така, както е било досега. Да съм председател на сената и приятел на губернатора. Да прекарам останалата част от живота си със своята съпруга, която наистина все още обичам. Понякога мъжете се отклоняват от правия път, Кери, и вършат щуротии. Позволяват на млади, красиви жени да ги ласкаят. Вероятно съм се поддавал поради заболяването на Грейс. Знам, че постъпих глупаво. Давам си сметка, че сгреших. После просто се опитах да си върна обратно бижутата, които бях имал неблагоприятно да подаря на онова грубо и просто момиче, Риърдън, но тя не желаше да се раздели с тях.

Размахна пистолета.

— Или събуди Робин, или я вземи на ръце. Нямаме време.

— Джонатан, какво възнамеряваш да направиш?

— Каквото е необходимо, колкото и да съжалявам за постъпката си. Кери, Кери, защо реши, че си длъжна да се бориш с вятърни мелници? Какво от това, че Риърдън е в затвора? Какво значение имаше, че бащата на Сузан е излъгал за гривната, която можеше толкова много да ми навреди? Така е трябвало да стане — да продължавам да служа на щата, който обичам, и да живея с жената, която обичам. Достатъчно се измъчвах, след като разбрах, че на Грейс ѝ е известно за изневярата ми.

Джонатан се усмихна.

— Беше чудесна. Показа ми снимката и ми заяви: „Не ти ли напомня за моята брошка с цветето и пъпката? Изведнъж ми се прииска да я понося отново. Извади я от сейфа, скъпи.“ И двамата знаехме за какво всъщност намекуваше, Кери. И изведнъж от глупак на средна възраст аз се превърнах в мръсник.

— И уби Сузан?

— Защото не само не пожела да ми върне бижутата на съпругата ми, а прояви наглостта да ми заяви, че има нов интересен приятел, Джими Уийкс. Боже мой, този човек е негодник! Мафиот! Кери, или събуди Робин, или я вземи на ръце.

Робин се размърда.

— Мамо! — Отвори очи и седна в леглото. — Мамо — детето се усмихна, — защо си тук?

— Ставай, Робин. Тръгваме си.

Ще ни убие, мислеше си Кери. Ще каже, че Робин е сънувала кошмари. Повикал ме е, аз съм дошла и съм я отвела.

Прегърна Робин. Момиченцето усети, че нещо не е наред, и се сгуши в нея.

— Какво се е случило, мамо?

— Нищо.

— Чичо Джонатан?

Беше видяла пистолета.

— Мълчи, скъпа — прошепна Кери.

Какво да направя, чудеше се тя. Джонатан е луд. Не може да се владее. Ако не беше отишъл да се срещне с Джейсън Арнът, Джеф щеше да ми помогне. Сигурна съм, че щеше да намери начин да ми помогне.

Заслизаха по стълбите. Джонатан изрече тихо:

— Кери, дай ми ключовете от колата си. Ще изляза навън заедно с вас. После двете с Робин ще се качите в колата.

Господи, продължи да разсъждава Кери. Ще ни застреля, а след това ще ни закара някъде и ще изостави колата така, че да изглежда като другите убийства, и ще го припишат на Уийкс.

Докато пресичаха вестибюла, Джонатан добави:

— Робин, наистина съжалявам. А сега отвори бавно вратата, Кери.

Кери се наведе, за да целуне Робин.

— Роб, когато се обърна, ти побегни — прошепна ѝ тя. — Стигни до съседите и започни да викаш.

— Отваряй, Кери — повтори настойчиво Джонатан.

Кери бавно отвори вратата. Джонатан беше загасил лампата на верандата и единствената светлина идваше от слабия блясък на фенера в края на алеята за коли.

— Ключовете ми са в джоба — каза Кери. После се завъртя бавно и изкрещя: — Тичай, Робин!

Хвърли се върху Джонатан. Чу изстрел, усети пареща болка от едната страна на главата и ѝ се зави свят. Мраморният под на вестибюла сякаш се повдигна, за да я посрещне. До нея долитаха звуци

— още един изстрел, писъците на Робин, която викаше за помощ и гласът ѝ заглъхваше в далечината, вой на приближаващи сирени.

После чуваше само сирените и риданията на Грейс.

— Извинявай, Джонатан. Съжалявам, но не можех да те оставя да го извършиш. Този път не. Не с Кери и Робин.

Кери успя да се изправи и да притисне с ръка главата си. По лицето ѝ се стичаше кръв, но вече почти не ѝ се виеше свят. Когато вдигна очи, видя, че Грейс се свлече от инвалидната количка, падна на пода, пусна пистолета, който стискаше с подутите си пръсти, и прегърна тялото на съпруга си.

ВТОРНИК, 6 ФЕВРУАРИ

Съдебната зала беше претъпкана. Всички очакваха началото на тържеството, на което прокурорката Кери Макграт щеше да положи клетва по повод назначаването си за съдия. Веселите гласове утихнаха, когато вратата се отвори и в помещението влезе внушителна група от съдии в черни тоги, за да приеме новата си колежка в своите среди.

Кери тихо се придвижи от страничната част на залата и застана вдясно от съдийското място, а съдиите се разположиха на столовете, наредени пред гостите.

Погледна насъбралото се множество. Майка ѝ и Сам пристигнаха, за да присъстват на церемонията, и сега бяха до Робин, която седеше, сякаш е глътнала бастун, на ръба на стола. По лицето ѝ почти не личаха белезите от раните, станали причина за съдбоносната среща с д-р Смит.

Джеф беше на съседния ред с майка си и баща си. Кери си спомни как долетя в болницата с хеликоптера на ФБР и след като успокои изпадналата в истерия Робин, я заведе при родителите си, понеже лекарят настоя Кери да остане през нощта в отделението. Сега той ѝ се усмихваше мило и тя примигна, за да не позволи на сълзите да потекат от очите ѝ.

Маргарет, старата приятелка, най-добрата приятелка, също беше тук, за да изпълни обещанието си, че ще участва в тържествения ритуал. Кери си спомни за Джонатан и Грейс. Те също възнамеряваха да присъстват.

Грейс ѝ изпрати бележка:

Заминавам в родния си град в Южна Каролина. Ще живея при сестра си. За всичко съм виновна аз. Знаех, че Джонатан има връзка с тази жена. Бях сигурна, че няма да продължи дълго. Ако не бях обърнала внимание на снимката, на която беше с моята брошка, това нямаше да се случи. Не ме интересуваше тази брошка. Просто исках да предупредя Джонатан да престане да се занимава с нея. Не

желаех да съсипва кариерата си със скандала, който щеше да се разрази. Моля те, ако можеш, да простиш на мен и на Джонатан.

Мога ли, чудеше се Кери. Грейс ми спаси живота, а Джонатан щеше да убие мен и Робин, за да спаси своя. Грейс е знаела, че Джонатан е имал връзка със Сузан и навярно я е убил, а е оставила Скип Риърдън да гние в затвора през всичките тези години.

Скип, майка му и Бет бяха някъде в тълпата. Скип и Бет щяха да се женят през следващата седмица. Бяха поканили Джеф да им стане кум.

Съществуваше обичай близки приятели или колеги да кажат по няколко думи преди полагането на клетвата. Франк Грийн говори първи:

— Колкото и да се мъча, не съм в състояние да се сетя за някой човек — мъж или жена, — който да е по-подходящ за високия пост от Кери Макграт. Чувството й за справедливост ме принуди да подновя разследването на едно приключено дело за убийство. Кери и аз бяхме изправени пред ужасяващия факт, че показанията на един отмъстителен баща са вкарали невинния съпруг на дъщеря му в затвора. Двамата...

Франк си е Франк, помисли си Кери. Страхотна реч. Но в крайна сметка се застъпи за нея. Срещна се лично с губернатора и настоя името й да бъде включено в списъка на кандидатите за съдийските места, който беше представен в сената.

Франк разнищи историята за връзката на Джими Уийкс със Сузан Риърдън. Един от информаторите му, дребен престъпник, който навремето бил момче за всичко при Джими Уийкс, даде обяснението. Сузан действително била любовница на Джими и той й подарявал бижута. Уийкс й изпратил розите онази вечер. Трябвало да вечерят заедно. Сузан не се появила на уреченото място, той побеснял и след като си пийнал, дори заявил, че ще я убие. Хората му знаели, че заплахите му никога не са случайни. Ето защо смятали, че наистина го е направил. Джими Уийкс се боял да не бъде разкрита връзката му със Сузан, понеже в такъв случай можели да го обвинят, че е причинил смъртта й.

Вече говореше Робърт Макдъно, съдията, ръководещ церемонията. Спомняше си как преди единайсет години, когато била назначена като помощник-прокурор, Кери изглеждала толкова млада, че той я взел за студентка, която е на летен стаж при тях.

Бях и съвсем млада булка, тъжно си помисли Кери. Тогава Боб също беше помощник-прокурор. Дано му дойде умът в главата и отсега нататък да стои далеч от Джими Уийкс и пасмината му. Осъдиха Уийкс по всички точки на обвинението. Сега му предстоеше нов процес за подкупване на съдебен заседател. Опита се да натопи за това Боб, но не успя. Боб обаче едва се отърва. Уийкс нямаше да постигне нищо, ако повдигнеше въпроса за съдебната заседателка, чийто баща беше в затвора. Знаел го е по време на делото и е можел да поиска да я подменят. Кери се надяваше всички тези неща да стреснат Боб, преди да е станало твърде късно.

Съдията Макдъно ѝ се усмихваше.

— Е, Кери, мисля, че е време — заяви той.

Робин излезе напред с Библията. Маргарет стана и тръгна след нея. Носеше черната тога, готова да я подаде на Кери след полагането на клетвата. Кери вдигна дясната си ръка, сложи лявата върху Библията и започна да повтаря след съдията Макдъно:

— Аз, Кери Макграт, се заклевам тържествено...

Човек не може да бъде самотен остров и никой писател не твори сам. Най-малко пък аз. Изказвам горещи благодарности на моите редактори Майкъл В. Корда и Чък Адамс, които винаги са присъствали в книгите ми — от замисъла до публикуването. Особено при този последен роман те ми бяха незаменими съветници.

Отново хиляди благодарности на Юджийн Х. Уиник, литературния ми агент, и на Лисъл Кейд, моята рекламна агентка. Помощта им беше безценна.

Всеки автор се нуждае от консултация със специалисти. Основен момент в тази книга е пластичната хирургия. Признателна съм на д-р Бенет К. Ротънбърг от болницата „Сейнт Барнабас“ в Ливингстън, Ню Джърси, заради ценните му медицински указания. Възхитена съм и от отзивчивостта на Ким Уайт от Катедрата по коригираща хирургия. И този път Айна Уиник прецени сюжетната линия от позицията на психолог. Благодаря ти, Айна.

Петте ми деца винаги преглеждат написаното, докато работя върху книгите си. От тях получавам безброй разумни съвети — по правни въпроси: „Не забравяй накрая да уединиш съдебните заседатели“, или във връзка с езика: „Никой не говори така. По-добре кажи...“, както и ентусиазирана подкрепа. Благодаря ви, деца.

И на края ще спомена десетгодишната си внучка Лиз, по чието подобие изградих образа на Робин. Например ако я попитах: „Лиз, какво би казала в този случай?“, тя отговаряше: „Жестоко!“

Обичам ви всичките!
Мери Хигинс Кларк

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.